

DEJVID KLEJTON

**DOBRA VEST JE BOLJA
NEGO ŠTO MISLIŠ**

Naziv:

Dobra vest je bolja nego što misliš

Autor:

Dejvid Klejton

www.restorationministry.com

Izdavač:

Hrišćanska mreža EX-YU

www.hriscanskamreza.net

Za izdavača:

Zdravko Vučinić

Prevod:

Petar Udovičić

Dizajn korice:

Đorđe Stanišić

Štampa:

„IVPE“, Cetinje

Tiraž:

1000 komada

Prvo izdanje, 2018. godina

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-726-00-3

COBISS.CG-ID 34274576

SADRŽAJ

1. deo: RAZUMEVANJE GREHA I PRAVEDNOSTI

1. Uvod	5
2. Priroda greha	8
3. Priroda pravednosti	23

2. deo: NE IMITACIJA, VEĆ ZAMENA

4. Dva Adama	32
--------------------	----

3. deo: REALNOST, HRISTOV ŽIVOT U NAMA

5. Čovekov duh	42
6. Božji duh	48
7. Život u Hristu	55

4. deo: BOŽJE OTKRIVENJE

8. Licem u lice	66
-----------------------	----

5. deo: HRISTOVA PRAVDA

9. Zašto Isus nikada nije sagrašio?.....	72
10. U potpunosti čovek, u potpunosti Božanstvo	79

6. deo: RAZUMEVANJE PLANA SPASENJA

11. Zašto grešnik mora da umre?	88
12. Zašto je Isus morao da umre?	99

7. deo: SLOMLJENO PROKLETSTVO

13. Šta je prokletstvo?	110
14. Prokletstvo zakona	117
15. Hrist učinjen prokletstvom	123

8. deo: TIP I ANTITIP

16. Hrišćanin i zakon.....	132
17. Dva saveza	137
18. Zašto Stari savez?	149
19. Zakon Duha	161
20. Znanje o dobru i zlu	168
21. Tip & Antitip	183
22. Oproštenje i pravda	193

9. deo: MESTO KOJE ZAUZIMA VERA

23. Pravednost verom	210
24. Umetnost hodanja po vodi	219

10. deo: MESTO PREDAJE

25. Predaja.....	225
26. Značenje krsta	234
27. Mesto koje pripada Reči (Bibliji).....	239

11. deo: POSVEĆENJE

28. Doživotni posao	248
29. Ostatak koji preostaje.....	251
Zaključak.....	257

1 DEO:

RAZUMEVANJE GREHA I PRAVEDNOSTI

UVOD

1

Kada pogledamo čovečanstvo vidimo mnogo toga što je izopačeno i pogrešno. Nasilje, zlostavljanje, sebičnost, izopačavanje svega što je dobro, kao i mnoštvo drugih zala, postaju očigledni kada počnemo da ispitujemo čovečanstvo. Jasno je da postoji bolest koja zahvata čitav ljudski rod i da postoji potreba za lekom koji stvarno deluje. Sa pravom nazivamo ovu bolest „greh“ i prepoznamo potrebu da se njome pozabavimo, ali postavlja se pitanje da li zaista postoji lek za ovu bolest?

Činjenica da postoji više hiljada različitih religija govori u prilog tome da je čovek oduvek prepoznao svoju potrebu da bude slobodan od greha, i tragao je za ovom slobodom u zajednici sa Bogom. Pa ipak, stav velike većine religioznih ljudi je taj da je greh i dalje u velikoj meri preovlađujuća sila u njihovim životima i da ih sve njihove religiozne ceremonije i prakse nisu istinski oslobodile od sile greha.

Greh je problem jer proizvodi toliko puno bolesti, neprijatnosti, patnju i smrt. Ali još uvek postoji veći problem koji izaziva greh. Greh nas udaljava od Boga, postavljajući nas tamo gde nemamo nade za sutra. Bog obećava večni život ali samo onima koji su slobodni od greha, i upravo zato je od suštinskog značaja za nas da se u potpunosti spasimo od greha. U poslanici Jevrejima, 12.glava, redak 14, Pavle

kaže: *Težite za mirom sa svima, i za svetošću bez koje niko neće videti Gospoda: (Jevrejima 12:14).*

Čitavo hrišćanstvo zna da je Bog pravedan, svet i da je njegova priroda potpuno suprotstavljena grehu. Čak iako nikada o tome nismo čitali u Bibliji mi instiktivno znamo da moramo biti pravedni kako bismo videli Boga, i od samog početka čovečanstvo ulaže sve svoje snage u potragu za pravednošću koja bi čoveka kvalifikovala za večni život u zajednici sa Bogom.

Prvi žalostan i ništavan napor da pronađu pravednost učinili su Adam i Eva. Kada su otkrili da ih je greh onesposobio da borave u Božjem prisustvu, Biblija kaže da su skrojili sebi odeću od smokvinog lišća. Stavljanjem na sebe odeće od smokvinog lišća pokušali su da se osposobe za boravak u Božijem prisustvu i zajednicu sa Njim. Naravno, čim se Bog pojavio oni su znali da to što su načinili odeću nije bilo dovoljno, i oni su pobjegli da bi se sakrili od Njega.

Od tada, ljudi su pokušavali na mnogo načina da pobjegnu od mrlje greha i da dostignu pravednost. U srednjem veku živio je katolički monah po imenu Simeon. U potrazi za pravednošću Simeon se popeo na stub i tu ostao trideset sedam godina. U početku je njegov stub bio visok tri metra, zatim se pomerio na šest metara, zatim na jedanaest metara i konačno na dvadeset metara visine dok je pokušavao da pobjegne od gomile koja je došla da ga vidi. Ostao je gore i na suncu, i na kiši, i na snegu. Hrana mu je bila dostavljana u korpi. Evo šta istorija beleži o ovom čoveku:

„Simeon Stolpnik je proveo trideset sedam godina svog života stojeći na stubu. Jeo je što je manje mogao i davao sve od sebe da nikada ne sedne i ne legne: privezao bi se za vrh stuba, kako bi mogao da spava u stojećem položaju, a u retkim prilikama bi se nalegnuo na prečku koja je sprečavala da ga oluje oduvaju. Nije imao ni krov ni zidove; kožna odeća, duga kosa i duga brada, bile su mu jedina zaštita od nepogoda.....“

„Molio se celu noć, povijajući se često i nisko (ovo mu je bila jedina vežba): jedan očevidac je prestao da broji nakon 1244. povijanja.“¹

Ovaj čovek je verovao da što se bude više samo-povređivao to će biti veći njegov stepen pravednosti i odobravanja u Božjim očima.

„Konopcem se toliko čvrsto vezao da mu se urezivao u meso i pravio rane koje su gnojile. Crvi su počeli da se pojavljuju u ranama na njegovim nogama. U godini tokom koje je stajao na jednoj nozi, vraćao je crve i larve koji su padali sa njegovih rana na te iste rane i govorio im, ‘Jedite ono što vam je Bog dao.’“²

Ova čudna i obmanuta osoba je nazvana „svetiteljem“ i danas je poznata kao „Sveti Simeon Stolpnik“. Za čime je tragao ovaj čovek dok se zlostavljao na ovako užasan način? On je tražio način da se oslobodi greha, pročisti dušu, stekne pravednost i ugodi Bogu. Šta je stekao od navedenog? Ništa. Nikada nije postao ni za jedan stepen pravedniji. U svakoj religiji na ovoj planeti ljudi traže način da pronađu pravednost, način da steknu Božju naklonost i večni život. U nekim religijama vidimo ljude koji leže na ekserima zlostavljajući svoja tela kako bi pročistili svoje duše i pitamo se kako ljudi mogu biti toliko obmanuti. Ali da li postoji ikakva razlika između ovog pristupa i pristupa mnogih ljudi koji sebe nazivaju hrišćanima? Za mnoge od nas čak i hrana koju jedemo postaje deo potrage za pravednošću. Oblačimo se ispravno, jedemo ispravno i pažljivo smo poslušni pravilima crkve kako bismo mogli postati pravedni, kako bi Bog bio zadovoljan sa nama i udelio nam svoje blagoslove. Praktikovanje navedenih stvari će sigurno doneti određenu korist, ali da li je ovo način da se oslobodimo greha?

Problemom greha se ne možemo baviti na efikasan način, osim ukoliko prvo ne razumemo šta je zaista greh. Jedna mudra osoba je

¹ <http://gvanv.com/compass/arch/v1402/saint.html>

² The Other Side of Rome - by John B. Wilder, p.60

jednom izjavila, „*hiljade ljudi napadaju grane drveta greha, ali jako malo njih napadaju koren.*“ Ovo je istinita izjava. Velika većina religioznog sveta pristupa grehu na pogrešan način zbog toga što ne razumeju šta je zaista greh. Prva suštinska potreba je da razumemo prirodu greha. Kada shvatimo šta je greh to će nam pomoći da uvidimo sa čime stvarno imamo posla i bolje ćemo razumeti šta je potrebno za rešenje problema. U sledećem poglavlju ćemo se baviti ovim primarnim pitanjem „šta je greh?“ Kada budemo razumeli ovu temeljnu istinu bićemo spremni da cenimo divan odgovor na problem greha predstavljen u Bibliji, i da ga se čvrsto držimo.

PRIRODA GREHA

2

Šta je greh? Postavite ovo pitanje i većina hrišćana će vas usmeriti na 1. Jovanovu 3:4: „*Ko god čini greh, on prestupa zakon, jer greh je prestup zakona.*“ Ovde jasno kaže da je greh prestupanje zakona. Prema ovoj definiciji, da bi čovek učinio greh on treba zapravo da prekrši zakon. Naravno, niko ne poriče to da nam ovaj redak daje istinit opis greha. Prihvatanje 1. Jovanove 3:4 omogućava nam da razumemo vrstu ponašanja koja nije prihvatljiva Bogu. Međutim, imajmo u vidu da ovo nije sve što Biblija ima da kaže o grehu. Ovo nije jedino razumevanje greha koje nalazimo u Božjoj Reči. Ukoliko ovaj redak prihvatimo kao sveobuhvatnu i potpunu definiciju greha moraćemo odmah da zaključimo da postojanje greha zavisi samo od naših dela. Onda bismo morali da verujemo da je greh ograničen na naše ponašanje, ali postoji mnogo mesta u Bibliji koja nas uče da je posredi mnogo više od toga.

VIŠE OD GREŠNIH DELA

Pod pojmom greha podrazumeva se mnogo više od samih dela koja činimo. Postoje neki hrišćani koji insistiraju na tome da osoba nije počinila greh sve dok ne prekrši zakon; zbog toga, osoba ne može biti grešnik osim ukoliko nije prestupnik zakona. Izgleda da ovi ljudi veruju u to da osoba mora da počne da drži zakon kako bi rešila problem greha. Ali svako ko je iskren i pošten zna da ovaj način ne funkcioniše!

U Jevanđelju po Marku 7:18-23, Isus je izjavio nešto vrlo interesantno:

„Tada im reče: Zar ni vi ne razumete? Zar ne znate da čoveka ne čini nečistim ništa što spolja ulazi u njega, jer mu ne ulazi u srce, nego u utrobu, i odlazi napolje? Još je rekao: Ono što izlazi iz čoveka, to čoveka čini nečistim. Jer iznutra, iz ljudskog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva, preljube, lakomstvo, zloba, prevara, besramnost, zavidno oko, hula, oholost, nerazumnost. Sva ta zla izlaze iznutra i čoveka čine nečistim.“

Stihovi od 21 do 22 su naročito interesantni. Ovde nam Isus kaže da grešna dela počinju negde u nama. Pre nego što učinimo nešto moramo prvo da mislimo o tome (naravno, mi imamo i nešto što se zovu „refleksne reakcije“ o kojima ne razmišljamo svesno, ali ove instrukcije i dalje dolaze iz mozga i zasnivaju se na navikama i instinktima koji postoje u našim telima). Postavlja se pitanje, ukoliko uhvatimo svoju ruku da čini greh da li će nam biti od pomoći ukoliko odsećemo sebi ruku? Naravno da ne! Još uvek ćemo imati grešnu misao u svom umu. Sada vidimo da naša dela nisu problem; problem su misli koje proizvode dela. Sada se postavlja pitanje: Šta je to što proizvodi grešne misli?

STVARNI PROBLEM

Ukoliko bih mogao da istreniram sebe disciplinovanjem svojih misli kroz jogu, meditaciju, borilačke veštine itd, da li bih se tada osposobio i bio u mogućnosti da nadvladam greh? Pogledajte šta Isus kaže u 21. stihu, „*Jer iznutra, iz ljudskog SRCA, izlaze zle misli.*“ Istina je da dela proizilaze iz misli, ali i same misli proizilaze odnekle, proizilaze iz srca. Srce se obraća umu, ne svesnom umu, već podsvesnom umu, koji ponekad nazivamo „priroda“. Uzimajući ovo u obzir postaje jasno da koren greha nije ono što radimo ili što mislimo. Ovo je temelj našeg stvarnog problema sa grehom.

I Isus i apostol Pavle su pokušali da nam učine razumljivim to da naš problem zalazi duboko u našu prirodu. Značaj je očigledan. U Jevanđelju po Jovanu 8:31-34, čitamo:

„Isus je Judejcima, koji su mu verovali, rekao: Ako ostanete u mojoj reči, zaista ste moji učenici, i upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi. A oni su mu rekli: Mi smo Avramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali. Kako ti kažeš: Postaćete slobodni? Isus im je odgovorio: Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini greh, rob je greha“.

GOSPODAR ROBA

Isus je rekao da ukoliko činite greh robujete grehu. Ako je to tako, ko je vaš gospodar? Isus je rekao da je GREH vaš gospodar. Vi ste robovi greha. Jevreji su naravno mislili da Isus govori o fizičkom ropstvu. Rekli su, „*Mi smo Avramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali.*“ Ali Isus im je rekao da ukoliko činite greh neko gospodari vama i označio tog gospodara kao „greh“. Ovde vidimo da se u ovom pasusu reč „greh“ ne odnosi na prestupanje zakona. Isus opisuje greh kao kralja, gospodara upravitelja, koji zahteva

poslušnost. Isus kaže da je onaj ko čini greh, rob greha, a rob nema slobodu da bira šta će da radi. Neko drugi mu određuje kako će da se ponaša, i u ovom slučaju, Isus kaže da je gospodarevo ime „greh“. Kada pogledamo Poslanicu Rimljanima, 7. poglavlje, primećujemo da je Pavle u potpunosti usaglašen sa Isusom. U stihovima 14-17, čitamo:

„Jer znamo da je Zakon duhovan, a ja sam telesan, prodat u ropstvo grehu. Jer ne razumem šta radim. Ne činim ono što želim, nego ono što mrzim, to činim. A ako činim ono što ne želim, slažem se da je Zakon dobar. Ali onda to ne činim više ja, nego greh koji prebiva u meni.“

Svi znamo da život jednog roba odgovara sledećem opisu. Kada ujutru ustane neko mu govori koju odeću da obuče, koju hranu da jede, gde će da radi taj dan i koliko dugo će da radi. Neko drugi odlučuje čak i sa kim će stupiti u brak i gde će živeti. On nema izbor u vezi toga šta će da radi. Neko drugi donosi ove odluke. Ovako stoje stvari u životu jednog roba. Rob nema pravo da odlučuje i bira za sebe.

Pavle kaže, *„Prodat sam u ropstvo grehu.“* Kakva osoba je prodana? Rob, naravno. Pavle govori o osobi bez Hrista. Ukoliko je takva osoba rob da li ona može da bira šta će da radi? Ne! Pavle kaže da je takva osoba rob grehu. Ime njegovog gospodara je „greh“. Svakog dana kada se probudi njegov gospodar mu kaže „danas moraš da radiš za mene. Moraš da kradeš, lažeš, siluješ i ubijaš“, ili, ukoliko ste više ugledna i poštovana vrsta roba - možda član crkve, gospodar kaže, „gnevi se na svoju ženu, deri se na svoju decu i gaji pakost i zlobu u svom srcu.“ Možda nam gospodar greh daje uglednije i poštovanije grehe da izvršavamo. Oni možda ne izgledaju loše kao dela nekih drugih ljudi ali istina je da je koren isti. Mi smo svi i dalje robovi greha i slušamo istog gospodara.

U 16. stihu, Pavle kaže, *„Slažem se da je Zakon dobar,“* ali u 17. stihu on priča o sopstvenom ropstvu i kaže, *„Ali onda to ne činim više*

ja nego greh koji prebiva u meni!“ Da li je Pavle želeo da radi ono što je ispravno? Naravno da jeste! Da li je pokušavao? Naravno da jeste! Pokušavao je svom svojom snagom. Pavle je karakterno bio snažniji od većine hrišćana. Pavle je bio veliki borac koji se borio i ratovao, ali je ipak rekao, „*Ne mogu!*“ Slabost nije samo Pavlova istina već istina svakog čoveka i žene na ovoj planeti. Oni koji imaju veće obrazovanje i pripadaju višim društvenim staležima mogu obući raskošnu i skupu odeću i bolje prikriti otvoreni greh, ali dok se spolja odupiru ovim gresima i u samopravednosti osuđuju ubice, prostitutke i lopove, u svom srcu i dalje gaje greh. Oni se osećaju dobro zbog toga što nisu grešnici kao drugi ljudi, ali zapravo, koji je greh stvarno veći: ubistvo ili licemerje? Činjenica je da je koren isti; uzrok oba greha je isti. Činjenica je: naša priroda je rob greha!

PRIRODA SE MORA PROMENITI

Sada imamo mnogo potpunije razumevanje greha. Greh se ne odnosi prevashodno na naša dela, čak ni na naše misli. Greh suštinski predstavlja samu prirodu sa kojom se svako od nas rađa. Promenom naših dela i misli ne možemo promeniti našu prirodu. Naša priroda se mora promeniti. I dok je teško da promenimo svoje navike u pogledu misli i dela, nemoguće je da promenimo svoju sopstvenu prirodu. Potreban nam je neko ko može stvarno promeniti našu prirodu. Ovo je naša jedina nada.

Imamo svedočanstvo od Isusa i Pavla da je čovekov problem dublji od samih dela. Obojica nam pomažu da razumemo, da je ono što nama treba, promena prirode. Isus kaže nešto veoma interesantno u Jevanđelju po Jovanu 3:6: „*Što je rođeno od tela, telo je, a što je rođeno od Duha, duh je.*“

Šta to znači? Deluje da je prilično očigledno i jasno, telo je telo. Zašto se truditi oko toga? Isus zapravo kaže, „*ako ste telo, onda*

postoji samo jedan način na koji se možete ponašati, a to je, kao telo! Telo se ne može ponašati kao duh, i kada Isus kaže „telo“ On ne misli na naše telo, krv i meso. On misli na našu telesnu, grešnu prirodu, ili na naše prirodno izopačene umove. Telo je prirodno telesno, Duh je prirodno pravedan.

NE OD SPOLJA

Engleski propovednik, Čarls Spurdžen slikovito je predstavio ovaj naš problem. Svinje po prirodi vole da se valjaju u blatu, mislim da svaka svinja voli ovo da radi. Čak iako neke svinje čitav život provedu u zatočeništvu, od trenutka kada se rode, kada bismo jednu od njih pustili na slobodu, i kada bi ona naišla na blato, velika je verovatnoća da bi se dobro uvaljala u to blato. Recimo, da neka osoba odluči da uzme svinju za kućnog ljubimca, ali ova svinja ima previše prljavih navika pa ta osoba odluči da pošalje svinju u školu gde će dobiti petogodišnje obrazovanje. Svaki dan svinja uči u školi, „Ne treba da se valjaš u blatu.“ Pet godina obrazovanja se završilo i ova diplomirana svinja ide putem. Ima diplomu u rukama, nosi jaknu i kravatu, i u međuvremenu naiđe na blato. Šta radi svinja? Baca svoju jaknu, diplomu i kravatu, uskače u blato i počinje da se valja. Zašto to radi? Zato što je to njena priroda! Ona je rođena kao svinja! Od kada se rodi nešto u svinjskom srcu govori ovoj svinji, „blato je najbolja stvar na svetu,“ i obrazovanje neće to ukloniti iz svinje! Svaki čovek se rađa sa grešnom prirodom i bez obzira koliko smo obrazovani koreni ostaju. „Što je od tela, telo je.“ Mi možemo učiti čoveka da ne krade, da se ne gnevi, da ne pije alkohol, ali ovakva učenja su u suprotnosti sa njegovom prirodom. Kada ga niko ne gleda čovek će popiti alkoholno piće, gneviti se, krasti i popuštati svojoj prirodi jer se priroda te osobe ne menja obrazovanjem. Kako bismo došli do bilo kakve realne promene, moramo ići dublje.

Razmotrimo ponovo slučaj obrazovane svinje. Obrazovanje nije pomoglo svinji, ali možda nekim čudom moderne nauke neko otkrije kako da se presadi mozak. I tako taj neko uzme mozak mačke i ubaci ga u glavu ove svinje. Kako se mačka odnosi prema blatu? Da li ste ikada videli mačku koja se valja po blatu? Samo ukoliko je mrtva! Morate prvo da ubijete mačku ukoliko želite da je vidite u blatu. Sad ova svinja sa mozgom mačke ponovo ide putem. Izgleda kao svinja, hoda kao svinja, i sada ponovo dolazi do blata, i šta sada radi? Beži od blata što je dalje moguće. Zašto to radi? Zbog toga što ima novi um; novu prirodu. Niko sada ne treba da kaže svinji „nemoj.“ Ona nije obrazovana, ali ima novi um. U jednom trenutku uspešno je obavljeno sve ono što pet godina obrazovanja nisu mogle da urade. Ova ilustracija nam pomaže da razumemo šta je naš problem i kako da mu pristupimo.

SVETLOST I TAMA

„A ovo je poruka koju smo čuli od njega i koju vam objavljujemo: Bog je svetlost i u njemu nema nikakve tame“ (1.Jovanova 1:5).

Ovde i na nekoliko drugih mesta u Novom savezu Bog se upoređuje sa svetlošću. Iz ovoga se može izvući važna pouka. Interesantno je da u cilju definisanja reči „tama“ treba da upotrebimo reč svetlost. Zašto nam je potrebna reč „svetlost“ da bismo objasnili tamu? Da li nam je potrebna tama da bismo objasnili svetlost? Ne! Razlog za to je taj što je svetlost nešto realno i stvarno, sačinjeno od energetske impulsa. Naučnici ne znaju tačno šta je to ali znaju da je nešto stvarno.

Ali šta je tama? Tama je odsustvo nečega; ona ne predstavlja ništa sama po sebi. Tama je stanje gde nedostaje svetlost, i može biti objašnjena samo kroz svetlost koja nedostaje. Možemo razumeti

tamu samo ukoliko je povežemo sa svetlošću. Kada shvatimo ovu istinu, imaćemo dobar temelj za razumevanje istinske prirode greha.

Biblija nam kaže da je samo Bog dobar (Matej 19:17). Ovo znači da se nigde ne može naći istinska dobrota osim u Božijem prisustvu. Ali pretpostavimo da dobrota nije prisutna, šta preostaje? Zlo preostaje! Gde postoji dobrota ne može postojati zlo, ali čim dobrota nestane momentalno sve što preostaje je zlo. Tako da možemo razumeti zašto se za Boga kaže da je „svetlost“. Kada je Božji duh prisutan i Bog upravlja, greh ne može ostati. Samo ukoliko se Božji duh povuče i Bog ne upravlja, greh se može pojaviti. U suštini, greh je prosto stanje koje nastaje u odsustvu Boga. To je ona druga strana koja se manifestuje, kad god se povuče Božije prisustvo. Zbog ovoga su ljudi zli po prirodi; mi se rađamo bez Božijeg duha! Kada ovo budemo razumeli, uvidećemo da naše pravo pitanje nije, kako da se oslobodim zla, već kako da steknem pravednost. Ne možemo se osloboditi greha ili tame tako što ćemo ih napadati. To nije realno. Ne možemo ga zgrabiti kako bismo ga uklonili. Ne, ono što moramo da uradimo je da dopustimo Bogu da upali svetlo - moramo zadobiti Njegovu pravednost. Kada zadobijemo Njegovu pravednost, greh će prirodno i spontano iščeznuti.

POREKLO GREHA

U poglavlju 28 knjige proroka Ezekijela opisano je kako se greh prvi put pojavio u univerzumu. Ovde vidimo opis Sotone koji je predstavljen kao Tirski car:

„Sine čovečijj, nariči nad carom Tira i reci mu: Ovako kaže Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i savršeno si lep. Bio si u Edenu, vrtu Božjem. Pokrivalo te je svako drago kamenje, rubin, topaz, jaspis, hrizolit, oniks, žad, safir, tirkiz, smaragd i zlato;

tamburine i svirala bili su ti pripremljeni onog dana kad si bio stvoren.“(Ezekijel 28:12-13).

Lucifer je bio sveobuhvatnost, celovitost i savršenstvo lepote i velike mudrosti. Prilikom njegovog stvaranja usađeno mu je više znanja nego bilo kom drugom stvorenju i nije posedovao nesavršenosti tela. Zapis nam kaže da je bio prekriven dragim kamenjem. Bio je najsavršenije biće koje je Bog ikada stvorio. Posedovao je veliku mudrost, veliko znanje, veliko razumevanje i savršenu lepotu. Živeo je u bezgrešnom okruženju. Svaka prednost koja mu je bila omogućena bila je njegova: *Bio si besprekoran na svojim putevima od dana kad si stvoren pa sve dok se u tebi nije našla nepravednost.* (Ezekijel 28:15).

Sve što je radio bilo je uvek savršeno. Ali došao je dan kada se nepravednost našla u njemu. Njegovi putevi se nisu promenili sve dok se nepravednost nije pojavila u njemu. U njemu je prvo začet problem. Problem nije nastao sa lošim delima već se prvo pojavio u njegovom srcu. Lucifer je stvoren savršen. Nije jednostavno razumeti kako se dogodilo da se greh pojavi u njemu i izvesno je da ne može postojati izgovor za greh, ali ono što znamo je, da je u ovom biću koje je uživalo svaku prednost i preimućstvo, koje je razumelo svaku doktrinu, koje je razumelo Božje puteve, nešto počelo da se menja. Sve što se dogodilo imalo je koren pre svega u Luciferovom srcu, i kada se to seme zla razvilo i sazrelo dovelo je Lucifera u položaj gde je zaključio da može živeti nezavisno od Boga. Isaija 14:12-14 kaže:

„Kako pade s Neba, Svetlonošo, zorin sine! Kako se obori na zemlju, ti što si gazio narode! A govorio si u svom srcu: Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvezda podići ću svoj presto i sešću na zbornu goru na krajnjem severu. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Svevišnjim.“ (Isaija 14:12-14)

PROBLEM - NEZAVISNOST OD BOGA

Ovde vidimo da je Lucifer zaključio da je dovoljno dobar da deluje, postoji i živi odvojeno od Boga. On je bio jedno od onih bića koje je osećalo da je dobro samo po sebi! Do ovog trenutka živeo je u potpunoj zavisnosti od Boga bez prepoznavanja onoga što je bilo istinski izvor njegovog života i dobrote. On nije prepoznao da su sva dobrota koja je bila u njemu, sve prednosti koje je uživao dan za danom bili zapravo darovi koje mu je obezbedila Božja ruka. On je postao obuzet sobom i svojim sposobnostima. Došao je do zaključka da može upravljati sobom bez Boga.

Vrlo verovatno Lucifer nije imao pravu sliku o istinskom delovanju i putevima greha. Živeo je u svetlu u kome je postojala samo svetlost i šta je mogao znati o tami? Kada je Lucifer u početku počeo da gaji zlo u svom srcu on nije planirao da ubija, uništava i obmanjuje! Sve o čemu je razmišljao bilo je, „ja sam dobro, inteligentno biće i posedujem sposobnost da razmišljam i donosim odluke za sebe. Ne treba uvek da radim sve na način na koji Bog to želi da bude urađeno.“ On je samo odlučio da želi nezavisnost od Boga jer je bio inteligentno biće koje je bilo sposobno da usmeri svoj sopstveni život.

Ali Bog ne prebiva u srcu u kojem nije dobrodošao.

Možemo videti da se, odmah čim je Lucifer odlučio da bude sam svoj gazda, njegovo stanje promenilo. On koji je uvek bio toliko pun dobrote, postao je u potpunosti zao. Ne delimično zao, već istog trenutka kada se Bog udaljio od njega postao je potpuno zao. On je možda nastavio da se spolja gledano ponaša pobožno, ali u njegovom srcu desila se promena. Seme je bilo posejano i u tom semenu se nalazi koren svega što je on danas. Svo zlo koje se od tada ispoljavalo u univerzumu bilo je u Luciferovom srcu istog trenutka kada se odvojio od Boga. Ne postoji dobro, odvojeno od Boga. Ne preostaje ništa u srcu, osim tame, kada smo odvojeni od Božje svetlosti.

VRATA GREHA

Hajde sada da razmotrimo nešto što će nam pomoći da ovo još bolje razumemo. Kada je Bog stvarao univerzum imao je opciju da svuda oko sebe stvori robote. Pod ovim podrazumevam da je mogao stvoriti stvorenja koja nemaju izbor, stvorenja koja su mogla raditi samo ono što bi On želeo i koja nikada ne bi razmišljala da postupe drugačije. On je mogao da stvori robote, ili da stvori bića koja su sposobna da imaju slobodan izbor i slobodne misli. Kao što znamo Bog je odabrao da stvori bića koja su bila slobodna. Zanimljivo je razmatrati to da je sloboda izbora nešto što čoveku nikada neće biti oduzeto. Slobodan izbor će uvek postojati, a ipak je to stvar koja je dovela do pojave greha u univerzumu. Kada je Bog stvorio slobodnu volju preuzeo je na sebe veliki rizik. Bog je preuzeo na sebe rizik da neko može jednog dana da primeni tu slobodnu volju na način koji se suprotstavlja Božjoj volji. Ali Božja želja je bila da se slobodna volja koju je On dao Svojim stvorenjima, preda samom Bogu kroz dobrovoljno potčinjavanje. U stvorenjima koja biraju da vole Boga On će biti u mogućnosti da sprovodi svoju volju. I to kroz stotine hiljada, možda čak i milionima godina. Mi ne znamo koliko je prošlo vremena do trenutka kada je jedno biće odlučilo da upotrebi tu slobodnu volju na način koji je nezavistan od Božje volje. Taj jedan oprečan izbor doveo je do pojave greha.

Dok se bavimo ovim pojavljuje se pitanje u našim umovima. Može li sam greh ikada biti uništen? Možemo li uništiti ono što samo po sebi ne postoji? Ukoliko bi greh bio načinjen od nečeg opipljivog onda bi mogao da bude iskorenjen i uništen. Ali pošto greh nije nešto što postoji samo po sebi, niti je nešto opipljivo, onda ne može sam po sebi biti uništen. Smrt greha nije nalik spaljivanju osinjeg gnezda; niti je nalik odsecanju tumora sa tela. Greh nije nešto što možete da uzmete i da zadavite. Greh na postoji sam po sebi.

Da li se univerzum ikada više može vratiti u takav položaj da se više nikada u njemu ne pojavi greh? Naravno, odgovor je da. Univerzum će jednog dana, slobodnom voljom svakog bića u univerzumu, doći u takav položaj da se greh više nikada neće pojaviti. Ovo će se dogoditi slobodnom voljom svih koji žive u univerzumu. Iako će uvek postojati sloboda da se izabere drugi način niko nikada više neće ponovo upotrebiti taj način. Uprkos tome, slobodna volja će uvek postojati. Ali kao što Biblija navodi u knjizi proroka Nauma 1:9, nijedno stvorenje više neće biti toliko glupo da ponovo uvede greh u univerzum.

„Šta smišljate protiv Gospoda? On će učiniti kraj. Nevolja [zlo, beda] se neće drugi put podignuti.“ (Naum 1:9)

NE GREH, VEĆ UZROK GREHA

U pristupanju problemu greha i potrazi za rešenjem ne treba da gledamo na greh kao na nešto što je samo sebi suština, već bi trebalo da gledamo na ono što je uzrok greha. Moramo uvideti da problem nije u tome da se otarasimo našeg greha, problem je u tome kako da steknemo pravednost. Ne možemo se otarasiti nečega što nema stvarnu opipljivu realnost. Ne možemo se baviti samim grehom zato što greh nije naš pravi problem. Problem je u odsustvu svetlosti, u odsustvu pravednosti, to je problem i to je jedini problem. Gde postoji dobrota tu zlo ne može pokazati svoje lice.

BOŽJI AUTORITET ODBAČEN

Ukoliko pogledamo priču o Adamu i vidimo šta se desilo sa njim kada je sagrašio očigledno je da je problem nastao u njegovom umu. Mi često kažemo da, kada su Adam i Eva sagrašili, slušali su Sotonu. Ali hajde da razmotrimo ovaj scenario malo detaljnije. Bog je rekao,

„ne jedite plod.“ Sotona je rekao, „jedite plod.“ Ali ko je doneo odluku? Eva je prvo donela odluku. Ali pre nego što je donela tu odluku vagala je između Božjih i Sotoninih reči, i na kraju došla do sopstvenog zaključka. Na kraju krajeva, verovala je sopstvenoj mudrosti. Po prvi put Bog više nije bio autoritet u njenom životu. Umesto toga Eva je postala sama sebi autoritet kada je izabrala da sledi svoju sopstvenu mudrost radije nego da veruje Bogu. Ovo je bio momenat kada se to desilo. Kada su dvoje ljudi, Adam i Eva, odlučili da će delovati nezavisno od Boga oni su se momentalno razdvojili od Boga i postali su duhovno mrtvi. U tom trenutku jedino zaštita su bili sposobni je bilo zlo. Znakovi promene koja je nastala u njima počeli su odmah da se pojavljuju. Počeli su da se boje Boga i postali su svesni svoje golotinje. Čim se Bog pojavio, Adam, koji je voleo Evu i živeo samo iz razloga da bi je učinio srećnom, počeo je da je optužuje i okrivljuje. On koji je prema njoj gajio samo dobre misli odjednom je postao toliko uplašen da je mogao da misli samo na samog sebe. On čak nije ni znao da li će ona umreti zbog svoje krivice, pa ipak je bio spreman da je okrivi! Ovo mu je odmah došlo na um. Mi nikada nismo dobri u sebi, ili sami po sebi. Mi ne učimo da budemo dobri, mi nismo istrenirani da budemo dobri, mi ne evoluiramo u dobra bića. Dobrota je dar od Boga i ukoliko je mi ne primimo u Njemu, nećemo je nikada ni imati. Samo nas Božje prisustvo čini dobrim. Ukoliko bismo mogli da naučimo da budemo dobri onda bismo mogli da naučimo da budemo Bog! Ali pošto je samo Bog dobar, kako možemo naučiti da budemo dobri?

SVET SEBIČNOSTI

Kada je Adam odlučio da uzme plod istog trenutka je postao okrenut sebi. Okrenutost sebi je suština grešnog života. Ovo je suština sveta greha i grešnika. Sebičnost postaje svet u kome mi prebivamo.

U ovakvoj vrsti samo-ispunjenog života sve što možemo raditi je greh. U sebičnom životu sve što se radi je u suprotnosti sa Božjom voljom. Jedini život koji je Adamu i Evi bio dostupan, nakon što su se okrenuli od Boga, bio je život koji svaka osoba u ovom svetu živi sve dok ne uđe u zajednicu sa Bogom. Dok se bavimo problemom greha i gledamo ispod površine, vidimo da postoje 4 koraka u procesu greha. Greh prati ovu sekvencu i svaki od ovih 4 koraka može se nazvati „grehom“:

1. Prvo postoji sumnja ili nepoverenje u Boga.
2. Ovo vodi do rušenja zajednice i odnosa sa Bogom.
3. Ovo rezultuje sebičnom, telesnom prirodom.
4. Ovo uvek rezultuje razuzdanim ponašanjem (bezakonje).

Kada se ljudima ukaže na „greh“ većinu vremena oni traže četvrti korak, a to je razuzdano, bezakono ponašanje. Ovo se najčešće prepoznaje kao greh. Međutim, možemo videti da problem greha počinje mnogo pre nego što vidimo razuzdano, bezakono ponašanje. Greh počinje sa sumnjom prema Bogu. Rezultat je razdvajanje od Boga i upropašten odnos sa Bogom što rezultuje zlim delima. Ako ćemo se ikada baviti grehom trebalo bi da se fokusiramo na koren, početak, gde sve počinje. Početi od ponašanja je besmisleno i možemo videti da takav pristup ne može rešiti problem.

Puno je ljudi koji razmišljaju o pravednom životu samo iz perspektive 10 Božjih zapovesti. Čovek postane hrišćanin i onda razmišlja, „sada pošto sam hrišćanin moram ići u crkvu.“ Moram prestati da pušim, pijem, lažem, da činim blud ili preljubu, zavisno o kakvom se slučaju radi. Ali i u svemu ostalom u svom životu - i u smislu kako troši svoj novac, takav čovjek ostaje broj jedan donosilac odluka. „To je moj novac, moj auto, moja kuća, te stvari su moje. Ja držim zapovesti, a Bog radi svoj deo.“ Ovako mnogi ljudi vide pravedan život, ali to je pogrešan koncept.

Pravednost se ne može ograničiti na činjenje dobrih dela. U pravednom životu nisu samo dela značajna već i kompletna promena koja obuhvata čitav život kompletnog bića. Ne tiče se samo toga kako mi razumemo zakon, već se tiče svega što prožima naše živote. Mi biramo da postanemo u potpunosti Božja svojina.

Kada smo istinski pravedni mi u potpunosti živimo Bogu. Kao što se kaže o Hristu u Rimljanima 6:10: „*Jer smrću kojom je umro, umro je grehu jedanput, a što živi, Bogu živi.*“

Život koji živimo je Hristov vaskrsli život i taj život obuhvata mnogo više od držanja zapovesti kao što se često razume. Taj život obuhvata sve, hranu koju jedem, kakvu frizuru imam, način na koji postupam prema svojim prijateljima, razgovore koje vodim iza zatvorenih vrata - obuhvata sve, jer moj život treba da bude Hristov život.

„*Mislite na ono što je na nebu, a ne na ono što je na zemlji. Jer ste umrli, i vaš je život sakriven s Hristom u Bogu. Kada se pokaže Hristos, naš život, tada ćete se i vi s njim pokazati u slavi.*“ (Kološanima 3:2-4).

„*Ljubazni, ako je Bog tako voleo nas, onda smo i mi dužni voleti jedni druge.*“ (1. Jovanova 5:11).

To je život koji nam je dat. Isus je došao da bismo mi mogli imati život i da bismo ga mogli imati u izobilju. On nije samo doneo promenu u odnosu na neke aspekte naših života već promenu čitavog našeg bića.

„*Dakle, ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje. Ono što je staro prošlo je, i evo, novo je nastalo.*“ (2. Korinćanima 5:17)

Evo šta znači imati Hristovu pravednost. I to je ono što Bog želi da nam da.

PRIRODA PRAVEDNOSTI

3

Isus je dao neke od najtežih izjava u Bibliji i u 5. poglavlju Jevanđelja po Mateju nalazimo ih nekoliko. Jevanđelje po Mateju 5:20 kaže:

Jer, kažem vam: ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti učitelja zakona i fariseja, nećete ući u Carstvo nebesko.“

NEDOVOLJNO DOBRO

Prisetimo se života kakav su fariseji živeli. Davali su desetak od nane, anisa i kima, postili su dva puta nedeljno, uvek su se molili, uvek su davali nešto siromašnima. Ukoliko ste želeli da pronađete ljude čiji su životi spolja bili pravedni onda ste morali da potražite fariseje. Sada Isus dolazi i kaže im, „ovo nije dovoljno dobro, ukoliko ne budete imali veću pravednost, neće vam biti moguće da uđete u nebesko carstvo.“ Mnogi od ovih ljudi su verovatno pomislili, „ovo je teška izjava i šta ćemo činiti? Moramo samo više da se trudimo!“

Isus je nastavio da im priča da ubica nije samo onaj ko nekome oduzme život, već je čak i čovek koji se ljuti na svog brata bez razloga kriv koliko i ubica. Čovek ne postaje preljubnik samo tako što ode u krevet sa tuđom ženom, već i tako što ima želju ili nameru u svom umu. U mnogim crkvama postoje ljudi koji misle o ovome i prepoznaju da nisu osposobljeni za nebo, ali se nadaju da će jednog dana, teškim radom, pažljivom disciplinom i ponovnom edukacijom svog uma, postati sposobni da disciplinuju svoje misli i tako se kvalifikovati za nebo.

Ali pogledajte šta Isus kaže na kraju poglavlja; nastavio je da stvari čini još težim. U 48. stihu On kaže:

Zato budite savršeni kao što je vaš nebeski Otac savršen. (Matej 5:48).

Šta radite kada pročitate ovakvu izjavu? Neki ljudi odmahnu rukama i odustanu. Ali prosečan hrišćanin kaže, „Moram više da se trudim. Čak da budem savršen kao Bog, moram se više truditi.“

Istina je da su mnogi od ovih ljudi, koji čine očajničke napore kako bi se samo-disciplinovali, u naporima da ugone Bogu potpuno iskreni. Oni istinski rade ono što misle da Bog zahteva. Nije uvek slučaj da uživaju u samo-disciplinovanju, već su iskreno nemarni prema prirodi istinske pravednosti i prema toma kako da je steknu. Od suštinskog značaja je da ovo razumemo, jer ukoliko ovo ne razumemo kako treba, možemo uložiti najveće napore i shvatiti na kraju da su bili uzaludni.

Kako bismo se utvrdili po pitanju ove teme razmotrimo pitanje „šta je pravednost?“ Kako bismo je definisali? Jedna od popularnijih definicija kaže „pravednost je činjenje ispravnih i pravednih dela.“ Mnogi hrišćani su osetili da ova definicija predstavlja veoma dobro objašnjenje pravednosti zbog toga što Biblija u 1. Jovanovoj 3:4 kaže:

„Ko god čini greh, on prestupa zakon, jer greh je prestup zakona.“

Deluje kao stvar koja je jednostavna za razumeti. Mi zaključujemo da ako je greh prestupanje zakona, onda je očigledno pravednost nešto suprotno od greha i zbog toga mora jednostavno biti poslušnost zakonu. Tako zaključujemo da, u cilju izbegavanja greha, mi jednostavno treba da prestanemo da budemo neposlušni zakonu, i da bismo stekli pravednost mi jednostavno trebamo biti poslušni zakonu.

Površno gledano ovo deluje kao razuman zaključak, i zapravo uz blaga odstupanja ovo je osnovno temeljno načelo na kome počiva svaka nehrišćanska religija (iako su u mnogim slučajevima, zakoni

kojima treba biti poslušan, drugačiji). Tužna je činjenica da su mnogi hrišćani postali toliko obmanuti, toliko neupoznati sa načelima jevanđelja da su u potrazi za spasenjem prihvatili istu temeljnu filozofiju kao i pagani. Osnovna ideja iza ove filozofije je, da je biti spasen ili biti izgubljen, nešto što mi zaslužujemo svojim delima; tačnije time koliko smo dobro poslušni.

PRAVEDNOST U ZAKONU

Naravno, kada definišemo greh i pravednost u smislu onoga što radimo onda naša referentna tačka mora biti zakon, jer je zakon Božji standard pomoću kog nas On upoznaje sa onim što je ispravno i što je pogrešno. Ali pogledajmo šta Biblija kaže u Galatima 3:11-12:

„A da se zakonom niko ne opravdava pred Bogom, poznato je: jer pravednik od vere živeće. A Zakon nije od vere, nego onaj ko ga vrši živeće u tome.“

Kako pravednik živi? Kaže da pravednik živi verom, ali da zakon nije od vere. Očigledno, pravednik ne može živeti po zakonu. Pravednost nećemo naći ukoliko je budemo tražili u poslušnosti zakonu. Stih 21 kaže:

„Da li je onda Zakon protiv Božjih obećanja? Nipošto! Jer da je bio dat zakon koji bi mogao dati život, tada bi pravednost dolazila putem zakona.“

Ono što nam ovi stihovi govore jeste da bi nam Bog učinio pravednost dostupnu preko zakona da je to bilo moguće. Ali tako nešto nije moguće i zbog toga se u traženju pravednosti ne možemo osloniti na zakon. Mnogi hrišćani vide svoje religiozno iskustvo u svetlu zakona i njihovu zajednicu sa Bogom u svetlu zakona. Ukoliko uspeju da budu poslušni zahtevima zakona oni osećaju da su stekli Božju naklonost, ali ukoliko nisu poslušni osećaju da su otuđeni od Boga i da moraju da počnu da budu poslušni pre nego što Bog može

da ih prihvati. Zidajući na ovom temelju oni zidaju na nečemu što ne funkcioniše jer delima zakona nijedno telo neće biti opravdano. Naša poslušnost zakonu ne može proizvesti pravednost.

BEZ ZAKONA

Ovo je dalje naglašeno u Rimljanima 3:21:

„A sada se pokazuje pravednost pred Bogom bez Zakona, o čemu svedoče Zakon i Proroci.“

Obratite pažnju na to o čemu ovaj stih govori. Govori o Božjoj pravednosti i kaže da je ona bez zakona. Ovo je čudan izraz. Na šta apostol Pavle misli kada kaže „bez zakona?“ On kaže da postoji pravednost, ali da njeno zadobijanje nema nikakve veze sa zakonom. Kako je to moguće? Ova pravednost je deklarirana kao Božja pravednost. Sad, ukoliko je pravednost, „bez zakona“, zadobijanje pravednosti se ne može temeljiti na držanju zakona ili na bilo kakvoj vezi sa zakonom. Pravednost ne može zavisiti od naših ispravnih i pogrešnih dela. Misao se nastavlja u stihu 22:

„I to pravednost Božija kroz veru Isusa Hrista za sve i na sve koji veruju, jer nema razlike.“

DVE VRSTE PRAVEDNOSTI

Ovde vidimo da Biblija poredi dva tipa pravednosti. Postoje pravednost zakona i Božja pravednost koja je bez zakona. Važno je za nas da shvatimo da postoji pravednost koja nema nikakve veze sa poslušnošću zakonu. Za ovu pravednost se kaže da je Božja pravednost. Sada pravednost zakona kaže „onaj ko ga vrši, živeće u tome (Galatima 3:12).“ Ali šta Božja pravednost kaže? Stih 22 kaže „za sve i na sve koji veruju!“ Primitite, jedna pravednost zahteva

činjenje. To je zakon. Druga pravednost zahteva verovanje. A to je Bog.

Ova istina je jasno izneta u Avramovom iskustvu. Čitamo u Rimljanima 4:3:

„Jer šta kaže Pismo? „Avram je verovao Gospodu, i to mu je uračunato za pravednost.” (Rimljanima 4:3)

Zapanjujuće! Avram je kao i svi drugi želeo pravednost. Biblija kaže da je verovao Bogu. Šta je on radio? Nešto se desilo u njegovom umu, u njegovom stavu prema Bogu, i kada se to desilo Bog mu je to istog trenutka uračunao u pravednost. Istog trenutka je zadobio ono za čim ljudi naporno tragaju i zadobio je to tako što je jednostavno verovao Bogu. Apostol Pavle je temeljno razumeo put pravednosti i dao svoje svedočanstvo u Filipljanima 3:6-9. On kaže:

„Po revnosti (bio sam) progonitelj pozvanih, po pravednosti koja proizlazi iz poslušnosti zakonu besprekoran. Ali ono što mi je bilo dobitak, to zbog Hrista smatram gubitkom. U stvari, čak sve smatram gubitkom u poređenju sa nenadmašnom vrednošću poznavanja Hrista Isusa, mog Gospoda. Radi njega sam pristao da sve izgubim i sve to smatram nevažnim, samo da dobijem Hrista i da se nađem u njemu - ne oslanjajući se na svoju pravednost, koja je od zakona, već kroz veru Hristovu, na pravednost verom od Boga.“

Ovde je Pavle istakao sva svoja dela, svoju brižljivost u poslušnosti zakonu i poreklo koje ga je učinilo jednim od najistaknutijih sledbenika zakona u Izraelu. Njegovi sunarodnici su ga smatrali za jednog od najsvetijih ljudi među Jevrejima. Ukazao je na ova dostignuća kao na „pravednost koja je u zakonu.“ Ali onda je rekao da sve ovo smatra gubitkom kako bi mogao da zadobije „pravednost koja je od Boga“, i završio je pokazujući kako se ona zadobija, „verom.“ Suština je dakle u tome da postoji pravednost koja ne zavisi od držanja zakona i ovo je jedina pravednost koju vredi imati.

Razmotrimo sada to, pošto je Bog savršen i apsolutno pravedan. Jedina vrsta pravednosti koju on može da prihvati je savršena pravednost. Prihvatajući bilo šta manje od toga za Boga bi značilo da pristaje na kompromis, ali pošto je On savršen nije moguće da napravi kompromis. Jedina pravednost koju On može prihvatiti je apsolutna pravednost. Pošto On zahteva savršenu pravednost onda postaje jasno da jedino sam Bog može proizvesti takvu pravednost. Zapravo, svi koji nastoje da postanu pravedni svojim delima u stvari pokušavaju svojim naporima da postanu kao Bog! Ovakav stav se jedino može opisati kao bezumlje. Potpuno je bezumno da jadni, izopačeni grešnik pokušava da proizvede život svemoćnog Boga svojim sopstvenim naporima. Ali evo kako je većina nas postala zbunjena.

OPASNOST U POGREŠNOM NAČINU

Svako ko teži da zadobije pravednost mora otići kod Boga da bi je dobio. Jedini način kako je možemo zadobiti je kao dar od Boga. Onaj ko je traži na bilo koji drugi način istrošiće se i neće postići ništa. Ovo su Jevreji kao nacija radili. Rimljanima 9:30-32 kaže:

„Dakle, šta ćemo reći? Da su neznabošci, koji ne slediše pravednost, dostigli pravednost, pravednost koja je od vere. A Izrael, koji je sledio Zakon pravednosti, nije uspeo da postigne svrhu tog Zakona. Zašto? Zato što ga nije tražio verom, nego delima. Spotakli su se na „kamen spoticanja.“

Ko se trudio više od Izraela? Biblija kaže da su, „sledili pravednost.“ Tražili su je i danju i noću ali ipak nikada nisu uspeli da je zadobiju. Ali tu su i neznabošci. Da li oni traže pravednost? Uopšte ne, ali oni slušaju jevanđelje i šta rade? Oni poveruju i istog trenutka su pronašli ono što Jevreji teškim naporima nisu pronašli. Vera i samo vera obezbeđuje blagoslove pravednosti. Moramo naučiti da nam sve

naše dobre namere neće pomoći u potrazi za pravednošću ako je tražimo na pogrešan način, i upravo ovome nas uči iskustvo Jevreja.

Šta ćemo onda reći? Da li se zakon protivi Božjoj pravednosti? Da li je Božja pravednost protiv zakona? Kako zakon može biti važan ukoliko me ne može učiniti pravednim? Kako zakon može biti neophodan ukoliko mi ne treba da bih bio pravedan?

BOŽJI KARAKTER IZRAŽEN

Deset zapovesti su opisane kao slika Božjeg karaktera. Možda bi bilo ispravnije reći da su one izraz Božjeg karaktera. Drugim rečima, Deset zapovesti nam kažu kakav je Bog i one predstavljaju izraz Božije volje za ljude. Ali očigledno ukoliko Bog ovo želi za nas onda to mora biti izraz onoga što se nalazi u Njegovom srcu. Poštena osoba će donositi samo zakone za koje ona smatra da su pravedni i dobri. Evidentno je da zakon nikada ne može biti u suprotnosti sa Božjom pravednošću jer ako zakon istinski karakteriše Boga i predstavlja izraz Njegovog karaktera onda zaista predstavlja i izraz istinske pravednosti. Zbog toga nam Pavle kaže u Rimljanima 7:12:

„Tako, dakle, Zakon je svet, i propis je svet i pravedan i dobar.“

Ali zapovesti nisu pravedne same po sebi. One ne donose i ne proizvode pravednost, one samo opisuju pravednost. Kada je Bog na planini Sinaj dao Mojsiju Deset zapovesti, pravednost se nije iznenada pojavila već je to samo bio izraz nečega što je uvek postojalo. Bog je pomoću Deset zapovesti samo opisao svoj karakter i pretočio ga u reči. Ako možemo da razumemo ovo onda ćemo moći da razumemo i šta je zakon. Razumećemo da su Deset zapovesti opis pravednosti. Možemo li pronaći pravdu u opisu? Ne! Ukoliko želimo pravednost, moramo ići dalje od opisa. Mnogi hrišćani su zbunjeni po ovom pitanju. Oni gledaju u zakon koji je samo opis pravednosti i nastoje da pronađu pravednost u zakonu. Ali ako želimo pravednost mi moramo

otići do izvora pravednosti, i postoji samo jedno takvo mesto u celom univerzumu. Razmotrimo jednu ilustraciju. Imam fotografiju svoje žene. Ako pogledate u fotografiju možete videti kakvu kosu ima, možete reći nešto o načinu na koji se smeje, možete videti boju njene kože i možete dobiti dosta informacija samo gledanjem u ovu fotografiju. Možda biste mogli da je izaberete u gomili ljudi samo zbog činjenice da ste pogledali u ovu fotografiju. Pretpostavimo da nosim ovu fotografiju svuda sa sobom i da je uvek ljubim i grlim. Pretpostavimo da je noću nosim sa sobom u krevet, da li će me to zadovoljiti? Naravno da ne! Osim ukoliko sam lud! Ova fotografija je samo opis i ona služi kao podsetnik. Ali ne može da me zadovolji. Da bih bio zadovoljan moram naći nešto što je stvarno. Na isti način, ako tražite pravednost, morate ići dalje od opisa koji se nalazi u zakonu, u suprotnom možete samo da postanete frustrirani.

SAMO BOG JE PRAVEDAN

Matej 19:16-17 veoma jasno ističe ovu istinu. Kaže:

„A jedan čovek mu priđe i upita ga: Učitelju dobri, kakvo dobro da učinim da bih imao večni život? Zašto me zoveš dobrim? reče mu Isus. Samo jedan - Bog - je dobar. Ali, ako hoćeš da uđeš u život, drži uputstva.“ Stih 17 kaže da je „samo Bog dobar.“ Ovo je apsolutna istina. Veoma je važno da verujemo u nju. Sam Isus je izgovara i potvrđuje. Pošto je to tako, šta sledi iz ove činjenice? Pa, sledi to da ukoliko bilo gde u univerzumu pronađemo osobu koja je dobra možemo znati da Bog živi u toj osobi. Gde god pronađemo nekog dobrog pronašli smo gde je Božji život. Kada ovo razumemo onda odmah znamo da u našoj potrazi za pravednošću treba promeniti naš fokus. Nije izazov za mene da proizvedem pravednost jer kako mogu da proizvedem Božji život? Izazov za mene je da primim Božji život jer samo Bog je dobar. Dakle vidimo da je pravednost Osoba, i ta osoba

je Bog. Ali pravednost je takođe i „ispravno postupanje“ jer Bog uvek čini ono što je ispravno. Ali, da li ćemo mi proizvesti Božji karakter onim što činimo? Da li ćemo proizvesti pravednost jednaku Božjoj svojim sopstvenim naporima? Ovo nije moguće! Samo Bog može biti Bog. Neka je slava Njegovom imenu.

Nameće se pitanje zašto Bog radi ono što je dobro? Zašto se On uvek povezuje za činjenje onoga što je najbolje za Njegova stvorenja u univerzumu? Da li zbog toga što je on poslušan pravilu? Da li zbog toga što mu je zapovedeno da tako postupa? Malo je besmisleno misliti da Bog ne krade zato što Njegov zakon kaže, „ne kradi.“ Činjenica je da Bogu nije potreban zakon da bi radio ono što je ispravno. On čini dobro jer je njegova priroda dobra. Zbog toga što je On takav i zbog toga što je dobar On ne može raditi ono što je pogrešno. Razmišljanje o onome što je pogrešno potpuno je u suprotnosti sa Njegovom prirodom. Tako da, ako je Bog dobar i Bog živi u nama, šta će biti posledica toga? Mi ćemo se takođe ponašati na način koji je dobar zato što Bog živi svojim dobrim i pravednim životom u nama.

Da li je ova ideja praktična. Da li je nekome moguće da živi u meni na takav način da se njegova priroda ispoljava u mom ponašanju? Da li je Njemu moguće da živi u meni na tako kompletan način da mi čak nisu potrebna nikakva pravila da me teraju da činim ono što je ispravno? Na ovo Biblija misli kada kaže da možemo imati Božju pravednost koja je bez zakona. Možemo biti učinjeni pravednima, primanjem Božje prirode, i to je pravednost koja je zasnovana na primanju samog života, umesto pravednosti koja zavisi od toga šta činimo, posmatrajući pravila ili odredbe koje postavlja zakon.

2 DEO: NE IMITACIJA VEĆ ZAMENA

DVA ADAMA

4

Apostol Pavle često upotrebljava izraz koji ponekad zaobilazimo kao beznačajan ili imamo poteškoće da ga razumemo. To je izraz „u Hristu.“ Ovaj izraz se pojavljuje u Pavlovim poslanicama i ima duboko značenje. Najčešće se nalazi u poslanicama Efescima i Kološanima. Šta znači ovaj izraz i koliko je važno za nas da ga razumemo? Efescima 1:3 kaže:

„Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Hristu.“

Bog nas je već blagoslovio sa svim duhovnim blagoslovima, ali postoji uslov. Gde su ti blagoslovi? Oni su u Hristu. Postoji samo jedan način da zadobijemo te blagoslove, moramo biti tamo gde se nalaze ti blagoslovi. Efescima 2:6, kaže:

„I vaskrsnuo nas je s njim i postavio nas s njim na nebesima u Hristu Isusu.“

Zapazite kako je snažna Pavlova izjava. On kaže da mi zapravo sedimo na nebu. Mi pogledamo u sebe i kažemo, „to nije istina, ja sedim ovde na zemlji i čitam ovu knjigu.“ Pa šta je onda Pavle mislio time da kaže? Pavle ističe činjenicu da je život hrišćanina ujedinjen sa Hristovim životom. Isti život koji je u mojim nožnim prstima je takođe i u mom prstu na ruci, tako da gde god moji nožni prsti idu život u mom prstu na ruci takođe ide tamo. To je Pavle pokušao da kaže. On

kaže, „ako je Hrist vaš život, gde god da je Hrist i vi ste tu.“ U 1.Korinćanima 15:45 imamo interesantnu izjavu:

„Tako je i napisano: Prvi čovek, Adam, postao je živa duša, poslednji Adam u duhu koji daje život.“

Kako bismo ispravno razumeli šta znači biti „u Hristu“ prvo treba da razumemo šta znači biti „u Adamu.“ Primetite da stih govori o dva Adama, postoji prvi Adam i poslednji Adam. Poslednji Adam se, naravno, odnosi na Isusa Hrista, ali postavlja se pitanje zašto je Isus nazvan poslednjim Adamom? Sada znamo da je Adam bio prvi čovek, bio je postavljen u Edenski vrt i bio mu je dat divan život. Ništa od ovoga se ne odnosi na Isusa, pa je ipak nazvan „poslednjim Adamom.“ Bog pokušava nešto da nam kaže. Kada pogledamo Adama možemo naučiti nešto o njemu što nam pomaže da razumemo nešto o Hristu. U Rimljanima 5:14, Pavle kaže:

„Ipak, smrt je od Adama do Mojsija carovala i nad onima koji nisu počinili greh sličan prestupu kakav je počinio Adam, koji je tip onoga koji je imao da dođe.“

Ovde kaže da je Adam bio „tip Hrista.“ Postoji nešto u čemu su Adam i Hrist slični. Rimljanima 5:19, nam daje ključ za razumevanje toga zašto se Isus naziva poslednjim Adamom. Kaže:

„Jer kao što su neposlušnošću jednog čoveka mnogi postali grešnici, tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravedni.“

Pogledajte ponovo u ovaj stih, kaže se „neposlušnošću jednog mnogi su postali grešnici“, ali jedna mala reč je izostavljena kada su prevodioci Kralj Džejms verzije Biblije (KJV) prevodili ovaj stih. Zapravo stih glasi, „neposlušnošću jednog svi su postali grešnici“ (u engleskom prevodu KJV nedostaje član *the* ispred reči *mnogi* koji upućuje na to da se radi o svim ljudima). Ovakav prevod postoji u nekoliko verzija Biblije. Stih ne kaže samo da su neki postali grešnici. Već upoređuje dve grupe ljudi. Sa jedne strane imamo, jednog, a sa druge strane imamo „mnogi.“ Na koga se odnosi, „jednog?“ Taj jedan

je Adam! A „mnogi“ se odnosi na ostatak čovečanstva. Kada je jedan čovek odbio da bude poslušan šta se desilo ostalima? Oni su postali grešnici. Nisu njihova dela i ponašanje doprineli tome da oni postanu grešnici. Ne! Neposlušnost jednog čoveka dovela je do toga da mnogi postanu grešnici. Naravno to ne izgleda fer ili pravedno, ali to nije pitanje pravde, već na ovaj način funkcioniše zakon posledica u univerzumu. Izbor jednog čoveka utiče na sve njegove potomke. Svi se rađaju u Adamovom grehu. Kada smo vi i ja rođeni, nije bila naša krivica što smo bili grešnici, već je problem greha prosleđen na nas i mi moramo da se nosimo sa tim. Ako se dete rodi sa sidom to ne može biti njegova krivica. To je krivica njegovih roditelja. Ovde nije pitanje ko će biti okrivljen, ali je to i dalje realnost, sa kojom će to dete morati da živi.

Bog je stvorio jednog čoveka i kada je stvorio ovog čoveka život čitavog čovečanstva je bio u tom čoveku. Bog nije stvorio svaku osobu pojedinačno već je stvorio ljudski život i život celog čovečanstva je stvoren u tom jednom životu. To je život koji se umnožava i prenosi vekovima. Mi smo svi sudeonici Adamovog života i u ovom smislu svi smo u Adamu. Drugim rečima, pošto smo svi sudeonici tog života onda smo svi mi deo Adamovog postojanja. Ali ako smo svi deo Adamovog života kakav život očekujemo da imamo? Ako je nešto rođeno od kože možemo li očekivati da to bude mačka? Adam je mogao proizvesti samo svoje sopstveno obličje. Iako je prvobitno stvoren po Božjem obličju, izopačio je ovo obličje i ovo izopačeno obličje je jedino što je mogao preneti svojoj deci. Zbog Adamovog greha mi smo sada zakonski plen Sotone. Nemamo pravo više da se rodimo sa Božjim životom pa se zato svi rađamo bez Božjeg duha. Ovo je nasleđe koje smo primili od Adama i jako je važno za nas da ovo razumemo. Razlog zašto čovečanstvo u svom prirodnom stanju čini zlo nije zato što ljudi ne pokušavaju da čine dobro. Već zato što ljudi žive realnost Adamovog života. Život u nama je izopačen život i nama

nije moguće da živimo bilo koji drugi život drugačiji od onog koji imamo. U tom smislu, kao što Biblija kaže, mi smo učinjeni grešnicima onim što je Adam učinio. To ne znači da smo proglašeni krivim zbog greha drugog čoveka. To znači da se rađamo grešni i nesposobni da uradimo bilo šta dobro. Mi smo rođeni grešnici.

Pre mnogo godina, prisustvovao sam jednoj propovedi. Propovednik je stalno ponavljao „vi postajete ono što jeste.“ Dok sam ga slušao pomislio sam o čemu ovaj čovek priča? Kako možeš postati ono što već jesi? Tada to za mene nije imalo smisla ali sada kada sam razumeo istinu o dva Adama shvatio sam da postoji istina u onome što je ovaj propovednik govorio. Ako smo svi nasledili Adamovu izopačenost, nemoćan i nesposoban život, onda činjenice postaju neizbežne: Dok god imamo Adamov život, dok god smo „u Adamu“, onda što duže živimo, što više napora ulažemo, sve što možemo je da potpunije manifestujemo život koji već posedujemo. Mi možemo postati samo ono što već jesmo. Čovek nikada nije uradio nešto što je promenilo ljudsku prirodu, niti će uraditi. Ljudski naponi nikada nisu proizveli novi život. U Delima 17:26 se kaže:

„I učinio je (Bog) da od jedne krvi sav rod čovečiji živi po svemu licu zemaljskom, i postavio je unapred određena vremena i granice njihovog življenja.“

Možemo videti koliko je ovo savršeno istinito. Ne samo u duhovnom smislu već i u fizičkom smislu smo svi braća i sestre. Kada bismo se mogli vratiti dovoljno daleko u prošlost videli bismo da svi imamo iste pretke, ali uprkos ovom srodstvu mi se često borimo jedni protiv drugih jer je to priroda Adamovog života. U tom životu ne postoje mir i harmonija. Kao tumor u telu Adamov život se bori protiv samoga sebe. Jednom sam gledao video o psu koji glođe kosku i izgledalo je kao da je lud. Dok je ovaj pas jeo kosku njegova zadnja noga je počela da se pomera prema njegovim ustima kao da je nezavisna od tela. Pas je počeo da reži na svoju sopstvenu nogu ali

kako se noga približila koski on se okrenuo i počeo da ujeta svoju sopstvenu nogu. To se dešavalo iznova i iznova. Gledao sam u ovog psa i pomislio, „tako se ponaša i ljudska rasa.“ Stvar je u tome što za ponašanje ovog psa možemo reći da je ludo, ali često ljudi ne razumeju da se oni koji poseduju Adamov život upravo ovako ponašaju boreći se protiv svog sopstvenog života. Ovo je prirodno ponašanje palog Adamovog života.

Glavna stvar je sledeće: Zašto smo takvi kakvi smo? Da li zato što pokušavamo da budemo takvi? Odgovor je ne! Ne zbog naših napora ili izbora. Već zato što smo rođeni takvi! Jedan čovek je to uradio svima nama! Osuđeni smo na to da činimo greh zato što smo Adamovi potomci i ova osuda počiva na čitavom čovečanstvu zbog jednog čoveka. Šta treba da uradimo da bismo bili osuđeni? Treba samo da se rodimo! Kada kažem „osuda“ ne mislim na to da nas je Bog osudio, ne mislim na to da smo krivi za ono što je Adam uradio. Da bi osoba bila kriva ona mora da donese izbor i da prekrši poznati zakon. Bog nas ne osuđuje zbog onoga što je neko drugi uradio već nas naše stanje osuđuje. Dete rođeno sa sidom je osuđeno da umre. Bolest u detetu osuđuje dete. Na isti način naše stanje nas osuđuje. Na ovo Biblija misli kada kaže: „...*sagrešenjem jednog, na sve ljude je došla osuda...*“ (Rimljanima 5:18)

Prema ovoj izjavi nemoguće nam je da živimo pravedan život i, pre ili kasnije, osim ukoliko se nešto ne desi da nam da novi život, umrećemo u ovom izgubljenom stanju. To je život koji mi posedujemo, koji nas osuđuje. Da Božja blagodat, u Hristu, nije intervenisala istog trenutka kada je Adam odabrao da pojede plod Adam bi pao mrtav. Kada se Božji život duhovno uklonio (iz Adama), i fizički život bi se odmah završio i čitavo čovečanstvo umrlo u Adamu. Ali Isus je stao između čovečanstva i večne smrti, uzeo je na sebe prokletstvo i izdejstvovao period probe za sve nas. Svojom žrtvom koju je prihvatio da učini, On je rekao, „iako su duhovno mrtvi,

sačuvaću njihov fizički život na neko vreme i dati im priliku da pronađu put nazad ka duhovnom životu.“ Zbog ovoga nam je Bog dao vreme, obično sedamdeset do osamdeset godina da živimo. Naši dani na zemlji su nam prilika da pronađemo put nazad u život, kroz Hrista, jer smo svi rođeni mrtvi.

Zanimljivo je primetiti da Bog nikada nije obećao da će popraviti Adamov život. Hrišćanski život nije prepravljen život. Biblija čini jasnim to da Adamov život mora umreti.

„Dakle, ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje. Ono što je staro prošlo je, i evo, novo je nastalo.“ (2. Korinćanima 5:17)

Pošto smo rođeni u Adamu naša najveća potreba je da imamo novi život. Stari život je osuđen i ne može biti popravljen. Mora da umre! Ali gde da nađemo i dobijemo novi život? Kako bi se život mogao prenositi mora postojati originalni izvor života. Adam je bio izvor od koga se prenosio život celog čovečanstva, ali je njegov život postao izopačen do smrti. Sada, pošto nam treba novi život, šta nam Bog daje? Daje nam drugog Adama! Daje nam nekog drugog ko je izvor novog života. Ako možemo da razumemo ovo onda možemo znati zašto je Isus nazvan poslednjim Adamom. Ne zato što je bio postavljen u Edenski vrt sa prelepom ženom već zato što je On izvor novog života, On je Otac novog ljudskog roda.

SAMO ROĐENJEM

Sada kada smo razmotrili šta znači biti u Hristu postoji još jedno načelo koje treba da razumemo. Život se prenosi sa jedne osobe na drugu rođenjem i samo rođenjem. Jedina osoba koja je bila izuzetak ovom pravilu je Eva zato što ona nije bila rođena. Ona je primila svoj život kroz Adamovo rebro.

U Isaija 9:6 Isus je nazvan „Večni Otac“:

„Jer nam se rodilo dete, dobili smo sina, kome će kneževska vlast biti na ramenu. Ime će mu biti Divni Savetnik, Moćni Bog, Večni Otac, Knez Mira.“

Isus nije Otac u božanskom smislu, On je Sin Oca. Ali koncept dva Adama razjašnjava koje je istinsko značenje ovog stiha. Isus je Večni Otac, ali kome? On je Otac svih koji su ponovo stvoreni, novog ljudskog roda! Isus je drugi Adam i od njega dolazi novi rod ljudi koji su rođeni u Njegovom životu (ili od Njegovog života). U ovom smislu On je njihov Otac, poslednji Adam.

Razmotrimo sada šta to znači. Postoji paralela između oba Adama. Jedan nas je uveo u greh, jedan nas je uveo u pravednost. Kada je Adam uzeo zabranjeni plod niko od nas još nije bio rođen tako da nismo bili svesni ničega, ali je naš život bio tamo i kada smo se hiljadama godina kasnije rodili prirodno smo počeli da živimo palim Adamovim životom. Da li smo imali izbora? Ne, jednostavno smo slušali šta naša priroda zahteva od nas da uradimo. Sada razmotrimo drugog Adama: da li Njegov život funkcioniše na isti način? Ako ste rođeni u drugom Adamu (ili od drugog Adama), šta je to što sada određuje kako živite? To je Njegov život! To nije vaš napor! Vaš napor nije određivao kako ćete živeti dok ste bili u prvom Adamu. Vaša priroda vas je vodila i to je ono što vas je činilo onim što jeste. Isto tako, kada smo sudeonici drugog Adama, naš napor ne proizvodi život koji živimo, naše ponašanje je prirodan rezultat vođstva naše novorođene prirode.

ŽIVOT U HRISTU

Sve osobine koje je Isus posedovao deo su Njegovog života. U njemu nema ni greha ni osude. Ovaj život je u Hristu, sa desne strane Bogu, na mestu beskonačne moći i privilegije, daleko iznad svih carstava i sila. Ovo su osobine koje su deo Hristovog života. Nema

potrebe da se borimo kako bismo stekli ove divne stvari, one su već naše, prisutne u Hristu. Pitanje je samo čiji život imamo? To je jedino pitanje. Naše oslobođenje i pobjeda ne zavise od onoga što smo radili i radimo već čiji život smo nasledili.

Primitite da je ono što je Adam uradio učinjeno pre nego što se bilo ko od nas rodio. Na isti način, ono što je Hrist uradio, učinjeno je pre nego što smo se rodili. Ali kada smo bili rođeni u Adamu (ili od Adama), ponašanje koje se pojavilo u našim životima je jednostavno bila manifestacija prirode koju je Adam primio od prestupa, hiljadama godina ranije. Na isti način, kada smo rođeni u Hristu (ili od Hrista), ono što se pojavljuje u našim životima je manifestacija onoga što je Hrist već uradio pre dve hiljade godina. Tako da je Pavle mogao reći, „ja sam raspet sa Hristom“, i svaki hrišćanin može da kaže istu stvar. Ako me pitate, „kada si razapet, kada je tvoj stari Adamov život umro?“ Ja ću reći „pre dve hiljade godina“, jer život koji posedujem je razapet pre dve hiljade godina. Ako me pitate „kakav je tvoj odnos sa Bogom,“ ja ću reći, „mi smo jedno.“ Život koji posedujem je jedno sa Božjim životom jer život koji posedujem je sam Hristov život.

Kada sam došao Bogu, prepoznajući sebe kao Adamovog sina, moje pitanje je bilo, „ko sam ja da pristupam Bogu?“ Bez obzira na to koliko pokušavao, bilo mi je teško da poverujem da sam saslušan, jer sam bio toliko nedostojan, da sam jedva mogao da poverujem da ću ikada dobiti odgovor. Ali kada se Isus moli, Njegova molitva je savršeno prihvatljiva. Ne postoji ni jedna prepreka na putu tome da Bog odgovori na Njegove molitve. Postoji velika sila u molitvi kada se molimo u Hristu. Ne postoji razlika u tome, kako se Bog ophodi prema nama i prema Hristu, jer delimo isti život. Mi smo istinski jedno. To je nešto divno o čemu treba razmišljati; još je divnije verovati u to.

Tako su u ova dva Adama naši životi determinisani i pre nego što smo se rodili. Zbog ovoga nam Biblija kaže da nas je jedan čovek učinio grešnicima (Rimljanima 5:19). Čim smo se rodili počeli smo da

živimo kao grešnici jer smo to već bili. Nismo mogli da pomognemo sebi. Sa druge strane, kako bismo iskusili Hristov život moramo se nanovo roditi. Kako postajemo nanovo rođeni? Iz pozicije prvog Adama naš život se prenosi činom seksualnog odnosa. Ali kako se život prenosi sa drugog Adama? Verom. Hristov život se prenosi kroz Svetog Duha. Naš udeo u tome je da verujemo Bogu. Hrist je sve ovo obavio, a ako ćemo da doživimo da se nanovo rodimo, vera nas uvodi u to iskustvo, odnosno omogućava nam da to doživimo.

Adam je izdejstvovao osudu za sve ljude. Uradio je to svima nama, ali to niko neće doživeti ukoliko se ne rodi. Na isti način, iako je Isus izdejstvovao oslobođenje za sve nas niko to neće doživeti ili iskusiti, ukoliko se ne rodi nanovo, u Hristu. Zato Isus kaže:

„Jer Bog nije poslao svog Sina u svet da on osudi svet, nego da se svet spase kroz njega. Koji njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer nije verovao u ime jedinorodnog Sina Božijeg.“
(Jovan 3:17-18)

Šta treba da uradimo da bismo bili osuđeni? Ništa! Treba samo da ostanemo takvi kakvi smo. Rođeni smo u neverovanju i sve što treba da uradimo je da ostanemo neverni i nastavićemo da prebivamo u osudi pod koju je Adam već postavio celo čovečanstvo.

Mi nismo ovde u svetu u neutralnoj poziciji slobodni da biramo između dve strane. Neki zastupaju ideju da se nalazimo na nekoj vrsti ničije zemlje i da možemo slobodno birati između dve strane. Ova ideja je pogrešna. Ovo je mogla biti Adamova istina, ali mi ne stojimo na njegovom mestu. Mi smo rođeni i svoje živote živimo na strani Sotone. Naš jedini izbor je da pobegnemo sa ove strane, a jedini način da pobegnemo je da primimo Hristov život. Ukoliko ne verujemo, ostajemo u sopstvenoj osudi, ali ukoliko verujemo naša vera se hvata za Hristov život i mi se spasavamo od osuđenog života. Jevanđelje je zaista veoma jednostavno. U suštini ono je:

„A Pismo je, predvidevši da će Bog ljude iz drugih naroda opravdati verom, unapred objavilo dobru vest Avramu: U tebi će se blagosloviti svi narodi.“ (Galatima 3:8)

Jevanđelje je propovedano Avramu i šta je bilo ovo jevanđelje? Pogledajte šta kaže, *U jednom čoveku ceo svet je blagosloven*. To je jevanđelje. Naši životi, naši blagoslovi, sve je u jednoj osobi - u Hristu!

Kada čitam Bibliju shvatam da će Bog spasiti samo jednog čoveka. Svi mi ćemo sudelovati u tom spasenju, ali Božji plan je da nas sve spasi kao deo jedne osobe. Postoji jedan pravedan čovek, onaj koji zaslužuje Božju naklonost, onaj koji je pobedio greh. Naša jedina nada je da se pridružimo tom životu.

„A u ovome je to svedočanstvo: Bog nam je dao večni život, i taj život je u njegovom Sinu.“ (1.Jovanova 5:11)

3 DEO:

REALNOST, HRISTOV ŽIVOT U NAMA

ČOVEKOV DUH

5

Jedno od pitanja koje je fasciniralo ljude od kada postoje je pitanje „šta je čovek?“ Šta je njegova istinska priroda? Naravno, očigledno je da je čovek daleko superiorniji od životinja. On je sposoban da misli, rezonuje, oseća, što ga postavlja na nivo beskrajno iznad bilo kog drugog stvorenja na planeti zemlji.

Čovek je postao sposoban da istražuje svoje telo i otkrio je da se u svojoj fizičkoj spoljašnosti ne razlikuje previše od drugih živih bića. Zapravo su i neke od razvijenijih životinja veoma slične čoveku. Međutim u području uma postoji velika razlika. Čovek poseduje osobinu, sposobnost o kojoj zna jako malo i za koju ima poteškoće da je definiše, ali koja ga čini nečim što je više od životinje. Svi znamo da imamo um i da smo sposobni za obavljanje funkcija koje se ne mogu jednostavno objasniti na biološki način. Ova osobina uma koja je zbunila čoveka u isto vreme mu je dala sposobnost da upravlja planetom na kojoj živi.

Šta je ova osobina koju zovemo um i odakle potiče?

Koliko mogu da se setim odrastao sam sa uverenjem da je čovek sačinjen od dve komponente, praha zemaljskog i daha životnog. Bio sam usmeren na Postanje 2:7 kao temelj na kome se može utvrditi ovakvo verovanje.

„Gospod Bog je stvorio čoveka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovek je postao živa duša.“

Izgledalo je da ova ideja ima smisla. Bilo je lako zamisliti šta se desilo kada je čovek stvaran: pre svega postojalo je beživotno telo koje je ležalo načinjeno od praha zemaljskog. Onda je Bog započeo proces disanja u čoveku i kada je čovek počeo da diše postao je duša živa. Bio sam naveden da pomislim da je čovek samo parče zemlje, prah koje diše.

Možda nisu svi obrazovani na ovaj način, ali u mom religioznom okruženju na ovaj način se poučavalo. Uvek smo mislili da je važno da ljudi ovo razumeju. Kada sam obraćen, u svojoj 22. godini, došlo mi je na um pitanje na koje nisam mogao da pronađem odgovor. Pitanje je bilo sledeće: ako bi trebalo da umrem da li bih lično ja bio vaskrsnut? Ako bih trebalo da umrem, bilo je očigledno da bi se moje telo vratilo u prah, razložilo bi se na sitne molekule od kojih je načinjeno. Tako da, ako sam bio samo komad zemlje i praha koji diše, kako bi Bog vaskrsao istu osobu na vaskrsenju? Da li bi ponovo sakupio iste molekule i atome koji su prethodno činili moje telo kako bi me vratio u život? Shvatio sam da je odgovor morao da bude, ne. Same ćelije koje čine naše telo menjaju se svake godine. Telo koje sad imam nije sačinjeno od istih atomskih čestica od kojih je bilo sačinjeno pre deset godina. Zapravo, tokom života osobe, većina materije koja zapravo čini njegovo telo promenila se nekoliko puta. Čak je i moguće da ono što čini jednu osobu u pogledu aktuelnih molekula i atoma moglo biti deo nečijeg drugog tela u isto vreme u prošlosti. Tako da je pitanje koje mi se urezalo u um i počelo da me opterećuje jeste šta mene čini onim što sam ja? Postavljao sam ova pitanja mnogim ljudima za koje sam mislio da znaju i rečeno mi je „Bog može da vrati u život nekoga kao što si ti.“ Naravno, kada sam ovo čuo, postao sam veoma zabrinut, jer je to zvučalo kao da će moj brat blizanac ustati prilikom vaskrsenja umesto mene. Drugi su mi govorili, „nije ti neophodno da

znaš kako se to dešava. Bog je sposoban da to uradi i to je sve što treba da znaš.“ Ni ovaj odgovor me nije zadovoljio. Nisam smatrao da je pogrešno što sam tragao za razumevanjem. Tako sam počeo pažljivo da proučavam, i na sopstveno olakšanje, otkrio sam da Biblija ima jasan odgovor na moje pitanje. Biblija jasno uči da je čovek više od tela koje diše. Otkrio sam da postoji nešto u čoveku što se zove duh i da je ovaj duh najvažniji deo čoveka. Kada Biblija kaže da je Bog udahnuo u čoveka dah životni ne govori se samo o vetru ili vazduhu. Mi nismo samo šaka prašine koja diše; mnogo smo više od toga.

Reč prevedena kao „dah“ u Postanju 2:7 je hebrejska reč neshamah i može biti prevedena na nekoliko različitih načina. Prema Strongovom hebrejskom rečniku neka od značenja su *vetar, dah, duh, duša*. Tako da ova reč može biti prevedena i kao „duh.“ Bilo bi ispravno da čitamo stih na sledeći način, „Bog mu je udahnuo u nozdrve duh života.“ Verujem da je ovo istinsko značenje ovog stiha. Bog nam ovim stihom nije samo rekao da je čovek kao parče zemlje počeo da diše. Ne. Takođe nam je rekao da je postavio um ili duh u čoveka; unutrašnji deo Njegovog bića koji je vitalni deo čovekovog sklopa.

Ponovo u Novom savezu nalazimo istu istinu. Ispitajmo nekoliko drugih stihova koji očitno potvrđuju ovo učenje. Jakov 2:26 kaže:

„Dakle, kao što je telo bez duha mrtvo, tako je i vera bez dela mrtva.“

Ovde kaže da je telo bez duha mrtvo. Grčka reč pneuma koja je prevedena kao „duh“, može se takođe prevesti i kao „dah“, i kao „duh.“ Propovednik mi je jednom rekao, „ne postoji mesto u Bibliji koje kaže da je čovek načinjen od dva dela. Tamo gde Biblija govori o čovekovom duhu to se odnosi na dah. Očitno, ovaj propovednik nije bio upoznat sa sledećim stihovima. Knjiga Propovednikova 12:7 kaže:

„Tada se prah vraća u zemlju, gde je i bio, a duh se vraća Bogu, koji ga je dao.“

Ovaj stih govori o tome šta se dešava kad pojedinac umre i pominje dva aspekta osobe. Tu je prah i tu je duh. Prah se vraća u zemlju, ali šta se dešava sa duhom? Duh se vraća Bogu. Da li ovo govori o vazduhu ili dahu? Da li se ovde govori o tome da kada čovek umre vazduh koji je disao se vraća Bogu? Mnogi ljudi veruju u to, ali postoji mnogo dokaza koji kažu drugačije. 1.Korinćanima 5:3-5 kaže:

„A ja, odsutan telom, ali prisutan duhom, već sam presudio, kao da sam s vama, onome koji je tako postupio, da u ime našeg Gospoda Isusa, kad se vi skupite, a i ja ću duhom biti s vama po sili našeg Gospoda Isusa, takvog predate Sotoni na uništenje tela, kako bi se duh mogao spasti u dan Gospoda Isusa.“

U Korintskoj zajednici postojao je čovek koji je preoteo ženu svom ocu i Pavle je bio veoma uznemiren zbog toga. Ovde je on savetovao zajednicu kako bi trebalo da postupi u vezi toga i evo šta kaže. Tri puta govori o duhu i nijedan put ne govori jednostavno o vazduhu koji ulazi u nozdrve. Pre svega on kaže, „odsutan sam telom, ali sam prisutan duhom.“ Onda kaže, „kada se vi skupite ja ću duhom biti sa vama.“ On ne govori o dahu. Konačno kaže, „predajte takvog Sotoni na uništenje tela kako bi se duh mogao spasti u dan Gospoda Isusa.

Postoji nešto što se zove duh, i možda mi to ne možemo da objasnimo šta je, ali Biblija kaže da postoji i da je deo sklopa svakog ljudskog bića. Pavle kaže da, iako telo može biti uništeno, ipak je moguće da se spasi duh. Zapazite poslednje Isusove reči dok je umirao na krstu:

„Isus je povikao iz sveg glasa: „Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh!“ (Luka 23:46)

On nije bio zabrinut za svoje telo već za svoj duh, šta god on bio. Na isti način, kada je Stefan umirao njegove poslednje reči su bile, „Gospode, primi moj duh.“ (Dela 7:59). On nije rekao „uzmi vazduh koji dišem.“ Postojao je neki drugi deo njega koji je predstavljao ono što je Stefan istinski bio, i molio je Hrista da sačuva taj deo njega.

Kada se svako od nas rodi, ima telo, ali takođe posedujemo i sposobnost koja nam omogućava da mislimo i učimo. Rađamo se sa umom, i kako rastemo, počinjemo da razvijamo karakter. Da li ovo treba da ima veze samo sa telima koja imamo ili sa nečim drugim. Kada se svako dete rodi ono počinje da se ponaša na određen način i to nema nikakve veze sa telima koja imamo. Čak i identični blizanci razviju drugačije ličnosti. Postoji nešto više od tela. Ponekad to zovemo „um“, ponekad zovemo „duh“, ali svi znamo da sama tela ne predstavljaju naš istinski identitet. Tela nisu kritična komponenta, koja nas čine onim što mi zaista jesmo. Postoji nešto više.

KORISNA ILUSTRACIJA

Pre mnogo godina pročitao sam ilustraciju koja je dala lepu ideju o vezi između tela i duha. Svi znamo šta je kasetofon. Za njegov rad potrebne su dve komponente. Jedna komponenta je sam kasetofon, a druga je kasete. Na početku prezentacije možemo staviti praznu kasetu u kasetofon i pritisnemo dugme za snimanje. Onda će kasetofon početi da snima svaki zvuk koji do njega dolazi. Na kraju prezentacije možemo izvaditi kasetu iz kasetofona i zakopati kasetofon dva metra ispod zemlje. Ali dok god imamo kasetu svaki zvuk koji je nastao tokom prezentacije je sačuvan, i jednog dana, ako uzmemo istu tu kasetu i stavimo je u drugi kasetofon potpuno ista stvar će se čuti sa kasetofona. Ovo ilustruje vezu između ljudskog tela i duha. Duh se može uporediti sa kasetom, dok se telo može uporediti sa kasetofonom. Može li kasete da radi bez kasetofona? Bez kasetofona ona ne može da funkcioniše, ali kada je ponovo stavite u kasetofon istog trenutka oživljava ono što je bilo snimljeno. Ukoliko ih ponovo razdvojite oboje su „mrtvi.“ Jedno ne može da funkcioniše bez drugog.

Tako tokom našeg života naša kompletna ličnost i karakter je snimljena u našem duhu. Sve što osobu čini jedinstvenim pojedincem utisnuto je u njen duh. Kada osoba umre telo se vraća u zemlju od koje je i uzeto, ali duh, suštinski deo osobe, čuva se u nesvesnom stanju. Bog čuva ovaj duh do vremena vaskrsenja, kada će Bog vratiti ovaj duh u novo telo. Osoba će se onda vratiti u život sa potpuno istom ličnošću, karakterom, sećanjima itd, iako će joj telo biti drugačije. Ja nikada nisam video duh. Ja ne znam šta je moj duh, ali Biblija kaže da on postoji i moje razumevanje mi kaže da to ima smisla. Naravno, kada je osoba mrtva njen duh ne može da hoda ili leti okolo i da plaši ljude kao što neki veruju. Duhu je potrebno telo kako bi funkcionisao. Ali jednog dana Bog će staviti duh u novo telo. To će biti mnogo bolje telo, ali će to biti ista ličnost koja se ponovo pojavljuje. To će biti ista ličnost, a ne neko koje sličan toj osobi! Jednostavno rečeno, ovo je čovekov sklop i sastav i kada ovo budemo razumeli, možemo priznati šta su naši istinski problemi i možemo početi da razumemo kako se njima trebamo baviti. Mi počinjemo da razumemo da naš istinski problem nije stanje našeg tela, već stanje našeg duha ili uma. Duh kontroliše telo i otkriva se kroz telo. Zbog toga bi se problemom greha trebalo baviti na nivou duha.

Možemo promeniti izgled svog tela, možemo promeniti svoju frizuru ili ukasiti svoje lice. Možemo nabaciti mišiće podizanjem tegova. Možemo se doterati fizički, ali istina je da ne možemo da promenimo duh sa kojim smo rođeni. Ako ovo razumemo na samom početku onda ćemo prepoznati da bilo koja stvarna promena u našem duhu mora biti Božje delo i da to nije nešto što čovek može ostvariti. Razumevanje ove istine je veoma važno. Ne samo da nam daje temelj sa kog možemo početi savršnije da razumemo Božju prirodu, već nam pomaže da razumemo koji je zapravo naš stvarni problem.

BOŽJI DUH

6

„Zatim Bog reče: Hajde da načinimo čoveka po svom obličju, sličnog nama, i neka vlada nad morskim ribama, nad stvorenjima koja lete po nebu, nad stokom, nad svom zemljom i nad svim drugim životinjama što se miču po zemlji. I Bog je stvorio čoveka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je“ (Postanje 1:26-27)

Ovde vidimo da je čovek stvoren po Božjem obličju. Mi znamo da Bog ima vidljivo obličje i da je to obličje slično obličju čoveka. Postoji nekoliko mesta u Bibliji gde su ljudi dobijali vizije od Boga i u svim situacijama On im se pojavljivao u obličju čoveka. Jedno od ovih mesta u Bibliji je Danilo 7:9 gde se kaže:

„Dok sam gledao, bili su postavljeni prestoli i Pradavni je seo. Odeća mu je bila bela kao sneg, a kosa na glavi kao čista vuna. Presto mu je bio plamen ognjeni, a točkovi oganj razgoreo.“

Ovde je Bog predstavljen kako ima belu kosu. U Otkrivenju 5:1 se kaže da ima i ruke. Tako da vidimo da On ima obličje kao naše, ili bolje reći, mi imamo obličje kao On. Ali da li smo samo fizički stvoreni po obličju Božjem? Dok čitamo Bibliju vidimo da smo mi kao on na nekoliko drugih načina. Mi imamo osećanja, Bog ima osećanja; mi volimo, Bog voli; mi možemo biti ožalošćeni, Bog može biti ožalošćen. On ima osećanja kao što mi imamo, ali takođe nas Biblija uči, da je i u duhovnom smislu Bog sličan nama. Kada kažem sličan, ne mislim ni na koji način, jednak. Naravno, mi smo daleko više inferiorni, beskrajno inferiorni u odnosu na Njega, ali uzor je tu, mi smo oblikovani poput nekog, fizički, umno i duhovno. Mi smo stvoreni po uzoru na našeg Stvoritelja.

Sledi logičan zaključak, da možemo izvući neke pouke o tome kakav je Bog jednostavnim proučavanjem toga kakav je čovek. Jedna važna stvar koju smo već naučili jeste da je čovek sačinjen od tela i duha i da te dve komponente čine jednu osobu, a ne različite ljude. Pročitajmo još jedan stih koji naglašava ovu tačku:

„Druge godine Nebuhadnezarovog carovanja, Nebuhadnezar je usnio snove, i duh mu se uznemirio, pa više nije mogao oka sklopiti.“
(Danilo 2:1)

Ovde se kaže da je Nabuhadnezar usnio san koji je doveo do toga da mu se duh uznemiri. Šta to znači kada kaže „duh mu se uznemirio?“ Da li se njegov dah uznemirio? Naravno da ne! Da li je mislio na to da su mu klecala kolena? Ne nužno! Da li je teško disao? Šta mu se uznemirilo? Njegov um mu se uznemirio! Unutra u sebi je bio uznemiren. Ovde vidimo kako Biblija upotrebljava reč duh koji se odnosi na ljude. On se odnosi na unutrašnji deo osobe, na njegov um. Niko ne bi poverovao, dok čita ovaj stih, da se misli na to da se Nabuhadnezarov brat ili prijatelj uznemirio. Mi bismo to mogli razumeti kao da je Nabuhadnezar bio uznemiren, ali na unutrašnjem nivou. Razumevanje ovoga pomaže nam u velikoj meri dok pokušavamo da steknemo neku vrstu razumevanja prirode našeg Stvoritelja. Pogledajmo sada 1. Korinćanima 2:11:

„Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čoveku, osim duha čovečijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg.“

Niko ne zna šta je u čoveku osim njegovog duha. Da li bilo ko istinski zna kakva je neka druga osoba? Kakva sam ja osoba unutra, istinski? Da li sam zaista hrišćanin? Šta sam ja u trenucima kada me niko ne gleda? Razdvojen od Boga, jedina osoba koja zaista zna šta sam ja, sam ja. Ali da li moje fizičko telo poznaje moje unutrašnje ja? Ne! U mom umu, mom duhu, ja znam šta sam. Niko ne zna stvari o čoveku, osim njegovog sopstvenog duha.

Sada stih kaže, „Isto tako (na isti način) niko ne zna šta je u Bogu, osim Božjeg duha. Ovaj stih jasno upoređuje dve stvari. Upoređuje to kako je čovekov duh povezan sa čovekom, sa time kako je Božji duh povezan sa Bogom, i to je jedan od najjasnijih stihova u Bibliji koji nam pomaže da razumemo šta je Božji duh. Ukoliko čovekov duh nije odvojena osoba od samog čoveka, onda ni Božji duh nije odvojena osoba od samog Boga, u suprotnom, ovaj stih gubi smisao. Pavle kaže, „čovekov duh je povezan sa čovekom, kao što je Božji duh povezan sa Bogom.“ Čovekov duh nije odvojena osoba od samog čoveka, i Božji duh nije odvojena osoba od samog Boga. Tako da Bog ima duh i čovek ima duh. Božji duh je sam Bog, ali ne njegovo telo. Čovekov duh je sam čovek, ali ne njegovo telo. Sada kada razumemo ovu istinu stavili smo svoje ruke na jedan od najvećih ključeva koji otvara razumevanje teme pravednosti verom.

Pogledajmo još nekoliko činjenica koje nam pomažu da se utvrdimo u tome šta je Božji duh. U 1. Carevima 8. poglavlje imamo opis događaja kada je Solomon posvećivao hram. U 27. stihu, Solomon govori o Božjoj sveprisutnosti, Njegovoj sposobnosti, da svuda bude prisutan u isto vreme. On kaže:

„Ali da li će Bog zaista prebivati na zemlji? Gle, ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, a kamoli ovaj dom koji sam sagradio!“

Solomon je znao da Bog sedi na nebeskom prestolu pa je ipak rekao, „ni nebesa nad nebesima te ne mogu obuhvatiti.“ Ono što je mislio da kaže je, „ovo obličje koje sedi na tronu, nije sve što čini Boga.“ Postoji još nešto što je nevidljivo postoji moć kojom Bog nadilazi svoje telo i doseže do svakog dela univerzuma.“

Jednom sam razgovarao sa jednim bratom i on je rekao, „Bog je svuda prisutan, ali ne lično, već je uz pomoć svojih anđela prisutan na svakom mestu. Postoje anđeli koji su svuda, koji sve vide, i onda se vraćaju i podnose izveštaj Bogu.“ Kada je ovo izgovorio shvatio sam

da je njegov koncept Boga bio veoma ograničen. Ali istina je da su mnogi hrišćani sličnog verovanja. Dok veruju da je Bog prisutan kroz Svetog Duha, oni misle da je Sveti Duh druga osoba, a ne sam Otac! Tako da sam Otac nije zapravo prisutan svuda već samo Sveti Duh, odvojena ličnost od Oca. Tako da je u njihovom razmišljanju Otac ograničen u svojoj sili i moći, i prisutan je samo na svom prestolu na nebu. Jeremija kaže isto što i Solomon:

„Zar sam ja Bog samo izbliza, govori Gospod, zar nisam Bog i izdaleka? Može li se čovek sakriti na skrovito mesto, a da ga ja ne vidim?“, govori Gospod. Zar ja ne obuhvatam i nebesa i zemlju?“, govori Gospod.“ (Jeremija 23:23-24)

Zapazite, Bog ne kaže da živi unutar zemlje i neba, već da obuhvata i ispunjava nebesa i zemlju i da se nalazi u svakom ćošku univerzuma. Kakva je ličnost ovo Biće? Kada razmotrimo ovo pitanje vidimo koliko smo zapravo mi mali, a koliko je Bog veliki. Bog je potvrdio i pojačao ovu istinu na nekoliko mesta. U Matej 10:29-30 se kaže:

„Zar se dva vrapca ne prodaju za jedan asarion? A nijedan od njih ne pada na zemlju bez vašega Oca. Pa vama je i sva kosa na glavi izbrojana.“

Ne znam koliko ptica uginu svaki dan. Dok sam bio neobazriv i nepromišljen dečak ubio sam mnogo njih praćkom. Bog je znao za svaku od njih koju sam ubio. Čak i dok hodamo svakodnevno mislim da ubijamo mnogo insekata gazeći preko njih. Bog zna za svakog od tih insekata koji je uginuo. Ono što je još neverovatnije je to da je Bog izbrojao svaku dlaku na našim glavama. Koliko dlaka je na mojoj glavi? Šta je sa svim dlakama na svim glavama, na čitavoj planeti? Da li Bog zaista zna koliko ima dlaka na glavi svake osobe? Takvo znanje je previše veličanstveno. Kako to možemo razumeti? Ali pitanje je kako Bog zna? Kako uspeva sve to da isprati? To je zbog toga što je On sam u ličnom i intimnom kontaktu sa svakim delom Njegove velike tvorevine. Zato što je On sveprisutan! Kroz svog Duha on je svuda

prisutan! Ovo je divna tema za razmišljanje. Razmišljanje o ovome čini osobu sposobnom da hoda kroz dolinu senke i smrti i da se ne plaši zla!

Ali razmotrimo ovu činjenicu: Ako je Sveti Duh razdvojen od Boga Oca onda bi to značilo da Bog Otac nije zapravo prisutan sa nama, to bi značilo da postoji neka treća osoba, a to bi značilo da sam Otac nije zaista svuda prisutan. Božanski član koji bi bio zaista prisutan bio bi Sveti Duh. Možemo videti kako ovo oduzima slavu Ocu, ali i više od toga, u praktičnom smislu oduzima nam našu zajednicu sa Bogom Ocem.

Pre mnogo godina razmišljao sam o ovim stvarima i pošto sam verovao da je Sveti Duh zasebna ličnost rezonovao sam, „ako se molim Ocu i molim se Sinu zašto se ne bih molio i Svetom Duhu?“ I tako sam odlučio da se molim Svetom Duhu. Kada sam počeo ovo da praktikujem primetio sam da je moje religiozno iskustvo počelo da se pogoršava. Nisam mogao da osetim Božje prisustvo tokom vremena za molitvu kao što sam normalno osećao i dok sam se pitao zašto se to dešava postao sam svestan nečega: Ja poznajem Oca, Biblija mi kaže kakav je On. Imam sliku u svom umu o tome ko je Otac. Poznajem takođe i Sina i takođe imam sliku u glavi o tome kakav je On, ali ne poznajem Svetog Duha. Šta mi Biblija govori o Svetom Duhu? Ona predstavlja Svetog Duha vodom, vatrom, uljem, golubom, vetrom. Ni jednu od ovih stvari ne poznajem. Pokušavao sam da se molim nečemu što nisam poznavao. Nije ni čudo što nisam mogao da napredujem! Kada ovo razumem to mi pomaže da razumem nešto drugo. U mnogim crkvama danas gde je bogoslužjenje fokusirano na Svetog Duha u velikoj meri postoje nered i čudno ponašanje. Ljudi skaču na klupe, valjaju se po podu, ispuštaju glasne krike, i uopšteno, ponašaju se na vrlo čudan i atipičan način. Zašto? Da li je Isus skakao na klupe i valjao se po podu, na bogoslužjenju? Ljudi opsednuti demonima su se ponašali na takav način, ali Isus nije. I šta je se Ocem.

Sve što znamo o njemu govori o pristojnosti, redu i inteligenciji. Ali kada hrišćani počnu da se bave nekim koga ne mogu znati pojavljuju se problemi. Šta oni znaju, o takozvanoj „trećoj osobi“ , Svetom Duhu? Oni znaju da „on“ poseduje moć i silu! To je sve što znaju o njemu. Oni vide moć bez karaktera i silu bez ličnosti! Tako da se njihovo istinsko interesovanje za ulazak u zajednicu sa njim zasniva na primanju moći pre nego na karakteru. Ovo je logična posledica služenja bogu koji nije poznat.

Ali kada shvatimo da je Sveti Duh, Očev duh, onda nikada nećemo biti nesređeni, jer ćemo znati u čijem se prisustvu nalazimo. Kao ljudska bića možemo posetiti bilo koje mesto u svetu koje nam padne na pamet. Zatvaranjem očiju možemo videti i čulno doživeti mesta koja se nalaze na drugoj strani sveta. Ali svi znamo da to nije stvarno iskustvo. Slike koje gledamo i doživljaji kojima se prepuštamo postoje samo u našim umovima. Ali ono što mi možemo samo da zamišljamo Bog može da uradi, jer dok smo slični Bogu, po osnovnom šablonu ili uzoru, on je mnogo veći! Ono što mi možemo samo da zamišljamo je Njegova uobičajena svakodnevica. Tako da On sedi na jednom mestu, ali njegova živa sila, energija, ličnost, otiču u svaki deo univerzuma! Na ovaj aspekt Božje sveprisutnosti Biblija ukazuje kao na Svetog Duha. Pomenimo samo još jedan pasus. Psalam 139:7 kaže:

„Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobegnem od lica tvoga?“

Ovde David objašnjava da je Božji duh isto što i Božje prisustvo. David je razumeo da je Bog sveprisutan; da ne postoji mesto na koje bi mogao otići a da Bog nije prisutan na tom mestu. Važno je da se ovo razume. Razumevanjem ovoga naš odnos sa Bogom će se promeniti i naše bogosluženje će se promeniti. Imaćemo temelj sa koga zaista možemo razumeti istinu o pravедnosti u Hristu.

Jedan stih povezuje sve zajedno. U 1.Korinćanima 6:17 se kaže:

„A ko se združi s Gospodom jedan je duh.“

Razmotrimo pažljivo šta kaže ovaj stih. Kako sjedinjujemo dva parčeta gvožđa? Zavarivanjem! Kako sjedinjujemo dve biljke zajedno? Kalemljenjem! Ali kako dva duha mogu biti sjedinjena? Samo Bog to zna! Ali Bog kaže da se ovo dešava. Možemo videti dva parčeta gvožđa koji su sjedinjeni, dve biljke koje postaju jedno, ali ne možemo videti dva duha koji postaju jedno. Pa uprkos tome Bog kaže da se to dešava. Ovaj Božji aspekt (duh) dolazi i ujedinjuje se sa ovim čovekovim aspektom (duhom). Ovo je jedna od najdivnijih istina u Bibliji. Ovo znači da čovek postaje sudeonik u samom Božjem životu.

ŽIVOT U HRISTU

7

Šta je život? Ne postoji ljudsko biće koje može dati savršen odgovor na ovo pitanje. Ako bi čovečanstvo moglo da odgovori na ovo pitanje onda bismo verovatno već kreirali život. Ali najbolje što možemo da uradimo je da opišemo karakteristike života i pokažemo kako se život manifestuje. Ipak je ovo jako važno pitanje jer se u Bibliji dosta puta naglašava da je čovekov problem odsustvo života. Čovek je opisan kao mrtav, u potrebi za životom. Rečeno nam je da nam je ovaj život dat u Isusu Hristu. Pitanje je da li nam je istinski i doslovno nešto dato ili je ovo samo rečeno na figurativan način kojim se Biblija izražava.

Kada osoba primi život, šta prima? Na primer, razmotrimo Lazara kada je bio mrtav. Šta mu je tamo nedostajalo? Šta ga je učinilo nesvesnim? Šta je ugasilo ceo njegov um i sve telesne funkcije tako da je mogao da se uporedi sa običnim komadom zemlje? Šta je nedostajalo? Da li je to varnica ili struja, da li je to vazduh koji je nedostajao njegovim plućima? Mi znamo bolje od toga! Sva električna struja i vazduh u univerzumu neće oživeti mrtvu osobu. Život je element koji samo Bog poseduje i koji je samo On u mogućnosti da dodeli. Mi možda ne znamo šta je to, ali znamo da to postoji i da je to nešto veoma stvarno.

Čim se neko biće rodi odmah znamo da li je ono živo ili nije, jer postoje određeni indikatori koje tražimo. U slučaju životinja tražimo nezavisne pokrete, reagovanje na stimulaciju – nešto što će ukazati na to da je ovo biće sposobno da obavlja određene funkcije. Ukoliko se ove funkcije ispoljavaju onda kažemo da je ovo biće živo. Ako ove funkcije nisu prisutne onda kažemo da je mrtvo.

DRUGAČIJI TIPOVI ŽIVOTA

Šta god da je život, biljke, ljudi, životinje, insekti, ptice, ribe, bakterije svi ga podjednako dele. Možda ako se vratimo na osnovnu fundamentalnu definiciju života, svaki život je isti. Ista iskra energije postoji u mravu a koja takođe daje život čoveku. Jedna stvar je sigurna, a to je da se život različito manifestuje u različitim organizmima, i u ovom smislu možemo reći da postoje drugačiji tipovi života. Od trenutka rođenja ptica će se ponašati kao ptica, riba kao riba, pas kao pas, a čovek kao čovek. Postoje određeni oblici ponašanja, koji se nasleđuju i koji ne moraju da se uče i oni su celoviti deo organizma koji prima takav život. Drugim rečima, život nije nešto što se uči ili razvija. Život je nešto što se nasleđuje, što je prisutno na rođenju, i nešto što u sebi ima karakteristike koje će odrediti kako će se organizam ponašati i kakva vrsta stvorenja će biti. Bez obzira na to koliko učio i pokušavao pas nikada neće biti mačka. U najboljem slučaju podučavanje psa ponašanju mačke daće kao konačan rezultat zbunjenog i neusklađenog psa!

DUHOVNI I FIZIČKI ŽIVOT

Duhovni život se može razumeti na više od jednog načina tako da je najbolje da definišemo na šta mislimo kada govorimo o duhovnom životu. To se može odnositi na stanje postojanja duhovnih bića - na vrstu i kvalitet života u kome ta bića postoje. Prema ovoj definiciji, svi duhovi poseduju duhovni život, uključujući Boga, anđele i čak demone. To je vrsta postojanja koja nije fizička. Međutim, ovo nije vrsta duhovnog života o kojoj želim sada da diskutujemo.

Ljudskim bićima, u našem fizičkom stanju, ovde i sada moguće je da prime određenu vrstu života koju označavamo kao duhovni život, i to je ono što tražimo sada. Kako definišemo ovaj duhovni život? U

ovom kontekstu, ono o čemu govorimo je vrsta života koju Bog daje ili utiskuje ljudima koji se pokoravaju Hristu. Ovaj život deluje na nas na duhovnom nivou koji utiče na naše umove pre nego na naša tela. Zbog toga ovaj život označavamo kao duhovni život. Ovaj život je dar od Boga, kroz Isusa Hrista, i ne može se steći ni na jedan drugi način.

Jedna od najvažnijih stvari koje treba da razumemo je priroda ovog života i koliko je on zaista stvaran. Takođe je važno da razumemo, kako se ovaj život može steći ili primiti.

DA LI SU DUH I ŽIVOT ISTA STVAR?

„Dakle, kao što je telo bez duha mrtvo, tako je i vera bez dela mrtva.“ (Jakov 2:26)

Šta je to što neku osobu čini mrtvom? Biblija kaže da je to odsustvo duha. Ovo se slaže sa onim što nam je rečeno u Postanju 2:7, u pogledu toga kako je čovek prvi put primio život. Tu se kaže da je Bog udahnuo čoveku u nozdrve „dah“ ili „duh“ života, i to je ono što je čoveka učinilo živom dušom. Biblija dosledno predstavlja duh kao ključni faktor koji čini neku osobu živom. Sledeći stihovi ovo vrlo jasno ilustruju:

„I vratio joj se duh i odmah je ustala, a on je preporučio da joj daju da jede.“ (Luka 8:55)

„Isus je povikao iz sveg glasa: Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh!“ (Luka 23:46)

„Dok su ga kamenovali, Stefan je rekao: Gospode Isuse, primi moj duh.“ (Dela 7:59)

U ovim i mnogim drugim stihovima vidimo jasno učenje da je duh (šta god bio) vitalni činilac i sastojak koji čini osobu živom. Kada duh nestane osoba je mrtva i kada se duh vrati osoba se vraća u život.

Naravno, postoje mnogi hrišćani koji veruju da je duh entitet ili biće koje može nastaviti da postoji na svesnom nivou nakon smrti

neke osobe. Oni veruju da čak, iako telo prestaje da funkcioniše, duh nastavlja da živi i funkcioniše u duhovnoj realnosti. Ovo je pogrešna ideja koja nije podržana u Bibliji i temelji se na mnogo pogrešnih verovanja kao što je učenje o tome da mrtav čovek istog trenutka odlazi na nebo po svoju nagradu ili u pakao koji je u večnom plamenu. Ovo nas takođe navodi da verujemo da je moguće komunicirati sa mrtvim ljudima ili na podjednako opasnu ideju da se Božji duh nalazi u svakoj osobi pojedinačno nezavisno od Boga i Isusa.

U pokušaju da pobiju ova pogrešna verovanja neki su otišli u drugu krajnost. Oni su ograničili duh samo na misli i ideje i poriču da je duh komponenta sačinjena od neke vrste energije: doslovni element ili činilac koji mi ne možemo definisati. Obe krajnosti su pogrešne i poriču ono što Biblija tvrdi. Naklonost ka jednoj ili drugoj krajnosti odvešće nas na stazu koja će nas terati da se sve više udaljavamo od puta istine. Iako ne možemo definisati život mi znamo da ga posedujemo. Život je veoma stvarna i doslovna stvar i naš život je označen kao naš duh. Ovo je takođe Božja istina. Božji život je takođe označen kao Božji duh.

ČOVEKOVA PRIRODA

Jedan od glavnih razloga zašto postoji nerazumevanje i neslaganje na temu pravednosti verom je taj što postoji zabuna u pogledu čovekove prirode i zbog toga zabuna u pogledu čovekovog pravog problema. Mnogi veruju da je čovekov istinski problem fizičke prirode i zbog toga oni veruju da je i rešenje problema fizičke prirode. Oni veruju da je stvarni razlog zbog kojeg čovek čini greh to što ima slabo, palo i grešno telo koje je nasledio od Adama. Oni veruju da ako smo u stanju da, uz Hristovu pomoć, disciplinujemo svoja tela, da ćemo tada biti sposobni da ne činimo greh. Ali istina je da postoje dve strane čovekove prirode. Postoje fizička i duhovna. Čovek poseduje duh, kao i telo; um kao i telo. Koji je stvarni čovekov problem? Šta je

to što ga stvarno čini robom greha i Božjeg neprijatelja? Da li je to njegovo telo ili njegov duh? Da li je to njegovo telo ili njegov um? Zapazite šta Bog kaže u svojoj reči:

„Zato je telesan um neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava Božjem Zakonu, niti zapravo može“ (Rimljanima 8:7)

Ovo je veoma jasno. Čovekov problem je u tome što ima telesan um, telesan duh, koji nije sposoban za dobro. Same misli grešnog čoveka su zle i zbog toga mu nije moguće da čini dobro. Problem nije njegovo telo, već njegov um. Čovekov problem nije fizičke prirode, već duhovne, i on mora biti rešen na duhovnom nivou a ne na fizičkom.

„Jer iznutra, iz ljudskog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva...“ (Marko 7:21)

Biblija često naglašava da je telo problem. Na primer, Rimljanima 8:8 kaže, da oni koji su u „telu“ ne mogu ugoditi Bogu. Međutim, sledeći stih, Rimljanima 8:9 pokazuje nam da se ovde ne misli na telo, kao doslovno krv i meso, već na telesan duh ili telesan um za koji nam je rečeno:

„Ali vi niste u telu, nego u Duhu, ako Božji Duh zaista prebiva u vama. Ali ako neko nema Hristov Duh, taj nije Njegov“ (Rimljanima 8:9)

Na isti način Rimljanima 6:6, nam kaže da je „grešno telo“ uništeno našom zajednicom sa Hristom. Ali je ipak očigledno da mi i dalje imamo naša tela od krvi i mesa i da su ona i dalje slaba i trpe posledice greha čak i nakon što postanemo hrišćani. Tako da je očigledno da Biblija ne govori doslovno o našem telu od krvi i mesa, kada govori o našem „grešnom telu“, već govori o telesnom umu, duhovnom delu nas koji predstavlja naš stvarni problem.

PRIRODA ČOVEKOVOG ŽIVOTA

Šta je priroda čovekovog života ili čovekovog duha? Po prirodi, čovek ima život koji je slab, telesan i suštinski izopačen, i ne postoji ništa što čovek može da uradi u pogledu svog stanja. Slaba, telesna priroda, je nešto što čovek nasleđuje; to je život koji je prosleđen čoveku, prenošen sa generacije na generaciju kroz šest hiljada godina. Životi koje živimo odslikavaju našu prirodu. Kada primimo život na rođenju mi takođe primamo i našu prirodu. Zbog ovoga stvorenje koje se rodi kao pas ponaša se kao pas, a svinja se ponaša kao svinja, zbog života koji svako od njih nasleđuje. Na isti način, čovek će se uvek ponašati kao čovek, ali što je mnogo važnije ponašaće se kao grešnik sa sklonošću da uvek radi ono što je loše, jer je to priroda koju je primio na rođenju. Njegova priroda ili duh koji se nasleđuje određuje njegov život.

Sada možemo razumeti da posedujemo grešnu prirodu ili grešan duh i da je ova priroda suština onoga što mi zapravo jesmo i na fizičkom i na duhovnom nivou. Fizički se rađamo sa istom genetskom slabošću kao čitavo čovečanstvo. Duhovno se rađamo sa istim palim, izopačenim duhom. Dok god su ljudi, ljudi, posedovaće pali, telesan duh ili prirodu, i neće biti sposobni da se istinski suprotstave grehu. Nije moguće bilo kom stvorenju u univerzumu da se ponaša suprotno svojoj prirodi. Čovek se rađa telesan i živeće telesnim životom.

LAŽNA RELIGIJA

Jedna od karakteristika svih lažnih religija je ta da nas navode da se fokusiramo na fizički aspekt naše prirode, odnosno na spoljašnja dela. Kroz telesni bol, strogu disciplinu, obrede i ceremonije, spoljašnje propise, čovek pokušava da reši problem svoje izopačene i telesne prirode. Ali ovaj koncept je veoma, veoma pogrešan. Ovo je

temelj legalizma; religije koje se zasniva na pravilima. Ovi koncepti navode na ideju da sve što čovek treba da uradi, da bi pobedio greh, je da dovede svoje telo i um u poslušnost skupu pisanih zakona.

Potrebno je stalno ponavljati: čovekov problem se ne nalazi spolja. Promena nije potrebna njegovom telu već njegovom duhu ili umu. Njemu je potreban novi duh; njemu je potreban Hristov um. Možemo li sada zapaziti? Ako je ono što nam je potrebno, novi duh, gde ćemo da ga zadobijemo? Da li ćemo da ga stvorimo? Da li ćemo da ga razvijemo? Hoćemo li ga proizvesti naporima tokom čitavog našeg života? Možemo li sami i kroz naše sopstvene napore postati kao Hrist? Ne, ne, ne! Biblija kaže da ga možemo primiti samo kao dar od Boga. Ovo je natprirodan posao, nešto za šta sam čovek nije sposoban. Ako želimo da zadobijemo novi um moramo ga primiti kao dar od Hrista, samo verom! Apsolutno ne postoji drugi način. Ni jedan ljudski napor ne može pretvoriti grešnika u sveca. Nikakva disciplina ne može promeniti telesan um u duhovan um. Nova priroda, ili nova vrsta stvaranja, mora biti isključivo Božje delo u Hristu.

„Isus mu na to reče: Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko odozgo ne rodi, ne može videti Božje carstvo. A Nikodim ga upita: Kako čovek može da se rodi kad je star? Zar može po drugi put da uđe u utrobu svoje majke i da se rodi? Isus odgovori: Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ne rodi od vode i od Duha, ne može ući u Božje carstvo.“ (Jovan 3:3-5)

Ovo je odgovor na čovekov problem sa grehom. Ovo je jedini odgovor. Svaki čovek koji se nada večnom životu mora biti nanovo rođen, jer je to jedini način da se nadvlada greh. On mora biti nanovo rođen od duha. Šta to znači? Setite se da je duh u stvari život. Isus je rekao, *„čovekov duh je čovekov život, a Božji duh je Božji život.“* Ono što je Isus želeo da kaže je, da je jedini način da čovek pobegne od sile greha i da se kvalifikuje za Božje carstvo, da primi sam Božji duh

ili sam Božji život. On mora primiti prirodu koja se u potpunosti razlikuje od njegove sopstvene izopačene prirode.

Postoji mnogo ljudi koji se spotiču o ovu divnu istinu. Neki se opiru ideji da čovek može doslovno sudelovati u samom Božjem životu. Njima deluje kao bogohuljenje ideja da Bog i čovek mogu deliti isti život. Oni se boje da ova ideja čoveka može dovesti do toga da počne da veliča sebe, ili da može uzrokovati da zastrani ka učenjima panteizma. Ali kada nas Božja Reč veoma jasno uči nečemu ne treba da se plašimo. Pre bi trebalo da se plašimo da to ne odbacimo. Pre bi trebalo da odbacimo naše zablude nego Božju Reč.

„...Ja sam došao da imaju život, da ga imaju u izobilju.“ (Jovan 10:10)

„Zar ne znate da je vaše telo hram Svetog Duha, koji je u vama, koji imate od Boga, i da niste svoji?“ (1.Korinćanima 6:19)

„A ko se združi s Gospodom jedan je duh.“ (1.Korinćanima 6:17)

„Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim ujedno, i da pozna svet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.“ (Jovan 17:23)

Postoje desetine stihova u Bibliji koji nas poučavaju istoj velikoj istini. Hrišćanin zapravo postaje Božje dete, ali doslovno, zato što doslovno prima život samog Boga. Zar se ovo ne dešava sa nama roditeljima i našom decom? Naša deca postaju sinovi i kćeri jer primaju od nas sam naš život i ovo je razlog zašto se ponašaju kao i mi na tako mnogo načina? Božja Reč nam kaže da se na ovaj način možemo ponašati kao Bog; i postati novo stvorenje. To je zbog toga što mi imamo ovaj život u nama i ovo je život koji ne čini greh.

„Ko je god rođen od Boga, ne čini greh, jer Božje seme ostaje u njemu, i on ne može da čini greh, jer je rođen od Boga.“ (1.Jovanova3:9)

Ovo je istina. Ljudi ne mogu da nadvladaju greh zbog toga što naporno pokušavaju da rade ono što je ispravno. Oni ne zadobijaju pobedu nastojanjem i borbom sa iskušenjem.

„Jer znam da u meni, to jest u mom telu, ne prebiva ništa dobro. Jer sam sposoban da želim dobro, ali ne i da činim dobro.“
(Rimljanima 7:18)

Ovakve metode su uzaludne i frustrirajuće. One nikada ne mogu dovesti do pobeđe jer se mi ne možemo suprotstaviti i odupreti našoj prirodi. Jedina nada je da primimo novu prirodu ili novi život, i to je ono što dobijamo kada nam Bog daje Njegov Sveti Duh. To je sama Njegova priroda, Njegov sopstveni savršeni život koji ne može biti potresen grehom.

„Jer zakon Duha koji daje život u Hristu Isusu oslobodio me je zakona greha i smrti.“ (Rimljanima 8:2)

REČ ILI DUH?

Postoji još jedno važno pitanje na koje treba dati odgovor. Šta je to što menja grešnika u sveca: da li je to Božja Reč ili Božji duh? Ili je Božja Reč isto što i Božji duh?

Isus je rekao, *„Reči koje sam vam govorio Duh su i život su.“* (Jovan 6:63).

Ovo može navesti na verovanje da Hrist ne živi doslovno u svom narodu i da to nije zapravo Božji život koji je doslovno ujedinjen sa životom hrišćanina. Mnogi hrišćani veruju da ovo znači da se menjamo čitanjem reči u Bibliji. Mi primamo misli iz Biblije i one menjaju naše misli tako da naše misli postaju kao Božje misli, i ovo znači kada se kaže da imamo Hristov život; ili da mislimo na isti način na koji On misli. U Jovan 5:39, Isus kaže:

„Vi istražujte Pisma jer mislite da u njima imate večni život...“
(Jovan 5:39)

Značenje ove izjave se bolje razume kada je pročitamo u nekim drugim verzijama Biblije, pored Kralj Džejms verzije. Vidimo da ono što je Isus zaista rekao je „*vi istražujete Pisma...*“ On im nije naredio da istražuju Pismo već je komentarisao njihovu naviku proučavanja Pisma za koju su verovali da će im garantovati večni život.

Jevreji su voleli da čitaju svete spise, ali koje je bila svrha toga što su radili? Oni su mislili da se večni život nalazio u spisima. Oni su mislili da će hraneći se rečima zadobiti Božje blagoslove. Ali Isus im je pokazao pravu svrhu spisa, „*...,a upravo ona svedoče o meni.*“ (Jovan 5:39)

Ovo je svrha svetih spisa; da svedoče o Hristu. Jevreji su čitali spise misleći da će čitanjem i pamćenjem reči zadobiti život. Međutim, reči nam nikada ne mogu dati život. Svrha reči je da upute na Hrista, onoga ko je istinski život i jedini koji nam može dati večni život. Kao što je Pavle rekao u Galatima 3:24, „*zakon nam je bio staratelj, koji nas je vodio do Hrista.*“ Isus nastavlja i kaže:

„*A vi ne želite da dođete k meni da biste imali život.*“ (Jovan 5:40)

„*Ja sam put, istina i život.*“ (Jovan 14:6)

Kakav tragičan prizor! Jevreji su proučavali spise, mogli su da objasne svaku doktrinu i trudili su se da zapamte određene odeljke, tako što su ih zapisivali i vezivali za svoju odeću, ili tako što su ih postavljali na dovratke svojih kuća. Ali promašili su čitavu suštinu onoga što su čitali! Svo ovo znanje imalo je samo jednu svrhu, a to je da ih odvede Hristu. Pa ipak, dok su prihvatili reči koje govore o Hristu odbacili su samog Hrista, živu realnost, na koju su ih te reči upućivale. Pavle nam kaže:

„*Jer da je bio dat zakon koji bi mogao dati život, tada bi pravednost dolazila putem zakona.*“ (Galatima 3:21)

Ali ovo nije bilo moguće. Reči ne mogu dati život. Bez obzira na to koliko ih zapamtimo, kako razmišljamo o njima, bez obzira na to koliko lepo izražavaju istinu, reči nam ne mogu dati život. Samo nam

Hrist, živa reč Božja, može Lično dati život; ne tako što će nas savetovati, obrazovati ili podstaći naše misli, već tako što će u nas usaditi seme Svog sopstvenog života, Njegovu sopstvenu životnu silu, Sveti Duh, time nas čineći sudeonicima samog Božjeg života ili božanske prirode. Zato nam Pavle ponovo kaže, „*Jer pisani zakon osuđuje na smrt, a Duh oživljava*“ (2.Korinćanima 3:6) i „*Gospod (Isus) je duh.*“ (2.Korinćanima 3:17).

Božja Reč je veoma važna za nas i naše živote. Moramo proučavati Reč i moramo je razumeti, ali samo zbog toga što nam to omogućava da pronađemo Hrista i da se uhvatimo za Njega. On i samo On nam može dati život.

4 DEO:

BOŽJE OTKRIVENJE

LICEM U LICE

8

Jedna od najužasnijih posledica greha je ta što je izopačio naše shvatanje Boga. Ovo je viševjekovna tragedija! Najveći cilj plana obnobljenja je obnovljenje našeg shvatanja Boga. Dokaz ovog užasnog izopačenja ilustrovan je u ponašanju naših prvih roditelja nakon što su odbili da budu poslušni Bogu:

„Tada su im se otvorile oči i shvatili su da su goli. Zato su spleli smokvino lišće i napravili sebi pokrivala za bedra. I čuli su glas Gospoda Boga, koji je išao vrtom za dnevnog povetarca, pa su se čovek i njegova žena sakrili od lica Gospoda Boga među drvećem u vrtu.“ (Postanje 3:7-8)

Adam i Eva su izmislili plan prikrivanja pre nego što Bog ponovo dođe da ih poseti. Njihov plan je obuhvatao to da spletu sebi pokrivala od smokvinog lišća kako bi pokrili svoju golotinju, sa nadom da će im to biti dovoljno da mogu da se pojave pred Bogom. Ali kada se Bog pojavio otkrili su da mere koje su preduzeli nikada neće biti dovoljno dobre da bi ih mogle kvalifikovati za to da stoje pred Bogom. Kada su čuli Njegov glas istog trenutka im je postalo jasno da ničim ne bi mogli nadoknaditi i kompenzovati svoje jadno i bedno stanje i pobjegli su da bi se sakrili od lica Božjeg.

Zapazimo činjenicu da nije Bog taj koji ih je gonio, niti je Bog bio taj koji se sakrio od njih. Bog je došao da ih traži. Bog nije bio

neupućen u to što se dogodilo; On je tačno znao šta su oni uradili pa je ipak došao da ih potraži. Da li se Božji stav prema njima promenio makar za jedan milimetar zbog toga što su ubrali zabranjeni plod? Apsolutno ne! Istinska ljubav se ne menja. Otac voli svoju decu i kada su dobra i kada su loša. Bilo da su podbacili ili su uspeli dobar otac ih podjednako voli. I tako Bog kaže, „*Jer sam ja Gospod, ja se ne menjam....*“ (Malahija 3:6). Zbog toga je Bog otišao da potraži Adama i Evu, jer je to bio Njegov običaj, čak i kada su se pobunili protiv Njega. Božji stav prema njima se nije promenio.

SKRIVANJE OD BOŽJEG LICA

Ali ipak se nešto promenilo i to se ne dovodi u pitanje. Ono što se promenilo predstavlja najveću i najtragičniju posledicu greha. Čovek je bežao da se sakrije od Boga, Njegovog Oca i Najboljeg Prijatelja. Realnost ove promene u čovekovom stavu prema Bogu ilustrovana je na drugim mestima u Bibliji. Razmotrimo Mojsijev susret sa Bogom na planini Sinaj:

„Dok moja slava bude prolazila, staviću te u pukotinu u steni i zakloniću te svojom rukom dok ne prođem. Posle toga ću skloniti svoju ruku i videćeš me s leđa. Ali moje lice ne može se videti.“ (2.Mojsijeva 33:22-23)

U ovom susretu sa Mojsijem, Božje delovanje je bilo slikovito. Bog je mogao pokazati Mojsiju „neko svoje lice“ dok je prikriivao svoju slavu da je htio da to učini. Kada se Isus pojavio pred Avramom sa dvojicom anđela Avram je video njegovo lice i otvoreno razgovarao sa njim, licem u lice. Kada je Bog rekao Mojsiju, „*ne možeš videti moje lice i ostati živ*“, želeo je da nas pouči lekcijama koje imaju dublje duhovne implikacije.

Zatim reče: „Ali ne možeš videti moje lice, jer čovek ne može mene videti i ostati živ.“ (2.Mojsijeva 33:20)

Ovo je bio odgovor na Mojsijev zahtev, „*molim te, pokaži mi svoju slavu.*“ Ovo je interesantno kada se uporedi sa nečim što je apostol Jovan rekao u jevanđelju po Jovanu 1:14. On kaže:

„I Reč je postala telo i prebivala je među nama i gledali smo njenu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodati i istine.“

Jovan kaže, „*gledali smo njegovu slavu,*“ ali Bog kaže Mojsiju, „*niko ne može videti moju slavu....niko ne može videti moje lice i ostati živ.*“ Dakle, Bog je sakrio svoje lice i Mojsiju dozvolio da ga vidi sa leđa. Ovde postoje duhovne implikacije koje treba da razmotrimo. Šta predstavlja Božja slava? To je Božji karakter predstavljen kao Božja slava. U ovom iskustvu sa Mojsijem Bog je poučavao lekciju da ljudskom biću nije moguće da posmatra punu realnost Njegovog karaktera. Takvo znanje je toliko nadmoćno da bi postalo destruktivno za palog čoveka. I šta je Bog uradio? Pokazao je Mojsiju svoja leđa. Kako ovo primenjujemo u duhovnom smislu?

Čovekova grešnost je učinila, ne da se čovek samo boji Boga, već je u njegovom umu izopačila čovekovu sliku o Bogu. Kada su Adam i Eva bežali da se sakriju od Boga, On nije učinio ništa što bi izazvalo strah kod njih. Njegov stav prema njima se nije promenio, ali na nesreću, njihovo razumevanje Boga se promenilo i zbog njihovog izopačenog pogleda na Boga nije im bilo moguće da se suoče sa njim, licem u lice.

PREKRIVEN VELOM TAME

Bog se nikada ne menja. Svaki problem koji proizilazi iz ove grešne situacije, svaki strah koji imamo od Boga, svaka rezervisanost u pogledu Boga, zasniva se na našem nerazumevanju Boga, i to nije zasnovano na tome ko je Bog, ili na tome, kakav je Njegov istinski stav prema nama. Bog nam ne nameće svoje uslove pre nego što želi da nas prihvati. Na primer, On ne kaže, „*ako nisi dovoljno dobar, ne*

možeš prići blizu mene.“ Ako je naše shvatanje Boga ovakvo to je zbog toga, što još uvek gledamo u Njegova leđa, nismo videli Njegovo lice. U 1. Carevima 8:12, čitamo: *Tada je Solomon rekao: Gospode, ti si rekao da ćeš prebivati u gustoj tami.*“ Ovo je čudan stih, jer nam je na drugim mestima naznačeno da Bog prebiva u sjajnoj svetlosti. U svakoj slici kojom se predstavlja Bog nalazimo da je On sakriven zaslepljujućom svetlošću, ali ovde Solomon izjavljuje da je Bog odabrao da prebiva u „gustoj tami.“ Kako ovo da razumemo? Očigledno, Bog govori o načinu na koji se odnosi prema čovečanstvu i povezuje sa njim. U odnosu sa čovečanstvom Bog mora da se sakrije u tamu ljudskog neznanja, jer čovek nije sposoban da posmatra Božiju slavu u svoj svojoj punini. Zato se Bog krije u tami, ne zbog sebe, već zbog ograničenosti čovečanstva i nesporazuma i nerazumevanja koje ljudi imaju prema Bogu. Realnost je da su ova pogrešna razumevanja postala toliko duboko ukorenjena u ljudskom razmišljanju, da čak i danas, među najboljim hrišćanima, ova pogrešna razumevanja i dalje postoje i utiču na našu zajednicu sa Bogom na svakom nivou. Ovo pogrešno razumevanje Boga je faktor koji ima najveći uticaj na našu veru i najozbiljnije ograničava našu sposobnost da primimo darove od Boga.

Ipak, Bog je morao da prebiva u gustoj tami, u odnosu sa čovekom, zbog čovekove nesposobnosti da primi punu istinu o tome, kakav je stvarno Bog? Ta tama obuhvata umove mnogih ljudi, čak i danas. To je naš stvarni problem. Ali postoji prelepa misao u 2. Korinćanima 4:3-6: *„A ako je i pokrivena dobra vest koju objavljujemo, pokrivena je onima koji odlaze u propast, onima kojima je bog ovog doba zaslepio nevernički um, da do njih ne prodre svetlost slavne dobre vesti o Hristu, koji je Božje obličje. Jer mi ne propovedamo sebe, nego Hrista Isusa kao Gospoda, a za sebe govorimo da smo vaše sluge radi Isusa. Jer Bog koji je rekao da iz tame zasja svetlost, obasjao je naša srca da nam da svetlost slave Božje u licu Isusa Hrista.“*

Kada je Mojsije pitao, „pokaži mi svoju slavu“, Bog je odgovorio „ne možeš videti moje lice i ostati živ“, pa mu je Bog pokazao svoja leđa. U Novom savezu nam je data duhovna primena svega ovoga. Ovde nam je rečeno da je sada moguće videti Božju slavu i ostati živ, jer je Bog otkrio tu slavu u licu Isusa Hrista! Tako je danas moguće gledati u Božje lice i živeti! Ali gledanjem u Isusovo lice ono što vidimo nije fizičko ispoljavanje svetlosti. Kada Biblija kaže da vidimo Božiju slavu u licu Isusa Hrista to se odnosi na Božji karakter ili Božju prirodu. Božji stav prema čovečanstvu je u potpunosti otkriven i prikazan u „licu“ ili životu Isusa Hrista. Ovo je poenta, i u našem proučavanju Boga, moramo ga posmatrati u svetlosti koja sija sa Isusovog lica, u suprotnom, naša gledišta i shvatanja će biti pogrešna.

PRENESENA SLAVA

U priči o tome kako je Bog posetio Mojsija na planini Sinaj govori se o veoma interesantnom fenomenu koji se dogodio. Izgleda da je bliskom povezanošću sa Bogom nešto od te slave preneto i na Mojsija. *„Zatim je Mojsije sišao sa gore Sinaj, držeći u ruci dve ploče Svedočanstva. Mojsije nije znao da mu koža na licu zrači svetlošću zbog toga što je razgovarao s Bogom. Kad su Aron i svi Izraelovi sinovi ugledali Mojsija i videli da mu koža na licu zrači svetlošću, plašili su se da mu priđu.“* (2.Mojsijeva 34:29-30)

Mnogo puta u Bibliji vidimo pokazivanje ove realnosti. Istine u vezi sa Božjim karakterom predstavljene su pokrivenim velom jer ljudi nisu bili sposobni da ih razumeju. Dok ne vidimo Isusa, onakvog kakav On zaista jeste, jevanđelje će za nas uvek biti nešto prekriveno velom, siromašno i neadekvatno shvaćeno. Ali Bog nam kaže da je u Isusu Hristu, skinuo veo tako da svako ko želi može pogledati i videti Božju slavu u svojoj svojoj punini i veličanstvu.

„Ali njihovo shvatanje je otupelo. Jer do današnjeg dana ta ista koprena stoji ne podignuta kad se čita stari savez, jer se uklanja samo posredstvom Hrista. I tako sve do danas, kad god se čitaju Mojsijevi spisi, koprena pokriva njihovo srce. Ali kad se neko obrati Gospodu, koprena se uklanja. Gospod je Duh, a gde je Gospodnji Duh, tamo je sloboda. I dok otkrivenih lica poput ogledala odražavamo Gospodnju slavu, svi se mi preobražavamo u isti lik, odražavajući sve veću slavu, onako kako nas preobražava Gospodnji Duh.“ (2.Korinćanima 3:14-18)

Dok posmatramo Isusovo lice, bez ovog vela, Božjim duhom se preobražavamo u isto obličje. Ovo Bog radi za nas; korak po korak, pokazuje nam Isusovo lice, kako bi veo mogao biti sklonjen, kako bismo Ga mogli videti i razumeti onakvim kakav On zaista jeste.

5 DEO: HRISTOVA PRIRODA

ZAŠTO ISUS NIKADA NIJE SAGREŠIO

9

Zašto Isus nikada nije sagrašio kada su svi drugi ljudi sagrašili? Da li je to sreća ili stvar slepog slučaja da samo jedan čovek od milijardu ljudi koji su ikada živeli nikada zapravo nije učinio grešno delo, čak ni kao beba?

Viđali smo temperamentne bebe i viđali smo sebično ponašanje kod beba čak i pre nego što postanu razumne i svesne. Da li je Isus ikada ispoljavao ovakvo ponašanje? Da je Isus ispoljavao grešno ponašanje čak i kao beba, (kao što su sebično ponašanje, temperamentni nastup besa, itd) na taj način bi On pokazao da ima izopačenu duhovnu prirodu i da mu je potreban novi um. Bilo bi potrebno da se nanovo rodi. Istina je da beba ne može počinuti svesno grešno delo i zbog toga ne može biti kriva zbog greha. Ali beba može da pokaže grešno ponašanje i radi to pokazujući time da od trenutka rođenja poseduje urođene sklonosti ka tome da čini loše stvari i da ima izopačenu prirodu. Pošto Isus nikada nije sagrašio onda je očigledno da On poseduje nešto što drugi ljudi ne poseduju. Ali šta je to što Isusa čini drugačijim od svakog drugog ljudskog bića, čak i kao bebe?

FIZIČKA I DUHOVNA PRIRODA

Hajde prvo da zabeležimo ovu fundamentalnu istinu: svaka osoba u univerzumu poseduje fizičku ili materijalnu prirodu koja zavisi od genetike ili fizičkih atributa. Međutim, svaka osoba takođe poseduje i drugu prirodu, duhovnu prirodu, koja zavisi od stanja njegovog duha.

Čovekovo telo ima izopačenu ili palu prirodu. Takođe poseduje slabosti i sklonosti koje se genetski prenose. Čovek takođe poseduje izopačenu duhovnu prirodu. On ima um ili duh koji je u potpunosti sebičan i koji će ga prirodno navoditi da čini ono što je sebično. Greh nije pitanje genetike. Greh vodi poreklo iz uma. Greh je pitanje stanja uma.

IZVOR SEBIČNOSTI

Jedina osoba u univerzumu koje je prirodno nesebična, po svojoj prirodi, je Bog. Kada je Bog rodio Sina ova nesebična priroda je prenetna na Njegovog Sina koji je nasledio život i prirodu samog Oca.

„I život se javi, i videsmo, i svedočimo, i javljamo vam život večni, koji beše u Oca, i javi se nama.“ (1.Jovanova 1:2)

Zbog toga postoje samo dva Bića u univerzumu koja su prirodno nesebična i to su Otac i Njegov Sin. Sva ostala bića mogu biti nesebična jedino ukoliko se ujedine sa Bogom kroz Njegovog Duha. Bez ovog jedinstva sa Bogom oni su prirodno sebični i koristoljubivi. Ali sebičnost nije stvar tela. Sebičnost ne zavisi od ponašanja ili od toga kako osoba odgovara na zakon. Sebičnost je osobina koja dolazi iznutra, iz čovekovog uma, i predstavlja prirodan stav svih ljudi koji su odvojeni od Božjeg duha. Čak iako čovek nauči da bude poslušan zakonu to ga neće učiniti nesebičnim.

Obrazovanje ne može učiniti čoveka nesebičnim. Proučavanje Biblije u pogledu zakona ne može ga učiniti nesebičnim. Jedino što čoveka može učiniti nesebičnim je zajednica ili jedinstvo sa Bogom. Zbog toga, bilo kakvo obrazovanje koje je posedovao nije moglo učiniti da se Isus ponaša ispravno ukoliko Njegova priroda nije bila dobra. Neki kažu da je bio dobar samo zato što je bio ispunjen Očevim Duhom, ali da je On po svojoj prirodi bio sebičan i izopačen isto kao i drugi ljudi. Ovo je totalno pogrešna ideja. Ako je ovo tačno odakle potiču Njegova sebičnost i izopačenost? On je nasledio Adamovo telo, ali ne i Adamov um.

HRISTOVO BOŽANSTVO

Kada je došao na zemlju Isus se odrekao božanske sile i božanske slave. Šta je drugo ostalo Božjem Sinu? Šta je to što Ga je još uvek činilo Božjim Sinom? Neki idu toliko daleko, da kažu, nestali su njegova sila, slava, um, priroda i karakter - pa šta je to onda došlo sa neba? Šta je ostalo od Božjeg Sina? Prema njihovoj teoriji, On je u potpunosti nestao! Sve što mu je ostalo bilo je ime, i to je moralo da bude lažno ime jer ništa od originala nije preostalo.

Ukoliko je ovo istina onda možemo samo doći do zaključka da Isus nije bio Božji Sin i da je Bog lako mogao izabrati bilo koju drugu ljudsku bebu i učiniti sa njom isto ono što je učinio sa Hristom. Oni koji veruju u ovo efikasno uništavaju istinu da je Isus Božji Sin. Prisetimo se istine da božanstvo nije samo sila, već da takođe obuhvata i prirodu.

Božanska sila ima veze sa svemoćnom Božjom sposobnošću da učini bilo šta, da čini čuda, stvara svetove i da odbije svaki Sotonin savet. Isus je odbacio svaku takvu sposobnost kada je postao čovek. (Filipljanima 2:5-8)

Božanska priroda je osobina koju poseduju samo Bog i Njegov Sin, ali koja se može dodeliti onima koji prime Hristov život. Ova osobina je aspekt božanske prirode koji čini Njegov stav totalno drugačijim od svih stvorenih stvari. Kada je došao na zemlju Isus nije ostavio svoju božansku prirodu iza sebe.

„I Reč je postala telo i prebivala je među nama i gledali smo njenu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodat i istine.“
(Jovan 1.14)

Bog je dobar. On je u celosti dobar. To znači da on nema niti je ikada imao pobudu koja nije sveta i koja se ne temelji na ljubavi i nesebičnosti. Svi znamo da je ovo istina. Ova osobina se ne temelji na Božjoj sili, niti na Božjem znanju. To je sama suština Božje prirode. Kao što nam Biblija kaže, „Bog je ljubav.“ To je ono što Bog zaista jeste. To je suštinska osobina njegovog bića i to je osobina koja razdvaja božanstvo od svih drugih stvorenih bića. Nasuprot onoga što mnogi veruju, sila i moć nisu glavne osobine božanstva. Kada bi to bilo tako Sotona bi onda bio bliži tome da postane božanstvo od čoveka, jer ima daleko veće moći od čoveka. Glavna osobina božanstva je ta da je Bog savršeno dobar. On je čista ljubav. Isus, kao Sin Božiji, posedovao je ovu duhovnu prirodu božanstva potpuno sjedinjenu sa Adamovom palom fizičkom prirodom. Ta priroda mu je po pravu pripadala. Bila je Njegova rođenjem jer je on bio božanstvo. On je bio Božji Sin. Tako su sve Njegove pobude bile da čini ono što je dobro, pravedno i za Njega je to bilo prirodno. Međutim, evidentno je da mu je Božja sila bila dostupna i da bez nje On ne bi bio u stanju da čini mnoge dobre stvari na koje ga je navodio Njegov um. Iako je bio dobar sam po sebi trebalo je da bude kršten Svetim Duhom i bila mu je potrebna sila Njegovog Oca da sprovede želje svog srca u delo.

U jednom aspektu Hrist je morao da se spusti na naš nivo. Preuzeo je našu fizičku prirodu sa svim njenim slabostima, oslabljenu degeneracijom koja je trajala 4000 godina. Ovde se u potpunosti

spustio na naš nivo. Ali sada, kada je već bio ovde kako je mogao da nam pomogne ako je duhovno bio u potpuno istom položaju kao i mi? Može li čovek izvući drugog čoveka iz živog peska ako i sam stoji u živom pesku? Ne, to nije moguće. Isus je morao da bude u prednosti, čak iako se spustio na naš nivo. Morao je da ima neke načine za uzdizanje čovečanstva i ovi načini nisu se mogli pronaći u čovečanstvu, jer u čovečanstvu ne postoji ništa dobro. Morao je uneti božanstvo u čovečanstvo, a to je mogao učiniti, samo ukoliko je i sam bio božanstvo. U sebi je ujedinio božanstvo sa čovečanstvom i na taj način uzdigao čovečanstvo do položaja gde čovek može postati Božji sin.

Isus nije uzeo čovečanstvo i onda učio čoveka kako da primi Sveti Duh. Svaki drugi čovek bi mogao ovo da uradi, ali samo je Božji Sin mogao biti u isto vreme i božanstvo i čovek. Ovo je čovečanstvu bilo potrebno da ga spasi.

MOŽE LI BOŽANSTVO BITI ISKUŠANO?

Um sa božanskim moćima ne može biti iskušan jer takav um vidi kraj još na početku. Ali božanski um bez svojih moći, koji ne može videti budućnost i znati sve stvari, može biti iskušan. Može biti iskušan da izabere svoj put pre nego put potčinjenosti. Istina je da je sama suština zla, sebičnost, a božanstvo je u celini ljubav i nesebičnost. Isus je po svojoj prirodi bio nesebičan od momenta svog rođenja. Ali ono što je Sotona pokušavao da uradi čitavog Njegovog života, je da Ga natera da čini nešto, što spolja gledano nije sebično, ali što se zasniva na nezavisnosti od Oca. Ovo je bio još jedan od načina da se Isus navede na potčinjenost sebi i sopstvenim načelima što predstavlja temelj Sotonine vladavine. Njegova tri iskušenja u pustinji bila su slikovit prikaz toga kako je Sotona pokušavao da navede Hrista na greh.

Prvo ga je iskušao da pretvori kamenje u hlebove. Ovo je nešto što nije izgledalo sebično ali da je Isus to uradio to bi značilo da je učinio nešto na svoju inicijativu, bez Očevog vođstva. Zapravo, Sotona je iskušavao Isusa da postane sam sebi Bog. Isus je rekao Sotoni da čovek mora živeti prema Božjoj Reči. Bog mora usmeravati svaki aspekt života i čovek ne sme da donosi odluke na svoju ruku.

Isusovo sledeće iskušenje je bilo da skoči sa vrha hrama i dokaže da je Božji Sin. Ovo je bila pozivnica za Isusa da dokaže da je Božji Sin tako što će učiniti čudo. Ovo bi bila Njegova lična odluka umesto Božja. I ponovo je bio iskušan da deluje bez Očevog vođstva i usmerenja.

Sotona je treći put iskušao Isusa tako što mu je ponudio kontrolu nad celim svetom bez potrebe da se bori ili umre, samo ukoliko bi se Isus poklonio njemu i obožavao ga. Ovo je bila ponuda za Isusa da stekne kontrolu nad svetom, na način, koji se suprotstavlja načinu koji je Bog odredio. Isus je istog trenutka odbacio predlog.

Jedini put kada Biblija otkriva da se Isus borio sa sobom je u Getsimaniji i na Golgoti. Ni jedan put više, osim tada, se tokom svog života nije borio sa Očevom voljom. Ali čak i tada šta je Isus rekao?

„Ako je moguće, da me mimoide ova čaša, ali ipak neka bude tvoja volja.“ Da li je zahtevao sebičan način? Ne. Rekao je, „ako postoji neki drugi način da oni budu spaseni, a da ja ne moram da budem rastavljen od tebe neka bude tako.“ U ovome nije bilo sebičnosti. Ako je postojao lakši način onda nije bilo potrebe da On ide težim putem. Ali sada vidimo da je bio iskušan da izabere Svoj način, pre nego Očev način. Ne sebičan način, već samoopredeljen način. Ovo je bio sam koren Luciferove pobune. Sebičnost znači misliti o sebi umesto o drugima. Samoopredeljenost, samoupravljanje, znači da biram svoj način pre nego Božji, čak i činjenjem nečeg što je dobro. To ima veze sa verom ili nedostatkom vere i znači verovati sopstvenoj mudrosti

više nego Božjoj. Čak iako činim dobro za druge, a ako je to samoopredeljeno, to je greh.

Ali da li je Isus morao da se bori protiv iskušenja da počini blud? Da li Ga je njegovo telo vuklo ka seksualnom odnosu, sa takvom silom, da je morao da se tušira hladnom vodom da bi se ohladio? Da li je morao da se bori sa tim da Mariji i Marti ne izgovori nametljive reči i da se opire nagonu da ih dodiruje na neprikladan način? Apsolutno ne! Ali neki veruju da je Isus bio iskušavan istim iskušenjima, u istom stepenu i intenzitetu, sa kojim iskušenja privlače nas? Ali Biblija kaže da je Isus mrzeo greh. To nije bilo nešto što ga je privlačilo.

„Voleo si pravednost i mrzeo bezakonje. Zato te je Bog, tvoj Bog, pomazao uljem radosti više nego drugove tvoje.” (Jevrejima 1:9)

Naravno, Biblija kaže da je bio iskušan po svim tačkama kao mi. Međutim, kada pažljivo razmotrimo nekoliko stvari postaje jasno da, iako je On načelno bio iskušan kao mi, On nikada nije iskusio naša iskušenja u svakom detalju. Pre svega, dve osobe se mogu suočiti sa potpuno istim iskušenjem, i dok jedna osoba smatra da nije moguće da mu se odupre druga nema takav problem. Činjenica da je Isus morao da se suoči sa istim iskušenjima kao mi, i da je bio iskušan kao i mi, ne znači da je morao da se bori sa tim iskušenjima, kao što se mi borimo. Kada iskušenje postaje veoma snažno? Da li onog trenutka kada se pojavi u našem umu ili kada mi počnemo da razmišljamo o mogućnostima?

„Nego svakoga iskušava njegova želja tako što ga vuče i mami. Zatim želja, kada je začeta, rađa greh, a greh, kad se učini, donosi smrt.” (Jakov 1:14-15)

Kada čovek pogleda prelepu ženu kada je snažno iskušan da ode u krevet sa njom? Da li kada prvi put pogleda u nju ili kada počne da razmišlja o tome šta bi moglo da se desi između njih? Svaka iskrena i poštena osoba zna odgovor. Iskušenja su snažna samo onda kada razmišljamo o tome kako bi izgledalo da im se predamo. Kada je um

neke osobe odlučan u tome da neće izvršiti određeno delo, onda efikasno, to delo gubi svu silu da iskušava tu osobu.

Možemo razmotriti Josifov odgovor Potifarovoj ženi i uporediti ga sa Davidovim grehom sa Betšebom. Iskušenje je steklo uporište u Davidovom umu dok je polako šetao na krovu naslađujući svoje oči prelepim telom žene svog suseda i razmatrajući mogućnosti. Nije tako bilo sa Josifom, koji nikada, ni za trenutak, nije razmišljao o tome, kako bi bilo u krevetu sa ženom svog gospodara. Sada, da li se Isus ikada igrao sa mislima o grehu? Da li je ikada ostavio prostor za mogućnost da učini nešto loše? Apsolutno ne! On je mrzeo greh. Zbog toga je jasno, da u pogledu iskušenja koja često opsedaju nas, Isus nikada nije iskusio borbu da nadvlada a kroz koju mi često moramo da prođemo. Istina je da je Isus morao da zadobije pobedu nad grehom. To je ono što je morao da nam da. Ali ovo ne znači da je morao da se bori sa grehom na isti način na koji se ja borim. Zašto nije? Zato što nije došao da mi da borbu sa grehom, On je došao da mi da pobedu nad grehom. To je sve što je On trebalo da uradi. Zadobivši tu pobedu On sada meni daje život koji je već pobedonosan nad grehom.

POTPUNO ČOVEK, POTPUNO BOŽANSTVO

10

Isus Hrist Sin Božji došao je na ovu zemlju i postao čovek. On je stoprocentno bio ljudsko biće, ali u isto vreme je bio u potpunosti božanstvo. Ovo je istina koju su hrišćani objavljivali vekovima i većina je i danas drži kao nepokolebljivu istinu. Na prvi pogled ovakav koncept deluje da je kontradiktoran i ne moguć za uskladiti. Većina hrišćana ga smatra misterijom i nečim što treba prihvatiti verom, bez pokušaja da se razume. Međutim, Isusovo božanstvo u punini

udruženo sa činjenicom da je On bio u potpunosti ljudsko biće predstavlja ključ plana spasenja, i ukoliko ne budemo razumeli kako je Isus mogao biti u potpunosti čovek, a ipak i božanstvo u punini, plan spasenja će uvek za nas biti nerazumljiva misterija.

ČOVEČANSTVO PALO U ADAMU

Kada se Adam okrenuo od Boga povukao je za sobom čitavo čovečanstvo. To je bilo čovečanstvo koje je odbacilo Boga, jer se čitavo čovečanstvo nalazilo u jednom čoveku. Adam je u tom trenutku pada predstavljao čitav ljudski rod. Adamov život je život koji je bio prosleđen na sve nas i odluka koju je doneo uticala je na sve koji bi kasnije došli iz njegovog života. Adam je usvojio Sotonino životno načelo (nezavisnost od Boga), i doveo ljudski rod na Sotoninu teritoriju. Od tog trenutka svaka osoba koja se rađa kao Adamov potomak pripada Sotoni. Ovde nas je Adam postavio.

Kako bismo razumeli šta je Isus uradio kako bi nas spasio, i koje kvalifikacije su mu trebale da bi izdejstvovao naše spasenje, moramo za trenutak pogledati u stanje čovečanstva u koje nas je Adam postavio. Kada je Adam odveo čovečanstvo na Sotonin teren, sve što je bilo potrebno da bi se preokrenula situacija u suprotnom smeru, bilo je da Adam donese odluku da se vrati Bogu. Izgleda veoma jednostavno, ali razmotrimo nešto: nije moguće ni jednom biću u univerzumu da se okrene Bogu osim ukoliko Božji Duh ne deluje na tu osobu. Prema Isusovim rečima, samo Bog je dobar (Matej 19:17) i bez Božjeg duha nijedno stvorenje ne može biti dobro, čak ni poželeti dobro. Bez Božjeg uticaja mi se po svojoj prirodi plašimo Boga i nemamo želju da uđemo u zajednicu sa Njim. Kada je Adam izabrao načelo nezavisnosti od Boga ovo je bilo stanje koje je on izabrao za celo čovečanstvo. Legitimni položaj čovečanstva bio je isti kao

Sotonin položaj; čovečanstvo je bilo razdvojeno od Boga, bez uticaja Božjeg duha, i nesposobno da izabere drugačije.

„Zato je telesan um neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava Božjem Zakonu, niti zapravo može.“ (Rimljanima 8:7)

JEDINA NADA ČOVEČANSTVA

Postojala je samo jedna moguća nada za čovečanstvo i ona je glasila: Ako bi postojalo ljudsko biće, rođeno od Adamove rase, postavljeno u potpuno isti položaj u koji je Adam postavio čovečanstvo (razdvojenost od Boga), koje bi moglo dobrovoljno da izabere da se vrati Bogu, onda bi takvo ljudsko biće bilo sposobno da ponovo sjedini čovečanstvo sa Bogom. Ali takva osoba je trebalo da bude u stanju da to obavi, ne samo za sebe, već je takođe trebalo da bude u stanju da prenese svoj život, ponovo sjedinjen sa Bogom, na sve druge ljude. Ova tačka treba da bude proširena na čitavu knjigu. Ovo je najvažnije pitanje u planu spasenja i ljudi ga jako slabo razumeju. Čitav plan spasenja govori o Božjem načinu da ponovo ujedini Sebe sa ljudskim rodом. On to nije mogao da uradi bez čovekovog pristanka. Čovek je sam izabrao da bude nezavisan od Boga i pošto je Bog ustanovio svoju vladavinu na načelu slobode, slobodne volje i slobodnog izbora, Bog se nije mogao mešati nakon što je čovek doneo svoju odluku. Ako se Bog ikada ponovo sjedini sa čovekom, to mora biti čovekovim dobrovoljnim izborom, a bez Boga nije bio sposoban da napravi takav izbor.

SAMO JE BOG DOBAR

Isus nam kaže da postoji samo jedan koji je dobar, a to je Bog. Kada razmišljamo o ovome shvatamo da je to apsolutna istina. Ne postoji stvorenje u svemiru koje može biti dobro osim ukoliko nije sjedinjeno

sa Bogom. Ali ako je Božji metod bio da dodeli dobrotu Svojim stvorenjima koja su nezavisna od Njegovog života onda Isusova izjava u Matej 19:17 nije istinita.

„Zašto me zoveš dobrim?“ reče mu Isus. „Samo jedan – Bog – je dobar. Ali, ako hoćeš da uđeš u život, drži uputstva.“ (Matej 19:17)

On ovom izjavom nije rekao da postoji jedan izvor dobrote (misleći na to da je Bog u stanju da dodeli ljudima dobrotu sam od sebe). Ne. On je rekao da ne postoji niko ko je dobar osim Boga! Anđeli oko prestola, u Otkrivenju 15:4, ponavljaju istu istinu malo drugačijim rečima:

„Ko da te se ne boji, Gospode, ko da ne slavi ime tvoje, jer si jedino ti dobar! Jer će svi narodi doći i pokloniti se pred tobom, jer su se pokazali sudovi tvoji.“ (Otkrivenje 15:4)

Samo Bog je dobar i na svakom mestu gde možemo pronaći istinsku dobrotu budimo sigurni da smo pronašli Božje prisustvo. Biblija ponekad opisuje čoveka kao „dobrog“, ali samo zato što je Božje prisustvo kroz Božjeg Svetog Duha delovalo u tom čoveku.

DA LI JE ISUS DOBAR?

Ali kada Biblija izjavljuje da je samo Bog dobar da li to isključuje jedinorođenog Sina Božjeg? Biblija nam kaže da je Isus, „*sjajnost slave i obličje bića Njegovog.*“ (Jevrejima 1:3). On je u potpunosti kao Njegov Otac i to je bila istina čak i kada je bio ovde u telu. Ovo je istina izražena u Jevanđelju po Jovanu 14:9:

„Isus mu reče: Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je video mene, video je i Oca. Kako onda kažeš: Pokaži nam Oca?“ (Jovan 14:9)

Isus je bio rođen od Boga - jedino biće u univerzumu koje je nastalo na ovakav način. On je svoju prirodu stekao nasleđem i zbog toga mora da ima iste nasleđene osobine dobrote i ljubavi kao Njegov

Otac. Zbog ovoga Isus je bio u potpunosti sposoban da predstavlja Boga dok je boravio na Zemlji, jer zapravo On je bio Bog po prirodi i u Njemu su bile prikazane sve osobine Božje prirode i karaktera.

„I Reč je postala telo i prebivala je među nama i gledali smo njenu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodati i istine.“
(Jovan 1:14)

Ta slava je viđena u Isusu, Jedinorođenom od Oca. Drugim rečima, nigde se više takva slava nije mogla videti. Takva slava se jedino mogla naći u jedinorođenom Sinu Božjem. Kada je Isus rekao bogatom mladiću *„niko nije dobar osim Boga.“*, On nije sugerisao da On, Isus, nije bio dobar. To je bio Njegov način da podstakne čoveka da razmišlja o tome ko je On stvarno bio. Ako je istinska dobrota viđena u Isusu onda to mora značiti da je istinsko božanstvo bilo u Njemu. On je bio istinski Bog po svojoj prirodi. Ovo je On želeo da čovek shvati.

BOŽANSKA PRIRODA - KLJUČ

Evo zbog čega je Isus bio u stanju da bude postavljen u položaj potpune odvojenosti od Boga u kome se nalazilo čovečanstvo, a ipak da bude u stanju da izabere da bude veran Bogu uprkos tome što se nalazio u takvom položaju. Mogao je zbog toga što je bio dobar sam po Sebi, u Sebi! Isusova dobrota nije zavisila od prisutnosti Svetog Duha u Njemu. Ne, mi stvorenja ne možemo biti dobri ukoliko Sveti Duh ne prebiva u nama. Ali Isus je Sin Božji; On je Sam izvor Svoje dobrote! Čak i kada se Božji duh povukao od Njega, On je i dalje bio dobar, jer je On kao Božji Sin dobar po nasleđu. Istinsko božanstvo je uvek dobro, pod svim okolnostima, ali je ono i jedino dobro u čitavom univerzumu i zato je bilo potrebno da božansko biće izdejstvuje čovekovo spasenje. Niko drugi nije mogao to da uradi, čak ni najsvetiji

anđeo, jer bi svaki anđeo, odvojen od Boga, istog trenutka postao zao. To je ono što smo naučili iz Luciferovog iskustva.

BEZ MILOSTI ZA HRISTA

Isus je na krstu zauzeo mesto čovečanstva. On nije zauzeo mesto čovečanstva koje je pod uticajem milosti. Milost dolazi do nas kroz Isusa Hrista zbog onoga što je On ostvario na krstu. Kada je Isus otišao na krst ta pozicija milosti nije pripadala Isusu. On nije zauzeo naš položaj u kome se sada nalazimo pod milošću. Ne, On je morao da zauzme naš položaj u kome smo zaslužili da budemo kada je Adam doneo svoju odluku. On je morao da zauzme taj položaj potpuno odvojen od Boga i bez pomoći Svetog Duha. Ovo je bilo značenje užasavajućeg krika na krstu, „*Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?*“

Ipak, iako Ga je Bog potpuno napustio Isus je i dalje bio u stanju da izabere da ostane veran Bogu. Kako je bio u stanju da uradi ovo? Bio je u stanju da uradi ovo zbog toga što je po svojoj prirodi bio dobar; zbog toga što je po svojoj prirodi bio božanstvo. Oduzimanje Božjeg duha i njegovog prisustva nisu učinili da se Isus okrene sebi. Ovo bi se dogodilo da je On bio stvorenje koje je zavisilo od dobrote kao posledice prebivanja Božjeg duha u njemu. Ali On je bio Božji Sin, suštinski dobar, i tako je bio u stanju da ostane dobar iako je postao čovek i trpeo povlačenje Očevog duha od Njega. Zadobijanjem ove pobede, kroz Njegovu božansku prirodu u palom ljudskom telu, On je bio u stanju da pomiri čovečanstvo sa Bogom.

Ove prednosti i koristi Hristove pobede na krstu čovečanstvo je osećalo od trenutka kada je Adam prvi put sgrešio. Isus je „jagnje zaklano od postanka sveta.“ Istog trenutka kada je čovek sgrešio, istog trenutka je Hristova žrtva počela da donosi koristi svetu, čak i hiljadama godina pre nego što je Isus zaista umro. Međutim, ovo nije

umanjilo realnost da je Isus zaista trebalo da umre; da je zaista trebalo da bude postavljen u položaj koji je pripadao čoveku. Ovo je Bog obećao od početka i Isus je morao da ispuni to obećanje do najsitnijih detalja u potpunosti zauzimajući čovekovo mesto.

U POTPUNOSTI ČOVEK

Evidentno je da je Isus morao da postane ljudsko biće u svojoj punini ili u suprotnom ne bi mogao da zauzme čovekov položaj i vrati čovečanstvo nazad Bogu. Čovek je bio taj koji je odabrao da nas odvoji od Boga i samo je čovek mogao da preokrene tu odluku. Ali Isus je morao da učini mnogo više od toga da jednostavno postane čovek. On je morao da donese odluku kao ljudsko biće, kao Adamov potomak, pod istim uslovima, koje je Adam doveo na ljudski rod; morao je da poseduje ista ograničenja i nedostatke palog degenerisanog čovečanstva, jer ovde nas je Adam postavio i, što je najvažnije, morao je u kritičnom momentu testa da bude potpuno razdvojen od Božjeg duha. Ovde je greh postavio čovečanstvo i ovde je Isus morao da dođe kako bi izbavio čovečanstvo.

U POTPUNOSTI BOŽANSTVO

Međutim, takođe vidimo da je Isus morao biti potpuno božanstvo, u smislu da je u Svojjoj duhovnoj prirodi posedovao samu Božju prirodu. Ovo je bilo apsolutno neophodno kako bi On bio odvojen od Boga, a ipak u stanju da izabere dobro i da veruje Bogu dok je odvojen od Njega. Njegova božanska priroda bila je od suštinskog značaja za naše spasenje. Bez toga, On ne bi mogao da dovrši naše iskupljenje. Tako da je morao biti u potpunosti čovek kao i u potpunosti božanstvo.

Razmotrimo drugu tačku: Kada kažemo da je Isus bio potpuno božanstvo, da li to znači da je sam po sebi posedovao svu moć i silu božanstva? Već smo videli da je posedovao i morao je da poseduje Božju prirodu beskonačne dobrote. Ovo ni na koji način ne umanjuje činjenicu da je On bio u potpunosti čovek. To je jednostavno značilo da je On bio dobar čovek. U svakom smislu bio je ograničen na sposobnosti i snage čovečanstva, ali je bio dobar po prirodi; ovo je bila ključna razlika. A da li je posedovao sposobnosti sveprisutnosti, sveznanja, svemoći i druge Božje osobine? Ako jeste kako je onda mogao da kaže da je bio u potpunosti čovek? Čovečanstvo iziskuje određena ograničenja. Osim toga, ako je Isus bio svemoćan i ako je posedovao svo znanje onda u kom pogledu je mogao biti napušten od Boga na krstu?

BOŽANSKA SILA OSTAVLJENA PO STRANI

Istina je da je Isus ostavio po strani svoju božansku silu i moć i slavu svoje božanske slave. Došao je na zemlju kao čovek, ograničen kao i mi, rođen od žene (Galatima 4:4). Rođen je u telu koje je trpelo sve genetske nedostatke i ograničenja koja je na čovečanstvo doneo Adamov pad, a koja su se kvarila i umnožavana 4000 godina. Bio je istinski jedan od nas što se tiče Njegovog fizičkog genetskog nasleđa. On je zaista došao iz Adamove rase.

Plan spasenja je trebalo da bude sproveden prema tačno određenim ograničenjima, unutar jasno određenih granica. Zašto je to bilo tako? Zato što je Bog trebalo da uradi stvari na takav način da bi univerzum mogao biti zadovoljan time što se Bog ponašao pošteno i pravedno – čak i u odnosu prema Luciferu. Nije moglo da bude prostora za obmanu, lukavstvo od strane Boga. Sotona je optužio Boga da je lažov i da je nepouzdan. Jedini način na koji je Bog mogao

da pobije takve optužbe je da bude otvoren u svim Svojim delovanjima.

Ako je Isus na zemlji, sam po Sebi, posedovao sve moći svemoćnog Boga, onda sva Isusova patnja ne bi ništa dokazala i pokazala. Onda bi sve moglo biti pretvaranje, laž i ništa osim igranja uloge. I Sotona bi sa pravom mogao da iznosi optužbe, a kako bi Bog mogao da dokaže da nisu tačne? Kada bi Bog počeo da igra ulogu, koje stvorenje bi ikada otkrilo da to nije stvarnost? Niko nije pametniji od Boga i ništa se ne može uporediti sa Njegovom silom i moći. Ako je Isus u sebi posedovao silu svemoćnog Boga, čak i kao čovek, onda je izvesno da bi Sotona tvrdio da Isus nikada nije bio u potpunosti čovek i da nije nadvladao samo u okviru svojih ljudskih sposobnosti i da se nije kvalifikovao da predstavlja čovečanstvo pošto nije nadvladao kao čovek, već samo kao Bog, obučen u telo čoveka. Kako bi Bog mogao da nas ubedi da je bilo drugačije? Neko može odgovoriti, „pa, treba da verujemo Bogu.“ Da, to je tačno. Međutim mi verujemo Bogu zato što smo dokazali da je pouzdan. Dokazali smo i da je Sotona lažov.

Ali gde smo dokazali ove stvari? Gde ih je Bog demonstrirao? Dokazao ih je na Golgoti; one su bile prikazane u velikoj žrtvi koju su učinili Bog i Njegov Sin kada je Isus umro za nas. Ako u ovom činu žrtvovanja ima prostora za optužbe da je sve laž, božanski čin igranja uloge, onda sam događaj koji je osmišljen da utvrdi poverenje u Boga učinjen je ništavnim. Sotona je koristio mnoge metode da ubedi svet da Isus nikada nije istinski umro i da je čitava priča oko raspeća bila bajka. Ono što je Bog ostvario u stradanju, smrti, vaskrsenju i nebeskoj službi Svog Sina predstavlja jedinu nadu za čovečanstvo.

U Isusu, Bog nam nije dao samo moralnog Učitelja, nije nam dao samo dobar primer. U Isusu, On nam je dao Spasitelja, baš ono što nam je trebalo kao grešnicima, i jedino što je moglo da spasi čovečanstvo. Ovo je istina koja postavlja hrišćanstvo iznad i ispred drugih religija. Hvala Bogu za Isusa.

6 DEO: RAZUMEVANJE PLANA SPASENJA

ZAŠTO GREŠNIK MORA DA UMRE

11

Dok razmatramo naslov ovog poglavlja, možemo pomisliti, „pa, grešnik mora umreti jer zakon dokazuje da je kriv i zahteva njegovu smrt.“ Mi gledamo smrt grešnika kao potpuno zavisnu od njegovog odnosa prema zakonu. Ovaj koncept je duboko ukorenjen u razmišljanje hrišćana, i dok je na neki način ispravan ovo uobičajeno razumevanje ne objašnjava istinu u potpunosti. Razmotrimo na trenutak šta je zapravo zakon. Zakon je u osnovi načelo ili pravilo koje upravlja ponašanjem. Zakon nalaže način na koji funkcionišemo. Ali kada govorimo o zakonu, postoje dve vrste zakona koje treba da razmotrimo. Postoje prirodni i pravni zakon. Razumevanje ove dve vrste zakona je kritično za pravilno razumevanje razloga zašto grešnik mora da umre.

PRIRODNI ZAKONI

U slučaju prirodnih zakona, svi ljudi prepoznaju značaj toga da stalno budu usklađeni sa njima. Pravila su ugrađena u prirodu i ne možemo ih menjati ni prilagođavati. Ovi zakoni jednostavno opisuju način na koji priroda funkcioniše i oni se nazivaju zakoni, jer priroda primorava sve stvari da se ponašaju u skladu sa ovim naročitim načelima. Od nas se zahteva da delujemo u skladu sa njima. Jedan

takav zakon je zakon gravitacije. Ovaj zakon nas primorava da se ponašamo na tačno određen način sa sigurnim znanjem da ako promenimo svoje ponašanje da će uslediti drastične posledice. Na primer, ja mogu da se ne slažem sa zakonom gravitacije i mogu da zakoračim sa krova zgrade od 10 spratova. Ubrzo ću shvatiti da ako se ne budem ponašao u skladu sa zakonom gravitacije mogu trpeti ozbiljne posledice. Mogu da ne volim prirodne zakone, ali ukoliko ih zanemarim sigurno će uslediti nesrećne posledice. Ovo je istina o svim prirodnim zakonima.

PRAVNI ZAKONI

Sa druge strane pravni zakoni su zakoni koje postavlja upravni organ (vlast). Ti zakoni se smatraju dobrim i potrebnim radi skladne egzistencije pojedinaca unutar određenog društva i ovi zakoni nisu podjednako potrebni u svakom društvu. Priroda ovih zakona često zavisi od prirode društva i onih koji upravljaju društvom i donose zakone. Sa ovim zakonima neposlušnost ne donosi uvek posledice. U mnogim slučajevima ovi zakoni se krše i izgleda kao da se prestupnik provlači nekažnjen. Primena ovih zakona nije ugrađena u prirodu kao u slučaju prirodnih zakona. Sa pravnim zakonom, upravni organ mora da uradi dve stvari. Prvo mora da donese zakone, a onda i da ih primeni. On to čini nametanjem kazni za kršenje zakona koje sami moraju primeniti.

Mnogi zakoni koje su uspostavile različite uprave i ministarstva su pogrešni i čak nepravedni. Ali Bog je autor svih prirodnih zakona. Prirodni zakon je uvek dobar. On je stvorio univerzum na savršen način sa ugrađenim prirodnim zakonima kako bi time osigurao postojanje života u ravnoteži i harmoniji.

PRIRODA MORALNOG ZAKONA

Moralni zakon je opisan kao „slika“ Božjeg karaktera. Kako je ovaj zakon izložen u Deset zapovesti, objavljen je na donekle ograničen način i ne izražava puninu Božjeg karaktera i može biti bolje opisan kao „izraz“ Božjeg karaktera, pre nego slika. Međutim, kada se moralni zakon ispravno razume u svim svojim dubljim implikacijama on svakako izražava kakav je Bog u svojoj moralnoj prirodi, i tada se on može prikladno opisati kao slika Božjeg karaktera. Ovo znači sledeće: *Moralni zakon je ono što Bog jeste*. Bog nije sačinio moralni zakon već je samo pretočio u reči ono što On zaista jeste i dao nam to kao novi način života. Živeti u skladu sa ovim zakonom znači živeti u skladu sa Bogom. Pošto je Bog život, onda živeti u skladu sa Njim znači živeti u skladu sa životom. Međutim, kada osoba prestane da živi u skladu sa moralnim zakonom, onda ta osoba prestaje da bude u skladu sa Bogom i u skladu sa životom. Smrt je sigurna posledica takve odluke! Bog ne mora da osudi ili ubije takvu osobu. Osoba automatski donosi smrt na sebe tako što bira da se odvoji od Boga koji je izvor života. Sada jasno vidimo da je moralni zakon u stvari prirodni zakon. To je zakon prirode. Biti u harmoniji sa njim znači imati život. Napustiti sklad sa ovim zakonom znači prigrлити smrt. Niko ne mora da vas osudi i niko ne mora da vas ubije. Sam greh će obaviti taj posao kao prirodnu posledicu načina na koji zakon funkcioniše.

KAKO SE SMRT POJAVILA?

U Edenskom vrtu Bog je rekao Adamu: „...jer onog dana kad budeš jeo sa njega, sigurno ćeš umreti.“ (Postanje 2:17). Većina ljudi je ovo shvatila kao da Bog preti Adamu; da je Bog zapravo rekao, „ako budeš jeo ovaj plod, biću prisiljen da te ubijem.“ Da li je Bog zaista na to mislio? Da li je Bog zaista pretio Adamu ili mu je dao proročanstvo?

Da li je Bog ovim izjavio šta će On da uradi ili je jednostavno upoznao Adama sa prirodnim sledom događaja koji bi usledil, ukoliko bi on izašao iz harmonije sa Bogom? Apostol Pavle kaže:

“Zato, kao što je kroz jednog čoveka u svet ušao greh i preko greha smrt, i tako se smrt proširila na sve ljude jer su svi sagrešili.” (Rimljanima 5:17)

Zapazite, jedan čovek je doneo greh u svet. Kada se pojavio greh smrt se pojavila sa njim. Nije Bog doneo smrt niti je nametnuo čoveku, greh je doneo smrt. Kada se greh pojavio smrt se pojavila jašući na leđima greha! U 1. Korinćanima 15:56 Pavle kaže, da je *“žalac smrti, greh.”* Kada vas nešto ubode (neki insekt), otrov počinje da deluje u vašem telu i konačno dovodi do krajnjeg rezultata. Neko koga ubode smrtonosni škorpion ima u sebi seme smrti. Otrovanje deluje u njemu i na kraju kao rezultat donosi smrt. Zato Pavle kaže, *“žalac smrti je greh.”* Kada vas greh ubode on ubrizgava otrov u vas koji počinje svoj smrtonosni posao, ubijajući vas postepeno, sve dok se vaš život neizbežno ne odvoji od nas.

Pavle kaže da je Adam doneo greh, a greh je doneo smrt. Ova smrt je došla na sve ljude, jer su svi sagrešili. Svi ljudi umiru, samo zato što imaju bolest greha u sebi (Rimljanima 5:12). Hajde da vidimo kako Pavle ovo dokazuje:

“Jer do Zakona je greh bio u svetu, ali greh se ne uračunava ako nema zakona.” (Rimljanima 5:13)

Na koji vremenski period Pavle misli kada kaže, *“do Zakona”*? On govori o periodu pre nego što je dat zakon na planini Sinaj, od stvaranja sveta do trenutka kada je zakon dat Mojsisju. Naravno, zakon je uvek postojao kao prirodno načelo života zbog toga što je zakon izraz Božje prirode, i Bog je uvek bio tu ali ljudi taj zakon nisu razumeli pre nego što je dat na planini Sinaj. Pavle nastavlja i kaže, *“Ali greh se ne uračunava gde nema zakona.”* Šta je Pavle ovim hteo da kaže? Hteo je da kaže da je greh bio prisutan. Ljudi su bili grešnici,

ali Bog im nije uračunavao greh, odnosno nije mogao da ih proglasi krivim. Zašto nije mogao? Zbog toga što zakon još nije bio dat. Bez zakona ljudi nisu imali jasnu sliku o tome šta je ispravno a šta pogrešno, i zbog toga ljudi nisu mogli biti jasno okrivljeni za svoja loša dela.

“Ipak, smrt je od Adama do Mojsija carovala i nad onima koji nisu počinili greh sličan prestupu kakav je počinio Adam, koji je tip onoga koji je imao da dođe.” (Rimljanima 5:14)

Uprkos činjenici da zakon nije bio opšte poznat ljudima pre nego što ga je Bog objavio na planini Sinaj (od vremena Adama do vremena Mojsija), ipak je smrt carovala nad ljudima. Svi ljudi su umirali. Pošto im se greh nije uračunavao onda nije Bog mogao biti taj koji ih je osuđivao i ubijao zbog njihove krivice. Oni nisu sagrešili kao što je Adam sagrešio, namerno prestupajući određenu zapovest. Bez zakona nije postojao način da oni budu okrivljeni, pa ipak su umirali. Šta ih je ubijalo? Greh ih je ubijao. Iako nisu imali jasnu sliku o tome šta je ispravno a šta pogrešno ipak su bili u stanju greha koji je Adam prosledio svim ljudima, i taj greh je proizveo smrt u svima. (Rimljanima 5:21, 7:24, Jakov 1:15). Ovo je Pavle želeo da istakne.

ZAŠTO SE POJAVIO PRAVNI ZAKON?

Pa ipak, nigde se ne poriče da Biblija uči da će ljudima biti suđeno na osnovu zakona, i oni koji se budu našli krivi biće osuđeni na smrt.

„Jer će Bog izneti svako delo na sud, i sve što je skriveno, bilo dobro ili zlo.“ (Knjiga Propovednika 12:14)

„Govorite i postupajte kao oni koji očekuju da će im biti suđeno po zakonu slobode.“ (Jakov 2:12)

Ovaj stih pojašnjava to da su naša individualna dela značajna i da će Bog svako delo uzeti u obzir na sudu. Kako se ovo može objasniti? Ako greh ubija one koji mu padnu u zagrljaj i smrt je neizbežna

posledica greha, zašto Bog treba da kazni one koji su počinili greh? Zašto se onda javlja potreba za ispitivanjem dela koja su ljudi činili kako bi svako bio nagrađen, „prema svojim delima?“ Zašto Bog onda nije ostavio grešnika samog u stanju umiranja znajući da će ga greh ionako na kraju ubiti? Zašto je Bog postavio pitanja u pravni okvir i zašto je uspostavio pravni zakon sa kaznama umesto da ga ostavi tamo gde ga je priroda postavila, ostavljajući greh da konačno uništi one koji su ga prigrlili? U Rimljanima 5:20 nam je rečeno:

„A Zakon je došao kasnije kako bi se prestup još jasnije pokazao. Ali gde se pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri.“ (Rimljanima 5:20)

Zakon je dat kako bi prestup postao jasniji; kako bi mogao da se umnoži. Da bi ljudi postali svesni toga koliko je velika sila greha koja postoji u njima.

„Da li je, dakle, ono što je dobro postalo smrt za mene? Nipošto! Ali greh jeste, da bi se pokazao kao greh koji mi preko onoga što je dobro uzrokuje smrt, kako bi greh preko propisa postao još mnogo grešniji.“ (Rimljanima 7:13)

Drugim rečima, kada je Adam sagrešio smrt je došla na sve ljude. Kao posledica toga svi ljudi su postali umešani u loša i zla dela, i svi ljudi su na kraju umirali kao posledica greha. Ali većina ljudi nije imala istinsku predstavu o tome koliko su istinski bili grešni. Ljudi su gledali na smrt kao na normalnu pojavu u svom životu, nisu povezivali način života koji su živeli sa smrću koje je došla na njih. Bog je u svojoj ljubavi morao da pronade način da ljude natera da shvate šta se zaista nalazi u njihovoj prirodi i da ih natera da vide da postoji veza između prirode i smrti - da je greh bio uzrok smrti kako bi mogli da nauče da se plaše greha i da ga mrze. Morao je da postavi sistem na mesto, „kako bi greh preko propisa postao još mnogo grešniji“.

On je izrazio zakon u pravnom obliku kako bi čovek mogao razumeti istinsku prirodu greha.

„OTKRIĆE“ ZAKONA

Isak Njutn je sedeo ispod drveta jabuke, jednog dana, kada mu je jabuka pala na glavu. Radoznom umu ovog naučnog genija ovaj događaj postao je katalizator čudesnog „otkrića.“ „Zašto je jabuka pala na moju glavu?“ pitao se. „Zašto je jabuka pala naniže umesto naviše?“ Razmišljajući o ovome on je postao svestan činjenice da su stvari oduvek funkcionisale na ovaj način, u svim okolnostima i uslovima. To ga je navelo da formuliše nešto što nam je svima danas poznato kao zakon gravitacije i njemu se pripisuje otkriće ovog zakona.

Naravno, ovaj zakon je postojao davno, pre nego što se Isak Njutn pojavio na sceni, ali kada ga je otkrio, njemu i ostatku sveta delovao je zadivljujuće. Za njega je to bilo potpuno iznenađenje. Isak Njutn je ovaj zakon izrazio rečima i označio ga kao zakon gravitacije. Ali iako ga je izrazio rečima, ovo je bio samo način da se opiše nešto što je oduvek bilo prisutno, još davno pre nego što ga je bilo ko prepoznao. Izražavanje ovog zakona rečima nije stvorilo ili uspostavilo zakon, samo ga je učinilo poznatim i razumljivim u određenom stepenu. Na isti način Božji moralni zakon je oduvek postojao. Svi anđeli su mu oduvek bili prirodno poslušni. Lucifer je bio prvi koji je anđelima ukazao i otkrio da je njihovo ponašanje uvek bilo jednosmerno; uvek u skladu sa Božjom voljom. Ova misao, da je postojao zakon koji je upravljao njima, anđelima je delovala kao čudna ideja, jer je njihova služba uvek bila prirodna, radosna poslušnost. Takoreći, Lucifer je „otkrio“ moralni zakon i bio odlučan u tome da mu se ne potčini.

Kako bi Bog omogućio čoveku da razume način na koji funkcioniše moralni zakon, kako bi čovek bio u stanju da otkrije silu greha i primeti povezanost između greha i smrti, Bog je morao da formuliše ovaj zakon, ili drugim rečima da ga izrazi na način koji je čovek mogao da

ga razume. Ovo je Bog uradio na planini Sinaj. Pogledajmo ilustraciju koja nam može pomoći da ovo bolje razumemo.

ILUSTRACIJA

Pretpostavimo da je grupa ljudi zarobljena na vrhu planine. Svuda okolo su litice bez ikakvog puta kojim bi mogli da siđu odatle. Gledajući niz ove litice sve što mogu videti je tama, jer je podnožje previše daleko da bi se moglo videti. Zapravo u podnožju se nalaze šiljate stene koje čekaju da samelju svakog ko padne ili ko je dovoljno lud da skoči sa ove planine.

Jednog dana, pojavljuje se jedan stranac, niotkuda, i počinje da ubeđuje ljude da se ispod guste tame u podnožju planine nalazi zemlja beskrajne lepote i izobilja - doslovno, raj. On počinje da objašnjava ljudima da onaj koji skoči odatle počinje iznenada da usporava sa padom, čim prođe gustu tamu, i na kraju se, nežno kao pero, prizemlji u ovaj raj. Ovaj stranac čak par puta skače sa vrha planine i vraća sa punim rukama egzotičnog voća. Postepeno, ljudi postaju ubeđeni i počinju da skaču jedan za drugim. Međutim, postoji jedan čovek koji tačno zna šta se dole nalazi. On se u očajanju zalaže za to da ljudi ne skoče i upozorava ih na užasnu sudbinu koja ih čeka, ali uzalud. Ljudi nastavljaju da skaču. Na kraju, ovaj čovek koji je svestan opasnosti, vadi pištolj i staje na sa strane. On kaže „ubiću svakoga ko skoči.“ Nekoliko ljudi odluče da rizikuju i skoče. Po svemu sudeći ovi ljudi su već mrtvi, ali uprkos tome, ovaj čovek ih ubija iz pištolja.

Sada se scenario menja. U početku je pad ubijao ljude koji bi skočili, ali sada je čovek taj koji ih ubija. Umesto da deluje zakon uzroka i posledice - umesto da zakon gravitacije ubija ljude, sada ih čovek ubija. On ima uspostavljen sistem gde se svi moraju povinovati pravilu ili suočiti sa kaznom i ovaj novi sistem je zauzeo mesto zakona

uzroka i posledice. Sada postoji pravni zakon („ ne skači ili ću te ubiti.“) umesto prirodnog zakona (ako skočiš gravitacija će te ubiti). Prirodni zakon je viši i on postoji oduvek, ali zbog ljudskog neznanja i samodestruktivnih dela ovaj čovek je postavio pravni sistem unutar prirodnog sistema kako bi spasio one koje prirodni sistem ne može. Zapravo on ubija samo one ljude za koje je već izvesno da će da umru, i pucajući u njih, pre nego što sačeka da se smrskaju na šiljatim stenama, on zapravo pokazuje milost, jer će sada postići nekoliko pozitivnih stvari.

1. Učiniće da se oni koji preostanu, uplaše skakanja. Pod ovim se misli da će pružiti ljudima priliku da žive malo duže, sa nadom da će otkriti istinsku prirodu toga što se nalazi u podnožju i karakter bića koje ih je obmanulo.
2. Sprečiće patnju onih koji se smrskaju o stene ali ne umru odmah.

Naravno, svi ljudi će se plašiti čoveka sa pištoljem. Oni ga mogu zvati tiraninom i čekati priliku da skoče kada on ne gleda. Oni će se buniti u njegovom prisustvu i kriviti njega za to što ih je lišio sreće, iako u stvarnosti on samo radi za njihovo dobro. Možete li videti paralelu? Zbog toga je Bog postavio pitanja u okvir pravnog zakona zajedno sa neophodnim kaznama. Dajući zakon, Bog je rekao, „ako skočiš, ubiću te.“ Iako je greh uvek ubijao ljude oni ga nisu prepoznavali i plašili ga se. Oni su prihvatili svoj izopačen način života i svoju smrt koja je sledila kao samo jedan način života, i nisu videli razlog da se boje greha i promene svoje puteve. Zbog toga je Bog uspostavio pravni sistem. On je postavio okvir u okviru koga, ukoliko biste ste prekršili utvrđene zakone, zahtevao bi vašu smrt. Sada su se ljudi plašili greha jer su ga dovodili u vezu sa smrću, i pokušavajući da ga odbace od sebe dolazili su do spoznaje koliko je greh čvrsto integrisan u njihovu prirodu. Otkrili su da im je potrebna natprirodna

pomoć ukoliko ikada žele da se oslobode greha. I tako je zakon postao njihov staratelj koji je trebalo da ih vodi Hristu. (Galatima 3:24)

Nažalost, mnogi ljudi su počeli da smatraju Boga svojim pravim problemom pošto im je On dao ova pravila i zahtevao od njih da budu poslušni u bolu od smrti. Ljudi bi se pre otarasili Boga nego što bi se otarasili svojih greha i očajavali su pod Njegovim pravilima i krivili Njega zbog činjenice da oni koji su neposlušni moraju da umru. Činjenica je da nije bilo toliko važno da li će Bog kazniti prestupnika smrću ili neće. Greh bi ga ionako neizbežno ubio.

Razmotrite slučaj pretpotopnih ljudi ili Sodomljana. U jednom slučaju Bog je poslao potop, a u drugom vatru kako bi zbrisao njihove civilizacije. Da Bog to nije uradio šta bi se desilo tim ljudima? Pa, za koju godinu bi ta generacija ionako cela bila mrtva! Greh koji je radio u njima ubio bi ih, kao što ubija sve ljude! I oni bi bili podjednako mrtvi kao kada bi ih ubili potop ili vatra! Pa, zašto ih je Bog onda ubio nekoliko godina ranije? Kakvu razliku to pravi. Bog je to učinio zato što je želeo da da objavu, kako bi drugi naučili da se plaše greha i zbog toga da bi postale evidentne dubine do kojih je greh degradirao čovečanstvo.

TRI NIVOA

U našem stavu i odnosu prema Bogu ljudi se u osnovi nalaze na tri nivoa.

1. Na prvom, najnižem nivou, ljudi veruju, „ako ne budem poslušan Bogu On će me ubiti.“ Tako se oni plaše Boga i nastoje da mu udovolje iz straha od kazne. Ovo je osnova paganskih religija, ali mnogo puta i Izraelci su imali ovakav odnos prema Bogu podstaknut izopačenim motivima, i na žalost, mnogi hrišćani danas se nalaze na ovom primitivnom nivou razumevanja. Ovi ljudi vide Boga kao problem.

2. Na drugom nivou, ljudi veruju da nije Bog taj koji predstavlja problem već njihova grešna dela. Bog ne želi da ih ubije, ali će morati ukoliko ne promene svoja dela. Pravda će zahtevati da ih On uništi. Ovi imaju bolje shvatanje Boga, ali se i dalje nisu uhvatili u koštac sa stvarnim problemom i oni vide smrt kao neophodan Božji čin zato što ga kontroliše pravda. Oni smatraju da pravi problem predstavljaju dela koja oni čine. Stoga smatraju da treba da ulože napor da promene svoja dela, kako bi mogli da se suoče sa zahtevima zakona. Na ovom nivou grešnici smatraju da je centralno pitanje zadovoljenje pravde.
3. Ali na trećem nivou konačno razumemo! Postoji jedan i samo jedan problem. A to je da je razdvojenost od Boga dovela do bolesti u meni koja se zove greh i on izjeda moj život, on proizvodi zla dela u meni i ubija me. Greh je stvarni uništitelj, a ne pravni zakon koji zahteva smrt grešnika; to je zakon prirode - zakon posledice. Sada prepoznamo da je stvarni problem u grehu koji se nalazi u meni i da ono što mi treba nije samo promena mojih dela već promena moje prirode. Moram tražiti život samo u Onome koji je u stanju da uradi to za mene. Na ovom nivou, vernik konačno funkcioniše na osnovu pravednosti verom.

Treba da razumemo ovo jer kada naše razumevanje dosegne samo do drugog nivoa onda mi na odnos prema grehu i prema Bogu uvek gledamo iz legalnog okvira. Greh je onda povezan sa detaljima zakona i spasenje je povezano samo sa poslušnošću pravilima. Božja naklonost i sam život su povezani samo sa tim kako odgovaramo na ova pravila. A zapravo ovo je temelj legalizma.

NE MOJA DELA, VEĆ MOJA PRIRODA

Kada dođemo do trećeg nivoa onda smo spremni da više ne budemo deca i sluge, već sinovi i kćeri (Galatima 4:3,7) i mi razumemo. Nije problem u tome šta radim. Nisu problem moja dela, problem je u tome šta sam ja. To je problem moje prirode. Shvatam da Bog ne ulaže napore da bi promenio moja dela već da je Njegov napor fokusiran na to da mi da novo srce; novu prirodu, što podrazumeva i to da će se moja dela promeniti. Sada se ne plašim Boga i čak se ni ne plašim svojih dela. Sada se plašim sebe! Sada se više ne borim da promenim svoja dela, već nastojim svim srcem da pronađem i da se potčinim Hristu koji je jedini u stanju da promeni moju prirodu! Moju smrt ne zahtevaju ni Bog ni pravda. Već je to moja grehom prokleta priroda i dok me je Božji zakon doveo do spoznaje i razumevanja, on je nemoćan da reši moj problem. Ja moram doći Hristu (ne pisanom već živom zakonu) da bih mogao imati život (Galatima 3:24); kako bih mogao imati novu prirodu.

Bog je postavio sukob u pravni okvir. On je ustanovio zakone i kazne, ali ovo nije kompletna slika. Ovo je samo slika u slici; sporedan nivo. Prava pitanja postoje na višem nivou, a ne na pravnom nivou; postoje na nivou prirodnog zakona gde smo uključeni u načela koja su ugrađena u svako postojanje u univerzumu.

ZAŠTO JE ISUS MORAO DA UMRE

12

Jednom sam čuo domaćina „tok šoua“ na Jamajci kako opisuje Boga kao krvožedno biće. Razlog zbog kog je došao do ovakvog zaključka bio je taj što nije razumeo zašto bi Bog zahtevao smrt za najmanje delo prestupa i zašto bi bio toliko nefleksibilan u Svom

zahtevu da može da nam oprost, samo ukoliko bi Njegov sopstveni Sin umro umesto nas. Kako je on objasnio, Božji zahtev za kaznom je učinio neophodnim da grešnik mora da umre i kako ne bi došlo do toga, jedina stvar koju bi Bog mogao da prihvati bila je da Njegov Sin bude žrtvovan umesto nas. Ovaj čovek je očigledno bio u velikoj tami, pa ipak je naglasio sporno pitanje koje me je iritiralo dugi niz godina i za koje sam dobio mnoga objašnjenja, ali ni jedno koje je zaista zadovoljilo koncept Boga beskonačne milosti.

Slušao sam kako kažu da je zakon zahtevao smrt grešnika; da je pravda zahtevala, da ukoliko bi čovek bio pošteđen, onda je neko morao umreti umesto čoveka i to ne bilo ko, već onaj koji je božansko Biće - onaj koji je bio jednak zakonu - zakonodavac lično.

Ali moje pitanje je bilo, koji zakon, koji pravni sistem će prihvatiti da jedna osoba bude kažnjena zbog greha druge? Šta ovo zadovoljava?

Dozvolite mi da vam kroz ilustraciju objasnim šta mislim o ovome. Ako uputim svog sina da ne dira mango i on me ne posluš, onda, kako bi moja uputstva postala značajna i izrazita, potrebno je da mu nametnem kaznu. I to iz dva razloga: prvo, kako bih održao svoj autoritet, a drugo, da bi on naučio za svoje dobro da je važno da mi bude poslušan. Neposlušnost bi mogla ponekad da ga uvali u ozbiljne probleme. Ali u kažnjavanju svog sina nalaze se pitanja koja razmatram. Ovo nikada ne treba da bude pitanje osвете i ne treba da zadovolji u meni neku želju za kaznom. Ne treba učiniti da on pati zato što se usudio da ide protiv moje volje. Šta više, nikada ne bih rekao svom sinu, „ako uzmeš mango, ubiću te!!“ Kažnjavanje bi trebalo da se primeni sa svrhom da on postane bolja osoba, sa ciljem da mu se sačuva život....a ne da se uništi! Takođe, ako je mom sinu istinski žao zbog onoga što je uradio i ako pokaže kako duboko žali zbog svojih dela, da li bi i dalje postojala potreba da ga kaznim? Zašto bi trebalo da kažem, „pa sine, vidim da ti je žao i želim da ti oprostim, ali ne

mogu to da uradim osim ukoliko neko ne bude kažnjen. Nisi bio poslušan mojim uputstvima i pre nego što ti oprostim neko mora da bude kažnjen. Vidim da ti je žao, pa neću kazniti tebe, već ću kazniti tvog brata umesto tebe.“ Da li ovo ima smisla?

Ova oblast plana otkupljenja bila je po opštem priznanju siva zona za mene i za mnoge druge. Prihvatio sam činjenicu da je postojao dobar razlog zašto je Hrist morao da umre i prihvatio sam da nije Bog bio taj koji je zahtevao Njegovu krv, ali nisam mogao da razumem i objasnim zašto je sve to bilo neophodno. Ali proučavajući pravednost verom konačno sam uvideo razlog zašto je to bilo od suštinskog značaja i počeo sam da shvatam koliko je bio divan ovaj plan spasenja!

PРАВNA IZMIŠLJOTINA

Ne tako davno, dok sam pretraživao internet, naišao sam na pitanje koje me je zaintrigiralo. Pitanje je glasilo, „da li je jevanđelje pravna izmišljotina?“ Osnova pitanja je ovo: Kada ljudi veruju u Hrista (prihvataju ga kao Spasitelja) onda su oni opravdani. Tačnije, proglašeni su pravednim. Bog oprašta njihove grehe i smatra ih pravednim kao samog Hrista. Međutim, popularno hrišćanstvo uči da takva osoba nije zapravo u sebi, u svojoj prirodi i svojim delima, pravedna kao Hrist. Tako je jevanđelje postalo predmet optužbi da predstavlja, „pravnu izmišljotinu.“ Na jevanđelje se gleda kao na pravnu transakciju kojom Bog „pravno“ prihvata ono što nije istinito. Teoretska pitanja i pravni argumenti postaju fokus; oni postaju važne stvari, umesto de se fokus prebaci na to kakvo je naše pravo stanje!

Moram biti iskren i reći da takav koncept predstavlja sliku Boga koji nije pravedni car univerzuma. Ovakav koncept ga predstavlja kao jednog brzopletog, brbljivog advokata, koji koristi pravne izgovore i rupe u zakonu kako bi oslobodio najodratnije kriminalce vraćajući ih

u slobodno društvo samo kako bi iznova ponavljali svoje zločine. Da li je ovo prihvaćeno kao najbolji „plan spasenja“ koji Bog može da ponudi? Da li jevanđelje govori o pravnim argumentima ili o stvarnom problemu oslobađanja čoveka od stvarnog greha?

U prethodnom poglavlju smo utvrdili činjenicu da je greh taj koji ubija ljude. A pravednost daje život. Kada ovo razumemo onda Hristova smrt poprima potpuno drugačiji izgled.

KAKO JE ŽIVOT PRENESEN?

Prvo moramo napomenuti važno fundamentalno načelo koje je važno za naše razumevanje ovog pitanja. A to je: kada je Bog jednom stvorio život on se prenosio na druge i širio, rođenjem. Svako biće prima svoju suštinsku prirodu kada se rodi i ta priroda određuje šta je on, pas, mačka, vuk, lav ili čovek. Unutar okvira prirode razvija se karakter, ali priroda je ta koja određuje kojoj vrsti stvorenje pripada.

Kao što smo naučili u prethodnim poglavljima, svi se rađamo sa duhovnom kao i sa fizičkom prirodom. Svi koji dolaze iz Adamovog roda, rađaju se sa oslabljenim, degenerisanim, umirućim telom (grešnim telom) i telesnim, grehom zarobljenim nepravednim duhom (telesan um). Ovo primamo na rođenju i nijedan od čovekovih izuma, medicinska nauka, psihologija, obrazovanje, religija itd, ne može promeniti ovu prirodu, fizičku ili duhovnu, iako čovek može pokazivati neke od manifestacija ove promene. Priroda se prenosi samo rođenjem! Čovek se rađa sa prirodom koja je duhovno mrtva. Biblija opisuje čoveka kao „*mrtvog u prestupima i gresima.*“ (Efescima 2:1,5). On se rađa sa telom koje umire. Ako želi ikada da pobegne od sile ove dvostruke smrti (fizičke i duhovne) koja deluje u njemu, onda čovek mora ponovo da se rodi! Jer priroda se prenosi samo rođenjem! (ne može se steći pokušajima da se ponašamo kao neko drugi).

NOVI IZVOR ŽIVOTA

Ali zapamtimo da kada god se dogodi rođenje uvek postoji originalni izvor života. Uvek postoji roditelj, onaj koji prosleđuje život na druge. Ako se čovek ikada bude ponovo rodio, ako je dobio novi život i novu prirodu, onda je morao da postoji originalni izvor; morao je da postoji roditelj u kome ovaj novi život postoji. Šta više, svi vitalni atributi, karakterne osobine ovog novog života i nove prirode, morali su da budu deo novog života. Oni su prvo morali da budu deo života roditelja pre nego što bi se mogli proslediti na potomstvo.

Šta je to što je Bog želeo da uradi za čoveka? On je želeo da mu da život u kome je greh bio poražen i uništen; život čija je priroda okrenuta Bogu i Njegovoj pravednosti, prirodno i spontano, kao što se cvet okreće prema suncu. Samo primanjem ovakvog života čovek je mogao biti otkupljen i spasen užasne sudbine koju mu je nametnuo život prosleđen od Adama. Ovo je bila svrha onoga što je Bog želeo da uradi u Hristu.

Isus je trebalo da bude drugi Adam, drugi prototip čovečanstva, „večni Otac (Isaija 9:6)“ novog čovečanstva, koji je mogao da prosledi život u kome je greh bio pobeđen i uništen i u kome je pravednost bila prirodna realnost. Ali kako bi imao takav život da prosledi koje kvalifikacije je Isus trebalo da ima?

1. Trebalo je da preuzme greh na sebe, iskusi silu greha, da ga porazi i uništi a da ne podleže grehu. Samo na ovaj način On je mogao imati pobedonosni život da ga prenese svom potomstvu.
2. Trebalo je da bude božansko biće; onaj ko je po svojoj prirodi jednak zakonu; onaj ko je bio sama realnost živog zakona. Anđeo je mogao da nam daje instrukcije kako da budemo poslušni zakonu, i on je čak mogao i da nam da primer, ali

jedino je sam Zakonodavac, živi zakon, mogao da prenese prirodu, u koju su bila ugrađena duboka načela zakona.

Ovo je upravo Spasitelj kakav je Isus i ovo su Njegove kvalifikacije. Isus je morao da bude čovek, u potpunosti čovek, u suprotnom ne bi mogao da preuzme naš greh na Sebe. Ne bi mogao da preuzme našu bolest kako bi je uništio. Ali u isto vreme, spasenje ne bi moglo da dođe od nekog koje samo Adamov sin. Zakonom nasleđa, sve što je Adam mogao preneti svom potomstvu, bili su greh i smrt. Da je Isus bio samo Adamov sin onda bi to bilo sve što bi nam mogao preneti. Kako bi dao život, on je morao biti poreklom izvan ovog sveta. On je morao pripadati drugoj rasi kako bi mogao uneti novi element u čovečanstvo. Više od ovoga, Isus je morao biti u potpunosti božanstvo! Samo zato što je bio božansko biće, onaj koji je jednak Bogu, mogao je dati život savršene pravednosti; ne samo život koji je bio u skladu sa pravilima, već život, koji je sam po sebi, po svojoj prirodi bio čist, pravedan i svet.

UČINJEN GREHOM

Božja Reč nam kaže:

„Onoga koji nije znao greha, učini grehom nas radi, da mi postanemo pravda Božija u njemu.“ (2.Korinćanima 5:21)

Zapazite šta Božja Reč kaže; ovo je mnogo snažnije nego reći da je Isus umro za naše grehe. Kaže, On je bio „učinjen“ grehom. Kako je moguće da se ovo desi bezgrešnom Biću? Kako je Petar mogao da kaže, *koji je sam poneo grehe naše u telu svom na drvo....(2.Petrova 2:24)?* Zbog toga što nismo razumeli istinsku prirodu greha, zbog toga smo uvek ovo pogrešno shvatali. Mnogi su verovali da je on poneo naše grehe i učinjen grehom jednostavno zbog činjenice da je došao u degenerisanom ljudskom telu i da je posedovao slabosti tela koje su bile uobičajene za sve ljude. Drugi, zbog toga što su ograničili greh

na dela prestupanja zakona, pretpostavljali su da je preuzeo grehe na sebe tako što su sva pogrešna dela počinjena u istoriji čovečanstva na misteriozan način objedinjena i natovarena na Isusa. Međutim kada imamo ispravno razumevanje šta je zaista greh odjednom razumemo šta se desilo kada je Isus učinjen grehom zbog nas. Odjednom sve dobija kristalno jasan smisao. Mi vidimo predivnu istinu koja je u isto vreme i užasna i zadivljujuća.

Koren svakog greha je neverovanje koje dovodi do odvajanja od Boga. U svakom biću koje je ikada iskusilo ovo odvajanje, bili to Lucifer i pali anđeli ili Adam, Eva i njihovo potomstvo, ovo odvajanje je u svakom slučaju proizvodilo manifestaciju greha u vidu praktikovanja grešnih dela. Važno je da razumemo korake u ovom silaznom procesu greha kako bismo u potpunosti mogli razumeti šta se dogodilo kada je Isus poneo naše grehe.

1. Na prvom mestu je neverovanje - nespremnost da verujemo Bogu.
2. Ovo rezultuje odvajanjem od Boga.
3. Trenutna posledica je u potpunosti sebična priroda.
4. Prirodan i neizbežan rezultat je praktikovanje grešnih dela.

Svaka od ovih faza se odnosi na greh jer su sve povezane jedna sa drugom, ili kao uzrok ili kao posledica.

Opšte prihvaćeno verovanje je da se Isus suočio samo sa poslednjom od ovih faza greha (grešna dela) kada je poneo naše grehe. Ali pošto On sam nikada nije počinio nijedno grešno delo onda jednostavno mora da je to bila kazna za grehe koje je nosio. Naša ideja je bila da ako je Isus poneo naše grehe to znači da je Bog uzeo u obzir svako pojedinačno grešno delo počinjeno u istoriji sveta i stavio kaznu za ta grešna dela na Isusa. Ovo nas opet tera da gledamo na spasenje kao na pravno pitanje, na nešto što je povezano sa papirologijom i svođenjem računa. Mi vidimo Isusa kako podnosi kaznu, da, kako bi nas oslobodio, Bog može pravno da svede račune.

Mi ne vidimo grehe koje je Isus poneo, kao realnost, koja dinamički utiče na same živote, u kojima postoji u stvarnom i praktičnom pogledu.

Ali Bog je na Hrista postavio naš greh. Ne greh u svojoj konačnoj fazi grešnih dela, ne greh u svojoj trećoj fazi sebične prirode, već greh u svom samom poreklu u svom temeljnom načelu gde počinje i gde se pojavljuje. Naravno, Isus nije izgubio poverenje u Oca. On nikada nije izabrao svoj sopstveni način (prvi korak) tako da se nije sam razdvojio od Oca (drugi korak). Ali Bog je položio naš greh na njega (Isaija 53:6). Bog je drugi korak (odvajanje od Njega) nametnuo Hristu. On je morao to da uradi kako bi Hrist mogao da uništi načelo greha!

GREH OSUĐEN

Kada se Bog povukao od svog Sina, Isus je trpeo pune posledice greha. Agonija tog odvajanja je bila veća od onoga što je Hrist mogao da podnese i to mu je slomilo srce. Ali razmotrimo šta je Hrist uradio. U svakom drugom biću koje je ikada bilo odvojeno od Boga trenutna posledica je bila sebičnost. Treći korak greha je trenutno usledio. Želja za samoočuvanjem je postala dominantno načelo srca. Čak i Adam, koji je imao svu radost u Evi, počeo je odmah da je optužuje kako bi sačuvao svoju kožu nakon što je sagrašio i odvojio se od Boga!

Sada je Bog ostavio Isusa samog i istog trenutka sav užas velike tame je došao na Njega. Bez utešnog uveravanja Božjeg duha sve je izgledalo neizvesno, nepouzđano i zloslutno. Čak i proročanstva u vezi sa Njegovim vaskrsenjem izgledala su maglovito i neopipljivo. Misao koja je opterećivala Njegov zamračen i zbunjen um je da, ako bi umro, to bi bilo zauvek. Setimo se da se Isus nije nalazio u udobnosti svoje sobe proučavajući Bibliju uz pomoć Svetog Duha koji prosvetljuje Njegov um. On je bio mučeno ljudsko biće koje je patilo u velikoj meri,

lišeno sna, verovatno više od dvadeset četiri sata, koje je trpelo posledice gubitka krvi, na granici halucinacija, i sada što je najgore od svega napušten od Božjeg duha! Nije bilo ni jednog zraka svetlosti da obasja Njegov um, ni utešitelja da vrati proročanstva nazad u Njegove misli sa svežom silom. Još Ga je Sotona dodatno napadao talasima sumnje.

Logična, prirodna i neizbežna posledica bila je da Isus zakorači na stazu greha i okrene se sebičnosti - kako bi mogao da sačuva sopstveni život. Bilo koje drugo biće u univerzumu bi to učinilo. Najsvetiji anđeo bi u ovoj situaciji postao sebičan. Ali Isus je bio u potpunosti Božanstvo. On je bio Božji rođeni Sin i imao je istu čistu, svetu i nesebičnu prirodu kao Bog. Kada su sve Njegove moći nestale, kada se Sveti Duh povukao i kada je nestala svaka Njegova nada, On nije mogao prestati da bude ono što On jeste. On nije mogao da postane sebičan jer je bio Bog po prirodi, Bog je u celosti dobar! Aleluja!

Umesto da se okrene sebi i zakorači u greh, umesto da se povinuje Sotoninim načelima, Isus je umro grehu. On se opirao grehu u sebi i opirao mu se do smrti, na taj način zauvek uništivši greh u ljudskom telu.

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu.“
(Rimljanima 8:3)

U Njegovom telu, u Njegovom ljudskom telu, Isus je osudio greh. Sada postoji čovečanstvo u kome je greh uništen. Sada postoji čovečanstvo u kome je neprijateljstvo između čoveka i Boga uklonjeno. Postoji ljudski život nad kojim greh više nema vlast, život u kojem je greh poražen i uništen. Gde se nalazi ovaj život? Gde se nalazi ovo čovečanstvo? Nalaze se u drugom Adamu, u Isusu Hristu (1.Jovanova 5:11)!

„Stoga sada nikakva osuđenja nema za one koji su u Hristu Isusu, koji ne hode po telu, već po Duhu.“ (Rimljanima 8:1)

Greh u nama nas je osudio i proizveo smrt u nama. Odvajanje od Boga prouzrokovalo je sebičnu prirodu i sebična dela. Ali Isus je ovu osudu preuzeo na sebe, On je poneo prokletstvo u svom sopstvenom telu (Galatima 3;13), i tu, uništio ovu osudu. Ovo je život koji Isus sada daje svima koji budu poverovali. Život u kome su odvojenost od Boga, sebičnost, sebična dela ukinuta i poništena. I zato je Isus morao da umre.

U svakom ljudskom biću postoji prirodni zakon koji je usađen i nasleđen od Adama. Ovaj užasan zakon je nazvan, „zakon greha i smrti“ i apostol Pavle opisuje način na koji ovaj zakon funkcioniše u Rimljanima 7:14-24. Nijedan čovek ne može ni jednim ljudskim sredstvom da nadvlada posledice ovog zakona. To je načelo ugrađeno u živote svih Adamovih potomaka. To je prirodni zakon; zakon prirode. Pravila i propisi ne mogu poništiti i oboriti prirodni zakon, tako da Deset zapovesti, Božji zakon izražen u pravnoj formi, je nemoćan da reši ovaj problem. Pravni zakon nikada nije pravi odgovor. Jer zakon (pravni zakon) je slab i nemoćan zbog tela (Rimljanima 8:2). Veći zakon od pravnog deluje u telu i pravni zakon to ne može nadvladati. To bi bilo isto kao da ja zapovedam čoveku, „kada skočiš u vazduh, nemoj ponovo da padneš na zemlju.“ Sve moje zapovesti bi bile bezvredne. One ne bi mogle da ponište prirodni zakon gravitacije bez obzira na to koliko molio i pretio ili bez obzira na to koliko taj čovek naporno pokušavao. Ako prirodni zakon treba da bude nadvladan, treba da se uvede viši prirodni zakon da se odupre prethodnom zakonu. Gravitacija je prirodni zakon koji zahteva da sve stvari budu vezane za zemlju. Međutim, efekti zakona gravitacije mogu se nadvladati zakonom aerodinamike. Ovo je drugi zakon, koji kada se primeni, omogućuje osobi da se izdigne iznad zakona gravitacije. Ovo se demonstrira kada letimo avionom. Mi

nadvladavamo gravitaciju primenom višeg zakona. Iako će ovaj čovek smatrati da je nemoguće da poslušša moju zapovest, sam po sebi (kad skoči u vazduh da ne padne), ali ukoliko bi primenio zakon aerodinamike bio bi u mogućnosti da poslušša moju zapovest.

ZAKON DUHA

Božja Reč kaže:

„Jer zakon Duha života u Hristu Isusu (prirodni zakon – zakon Hristove pravedne prirode) oslobodio me je zakona greha i smrti (prirodnog zakona – zakona moje grešne prirode).“ (Rimljanima 8:2)

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu.“ (Rimljanima 8:3)

Zakon greha i smrti upravljao je mojim bićem i ja sam bio nemoćan da mu se suprotstavim. Deset zapovesti nisu mogle da proizvedu snagu neophodnu da bi se nadvladao ovaj zakon. Ali postoji drugi zakon, zakon Duha života, i gde postoji ovaj zakon? Postoji u Hristu Isusu! On se može pronaći i iskusiti u Hristu. Bog je zapravo predstavio drugi prirodni zakon kako bi poništio efekte i posledice prvog zakona. Oni koji iskuse ovaj prirodni zakon ispunjavaju pravednost zakona, oni obraćaju pažnju na duhovne stvari, imaju život i mir, njihova tela su mrtva grehu a živa pravednosti i oni su istinski sinovi Božji (Rimljanima 8:4-14).

7 DEO:

SLOMLJENO PROKLETSTVO

ŠTA JE PROKLETSTVO?

13

Krst igra centralnu ulogu u planu spasenja čovečanstva. Osoba ne može proučavati Novi savez ukoliko ne prepoznaje ovu činjenicu. Isusovo raspeće je unapred određeni aspekt plana spasenja, nešto što su osmislili Bog i Njegov Sin pre početka vremena. Apostoli su razumeli značaj krsta i on je uvek bio u centru njihovog poučavanja. Pavle je napisao:

„A mi propovedamo Hrista raspetog, koji je Judejcima kamen spoticanja, a neznabošcima ludost.“ (1.Korinćanima 1:23)

„Naime, odlučio sam da među vama neću govoriti ni o čemu drugom osim o Isusu Hristu, i to raspetom“. (1.Korinćanima 2:2)

Pavle je propovedao Hrista ali zapazite na šta je stavio naglasak. Ne samo na Hrista, koji je bio centar njegove poruke, nego na Hrista kao određenu tačku u njegovom iskustvu - *raspetog Hrista*.

Zašto je Golgota toliko značajna? Šta se zaista dogodilo na krstu? Ovo je pitanje za koje će nam biti potrebna čitava večnost da bismo u potpunosti mogli odgovoriti na njega, ali pored toga i danas postoji mnogo toga što možemo prikupiti pažljivim proučavanjem ovog predmeta.

OTKUPLJENI OD PROKLETSTVA

Počnimo sa razmatranjem Galatima 3:13:

„Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: Proklet je svako ko je obešen na drvo.“
(Galatima 3:13)

Pavle kaže da nas je Isus otkupio od prokletstva i da to prokletstvo predstavlja, „prokletstvo zakona.“ Hrist nas je otkupio od ovog prokletstva. Ali kako je On to učinio? Učinio je to tako što je sam postao prokletstvo. Tako što je preuzeo ovo prokletstvo na Sebe. Da bi ovo dokazao Pavle citira 5.Mojsijevu 21:23 gde se kaže da je svako ko je obešen o drvo proklet od Boga. Hrist je bio obešen o drvo, zbog toga je bio proklet, i na ovaj način je nosio prokletstvo i to je bio način da nas izbavi od prokletstva. Postoji nekoliko pitanja na koja moramo da odgovorimo ako želimo da ispravno razumemo ovo pitanje. Šta je prokletstvo? Šta znači to da smo bili pod prokletstvom zakona? Kako je Hrist uzeo ovo prokletstvo i tako nas izbavio od njega?

ŠTA JE PROKLETSTVO?

Prokletstvo je užasna kazna. Ovaj koncept postoji i van Biblije. Većina nas je čula priču o nekome ko je bio proklet i posledično bio žrtva loše sreće. Ovo je popularna tema u mnogim pričama. U ovome ima istine. U 4. Mojsijevoj 22. poglavlje čitamo kako je Moavski car Balak poslao Valama da prokune Izrael. Izraelci su osvajali Palestinu i poražavali svaku naciju koja im je stajala na putu i Moavci su bili sledeći na redu. Balak je bio svestan da je sve što su Izraelci radili bilo uspešno, i prepoznao je da nikada ne bi mogao da ih porazi bez naročite pomoći, zato je poslao po Valama jer je Valam imao reputaciju. On je bio Božji prorok i koga je on blagoslovio bio je blagosloven, koga je prokleo, bio je proklet.

Ali kada je Valam stigao svaki put kada je tvorio usta da prokune Izrael, primetio je da protiv svoje volje izgovara blagoslove a ne kletve i ovo nam govori o nečem što je važno. Ovo nam govori o tome da prokletstvo nije nešto što jedna osoba može da stavi na drugu osobu. Osoba može da proklinje nekog, može da izgovara reči kletve, ali nijedna osoba nema sposobnost da donese lošu sreću na drugu osobu. Ova ideja je uobičajena u ljudskom razmišljanju, ali uopšte nema podršku u Bibliji. Kao primer onoga na šta sam mislio pogledajmo Matej 23. poglavlje. U ovom pasusu Hrist je taj koji se obraća Jevrejima.

„Zmije i zmijski porode! Kako ćete izbeći osudu gehene? Zato vam, evo, šaljem proroke, mudrace i učitelje zakona. Jedne ćete ubiti i raspeti, a druge ćete batinati po vašim sinagogama i progoniti od grada do grada. Tako će na vas pasti sva pravedna krv prolivena na zemlji, od krvi Abela pravednika do krvi Zaharije, sina Barahijinog, koga ste ubili između Hrama i žrtvenika. Istinu vam kažem: sve će to pasti na ovaj naraštaj” (Matej23:33-36)

Ovo je bilo najsvečanije i najužasnije prokletstvo koje je izrečeno nad jednim narodom! Ova presuda je bila ispunjena kada su Rimljani opkolili Jerusalim. Uslovi u kojima su se našli Jevreji bili su toliko užasni da su gladne žene počele da jedu svoju sopstvenu decu! Kada je rimska vojska konačno provalila u grad krv Jevreja je kao reka tekla ulicama Jerusalima.

PROKLETSTVA SU SAMONAMETNUTA

Ovo je bilo prokletstvo, ali ko je bio taj koji je prokleo Izrael? Isus je izgovorio reči, ali ko je bio onaj koji ih je prokleo? Činjenica je da su Izraelci prokleli sami sebe! Da li je Hrist navukao ovaj užas na njih? Ne, proklela su ih njihova sopstvena dela! Hrist im je samo rekao istinu pre nego što se ona dogodila. Oni su bili ti koji su se okrenuli od

Boga i odbacili ga u potpunosti, do te mere da Bog više nije bio u mogućnosti da ih zaštiti. Posledica toga je bila ta da je Sotona mogao nesmetano da obavlja svoje delo u njima, što je na kraju dovelo do uništenja cele nacije. Kao što nam Priče 26:2, kažu, „prokletstvo ne dolazi bez razloga.“

Ista ova istina je ilustrovana u 1. Mojsijevoj 9. poglavlje. Ovde čitamo da se Noje opio vinom i legao go u svoj šator. Rečeno nam je da je njegov najmlađi sin Ham ušao u njegov šator i video očevu golotinju. Biblija nam ne kaže šta je tačno uradio ali pretpostavka je da je ismevao svog oca. Neki kažu da je učinio i više od toga, da je imao polni odnos sa svojim ocem, ali Biblija to ne precizira. U postanju 9:24,25 čitamo:

„Kad se Noje probudio, otreznivši se od vina, i kad je saznao šta mu je učinio najmlađi sin, rekao je: „Neka je proklet Hanan. Neka bude sluga slugama svojoj braći.“ (Postanje 9:24-25)

Tako se Noje probudio i rekao, „proklet da je Hanan.“ Ko je bio onaj koji je video njegovu golotinju? To je bio Ham, ali čudno je što nije bio proklet Ham već Hanan! Ko je bio Hanan? On je bio Hamov sin. Ham je učinio nešto, a Noje je izgovorio prokletstvo nad Hamovim sinom. Ako bi Noje bio taj koji je doneo prokletstvo na Hanana ovo bi bila teška nepravda sa Nojeve strane. Ali nije Noje doveo prokletstvo na Hanana! On nije imao tu moć. Zašto je onda Noje, pod nadahnućem Božjeg duha, izgovorio prokletstvo nad Hamovim sinom? Šta treba da naučimo iz ovih stihova?

Postoji pravilo života koje je neizbežno i koje se zove zakon posledica. Bog može da oprostí greh nekoj osobi, ali posledice ostaju. Drugim rečima, ono što mi radimo utiče na našu decu! Osoba koja oboli od posledica grešnog ponašanja može preneti tu istu bolest na svoju decu. Kasnije, osoba može zamoliti Boga da joj oprostí greh i naravno, Bog će joj oprostí, ali deca te osobe neće biti čudesno

izlečena od bolesti samo zato što je toj osobi oprošteno. Posledice ostaju.

Nojev sin Ham je imao nešto u svom karakteru što je moglo biti preneto njegovom sinu Hananu. Negde u budućnosti ovi stavovi ugrađeni u karakter Hamovih potomaka rezultovaće time što će oni postati sluge potomaka Hamove braće. Tako da je prokletstvo palo na Hanana ne zato što je Bog odlučio da proizvoljno kazni Hanana, već zato što je Ham preneo svoje sopstvene navike, stavove i karakterne osobine na svog sina koji ih je opet preneo sledećim generacijama. Zapravo, Bog kaže da se prenose do trećeg i četvrtog kolena i nastavljaju se dokle god zle osobine ostaju u porodici. Iz ovih primera može se izvući načelo koje treba u potpunosti da razumemo.

„...Jer sam ja, Gospod, tvoj Bog, revnosni Bog, koji pohodim prestupe očeva na sinovima, do trećeg i do četvrtog pokolenja, onih koji me mrze.“ (2.Mojsijeva 20:5)

Kako ovo možemo objasniti? Da li Bog proizvoljno odlučuje da kazni osobu koje čini nešto loše i potomke te osobe, generaciju za generacijom? Da li je Bog takav? Apsolutno nije!

Grupa ljudi koja je mnogo propatila su ljudi crne puti. Iako je istina da su neke od „velikih“ civilizacija u prošlosti bili Afrikanci, isto tako je istina da je jedno od najmračnijih poglavlja u ljudskoj istoriji vezano za ropstvo i brutalno tretiranje Afrikanaca od strane drugih rasa. Kroz čitavu istoriju čovečanstva, čovek je orobljavao svoje bližnje, ali izgleda da je ovo zlo najpotpunije demonstrirano u ropstvu ljudi crne puti. Ali gde je to počelo? Uopšteno govoreći, Afrikanci su potomci od Hamove linije. Ham je krenuo putem koji se suprotstavlja Bogu i vodio je svoju decu na isti put. Jedan od prvih velikih pobunjenika protiv Boga bio je Nimrod koji je bio Hamov potomak. Nimrod je uspostavio carstvo koje je bilo u direktnoj pobuni protiv Boga (1.Mojsijeva 10:8-10). Prokletstvo (zle osobine) se prenosilo sa oca na sina, kako su se Hamovi potomci sve više udaljavali od istinskog poznavanja Boga.

Kako su postajali sve više zbunjeni, sve više su se ponižavali dok konačno nisu počeli da obožavaju kamenje i komade drveta i da praktikuju neka od najviše ponižavajućih dela.

Gde se silazna putanja zaustavlja kada se osoba rodi u zemlji u kojoj ljudi jedu ljude i gledaju na to kao na normalan način života, gde su jedini poznati bogovi načinjeni od drveta i kamena i gde je većina ponižavajućih aspekata ljudske prirode uobičajena i smatra se potpuno normalnim načinom života? Čemu da se nada osoba koja ikada prekine ciklus? Može biti samo gore!

Prokletstvo zapravo predstavlja prirodnu posledicu i to je ono što moramo da razumemo. Naravno, Bog se ne meša u posledice. On može oprostiti kaznu, ali posledice ostaju. Tako stoje stvari.

KAKO SE OSLOBODITI PROKLETSTVA?

Zapazimo činjenicu da Bog kaže kako pohodi prestupe očeva na sinovima „*do trećeg i četvrtog kolena onih koji me mrze.*“ Možemo li primetiti element nade u ovoj izjavi?

U 1. Mojsijevoj 27 Jakov je došao kod svog oca i obmanom i lukavstvom zadobio nešto što je pripadalo njegovom bratu. Ukrao je blagoslov koji je pripadao njegovom bratu. Kada je Isav nakon toga došao da primi blagoslove otkrio je da su svi nestali i iako se zalagao kod oca da mu ih da, otac nije mogao da ih vrati nazad. Isak nije mogao da se predomisli oko blagoslova, i kako je prokletstvo jednostavno proročanstvo kako će se stvari odvijati, a pod nadahnućem Duha, Isak nije mogao da kaže ono što nije bilo istina. Ali u 40. stihu on kaže Isavu:

„Živećeš od svog mača i služićeš svom bratu. Ali kad se pobuniš, slomićeš njegov jaram i zbacićeš ga sa svog vrata.“ (1. Mojsijeva 27:40)

Kako se osloboditi prokletstva? Bog je rekao Isavu preko Isaka da će služiti svog brata, ali kada dođe dan da skine Jakovljevu dominaciju sa svog vrata onda će biti oslobođen prokletstva. Kako bi se oslobodila prokletstva osoba prvo mora da dođe pod moć prokletstva i onda iz te pozicije da porazi tu moć. Ovo je jedini način oslobađanja od prokletstva.

Pretpostavimo da je pre hiljadu godina postojao čovek koji je obožavao drvo i kamen, polu go, negde u najprimitivnijem delu Afrike? Ako bi ovaj čovek mogao da dođe do znanja o istinitim Bogu šta bi se dogodilo njegovoj deci? Njegova porodica bi se oslobodila prokletstva! Onda bi se u sred Afrike pojavila grupa ljudi okruženi svom tom tamom a koji se potpuno razlikuju od ljudi oko njih. U njima bi se manifestovala čistota i pravednost istinskog hrišćanstva, uprkos neznanju koje ih okružuje. Ali potrebna je jedna osoba da slomi prokletstvo i donese slobodu.

Ali kako neko koje odrastao i živeo čitav svoj život pod ovakvim okolnostima može da se oslobodi iz ovog začaranog kruga? Neko ko je rođen i odrastao u toj situaciji nikada ne bi mogao da se oslobodi prokletstva, pod normalnim okolnostima. Jedino rešenje je bilo da se novi element uvede u njegovo iskustvo.

Zbog ovoga, iako je ropstvo tako užasna stvar, zahvalan sam Bogu što je preovladao u ovom užasnom zlu i doneo nešto dobro. Neki od mojih predaka došli su na Karibe pod ovim užasnim okolnostima, ali to je dalo mogućnost mnogim ljudima Afričkog porekla da budu izloženi jevanđelju i zbog toga sam ja danas tu gde jesam: srećno Božje dete koje je zadovoljno svojim životom.

Kasnije okolnosti su donele promenu i donele novi element u izopačen Hamov život tako da prokletstvo nije bilo preneto na mene. Hamovo prokletstvo je poništeno zbog toga što je novi element ušao u iskustvo mojih predaka.

PROKLETSTVO ZAKONA

14

U Galatima 3:13 čitamo da je Isus, kako bi nas otkupio, preuzeo na sebe, „prokletstvo zakona.“ Šta je prokletstvo zakona? U Priče 28:9 se kaže: „*Ko odvraća uho da ne sluša zakon, i molitva je njegova mrska.*“ (Priče 28:9)

Šta to znači? Šta je mrskost? Morskost je nešto jako odvratno; nešto nepodnošljivo. Websterov Novi Svetski Rečnik definiše morskost kao „*nešto gadno, odvratno.*“ Ko odvraća svoje uši od zahteva Božjeg zakona postavlja prepreku između sebe i Boga. Čak je i njegova molitva mrska. Ako je njegova molitva mrska šta je sa samom tom osobom?? Ovo nam daje ideju i smernicu koja nam pomaže da razumemo šta je prokletstvo zakona. Prokletstvo zakona dolazi na neku osobu kada osoba prekrši zakon. Galatima 3:10 kaže:

„*Jer koji su god od dela zakona pod prokletstvom su, jer je napisano: Proklet da je svako ko se ne drži svega što je napisano u svitku Zakona i ko to ne vrši.*“ (Galatima 3:10)

Ovde se kaže da su prokleti oni koji ne čine sve što zakon nalaže. Kako bi izbegla prokletstvo zakona osoba mora da uradi sve što zakon nalaže, ali Jakov nam kaže da ako osoba prekrši zakon samo u jednoj tački, kriva je kao da je prekršila sav zakon. Ni jedan čovek (osim Isusa) nije savršeno držao zakon. Niko od nas nije istrajao u „svim stvarima“ koje zapoveda zakon i zbog toga je prokletstvo zakona na celom čovečanstvu. Prokletstvo koje smo navukli na sebe neposlušnošću zakonu i okretanjem od njega.

Adam je osoba koja je unela ovo prokletstvo u čovečanstvo i postavila čitav ljudski rod pod to prokletstvo. U 1. Mojsijevoj 2:17 Bog je dao upozorenje Adamu i Evi. On im je veoma jasno rekao kakve će biti posledice ako budu jeli plod sa drveta poznanja dobra i zla.

„Ali s drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer onog dana kada budeš jeo s njega, sigurno ćeš umreti.“ (1.Mojsijeva 2:17)

Popularno je mišljenje da kada je Bog rekao Adamu i Evi da će umreti ukoliko budu jeli plod, da je stavio na njih prokletstvo. Ali setimo se načela koje smo već ustanovili: Bog nikoga ne proklinje. Ono što mi smatramo prokletstvom, iz Božjeg ugla predstavlja predviđanje onoga što će se desiti kao posledica izbora neke osobe i njenog ponašanja. Kada je Bog rekao, „ako pojedeš, svakako ćeš umreti,“ on nije rekao „ako pojedeš, ubiću te!“ Apsolutno, ne! On je rekao da ako uzmete plod uvešćete nešto novo u vaše iskustvo što će da vas ubije. Upozorio ih je iz ljubavi. Ali oni su rekli, „mi ne mislimo da govoriš istinu. Ova zmija deluje kao da dobro razume šta se ovde dešava.“ Ovde su oni odbacili Božji savet i uzeli plod. Ali Bog ne ostaje tamo gde nije poželjan. Istog trenutka kada je Adam svesno, namerno izabrao da ne želi Boga, Bog se okrenuo od Adama. Bog je morao da dopusti Adamu da bude slobodan i morao je da poštuje njegov izbor. Adam je izabrao odvojenost od Boga. U ovom stanju odvojenosti ne postoji ništa osim fizičke i duhovne smrti. Ovo je prokletstvo zakona; prokletstvo koje dolazi od odbacivanja Boga, a koje se manifestuje neposlušnošću Njegovom zakonu.

Istina je da Adam nije umro tog istog dana, ali samo zato što je u trenutku kada je sagrešio Hrist preuzeo njegovu presudu i zavetovao se da će umreti na njegovom mestu. On je odmah počeo da ima koristi od Hristove žrtve iako Hrist još uvek nije stvarno umro. Biblija nam kaže da je Isus Hrist *jagnje zaklano od postanja sveta* (Otkrivenje 13:8).

Zbog toga što se milost trenutno umešala mnogima od nas je teško da stvarno razumemo šta je čovek doneo na sebe tog dana. Ali ako zakoračimo nekoliko godina u budućnost i razmotrimo stanje koje će preovladati kada se završi vreme milosti i kada se Božji duh

povuče sa zemlje, imaćemo bolju sliku o tome gde čovek zaslužuje da bude. Biblije kaže za ljude u to vreme:

„Ali su hulili na Boga nebeskog zbog svojih bolova i čireva, i nisu se pokajali za svoja dela.“ (Otkrivenje 16:11)

Zašto se nisu pokajali? Zato što se Božji duh povukao sa zemlje. Bez Boga oni se ne mogu pokajati. Oni nemaju želju da se okrenu Bogu, vreme njihove probe je završeno, oni nemaju ni koristi, ni milosti ni svetlosti od Boga i ne mogu se okrenuti Bogu. Ljudi koji budu prošli poslednjih sedam zala iskusiće šta znači biti u potpunosti pod prokletstvom. Oni će tražiti smrt ali neće biti u stanju da umru zbog toga što Hrist više neće stajati između čoveka i punih posledica prokletstva. Tu su Adam i Eva trebali da budu onog dana! To je ono što su odabrali! Ali Bog je nastavio da donosi blagoslove ljudskom rodu jer se Hrist umešao tog dana.

SAMO BOG JE DOBAR

U Matej 19:17 nalazimo nešto što smatram prvom velikom osnovom hrišćanske vere. Evo šta nam Isus kaže:

„Samo jedan – Bog – je dobar.“ (Matej 19:17)

Ova istina je ponovljena u Otkrivenje 15:4 gde se kaže za Boga:

„...Jer si jedino ti dobar!“

Reč „jedino“ znači da ne postoji niko drugi. Niko drugi nije dobar osim Boga. Samo Bog je dobar. Iz ove istine automatski proizilazi druga istina. A to je sledeće: ako bilo gde u univerzumu možemo pronaći dobro možemo biti sigurni da je Bog tu prisutan. Kada osoba pronađe ono što je istinski dobro pronašla je Božje prisustvo! Ako je neko u stanju da pronađe dobrotu izvan Boga onda bi to značilo da postoji još jedan Bog, pošto je samo Bog dobar. Ovo je fundamentalno načelo i ako ovo ne razumemo ništa od onoga što

verujemo u pogledu pravednosti neće biti ispravno. Ovo je kamen temeljac: mi nigde ne možemo pronaći dobrotu osim u Bogu.

U početku je Bog stvorio univerzum i on je bio dobar. Stvorio je svet i svet je u potpunosti bio veoma dobar! Do kakvog zaključka onda možemo doći? Možemo zaključiti da je čitav univerzum bio ispunjen prisutnošću dobrog Boga. Jasno je da je Bog stvorio svet da bi kroz njega odslikavao Sebe Samog. On je stvorio ovaj svet da bude mesto kroz koje će teći Njegov život i manifestovati se u svakom drvetu, listu, cvetu. Kao dodatak ovome, živa, inteligentna bića su trebala da budu prebivalište za živog Boga. Njihova tela su trebala da budu hramovi u kojima bi On živeo i odslikavao sebe. Ovo je plan koji ja Bog imao na umu kada je stvarao ovaj svet. U ovom stanju, sve je bilo dobro. Ali Lucifer je uneo nešto u univerzum, što nije bilo deo originalnog plana. Po prvi put, Lucifer je podelio univerzum na dva dela. To nije bila fizička već ideološka podela. Lucifer je uveo ideju da je moguće živeti bolje bez Boga.

Kao što čitamo u 1.Mojsijevoj, Sotona je rekao ženi (parafraziram), „Bog ne govori istinu! Bog zna da ako budete jeli sa ovog drveta, da ćete postati kao Bog!“ Suštinski element koji je Bog uneo u njihove živote, bio je taj, da su bili dobri. Ali Sotona im je u suštini govorio, „Ne treba vam Bog da biste bili dobri. Sve što vam je potrebno je da poznajete šta je ispravno a šta pogrešno. Ako imate znanje o dobru i zlu to će vas učiniti da budete kao Bog!“ On im je sugerisao da je Božja glavna svrha da pruži razumevanje o moralu, i da ako osoba razume dobro i zlo onda Bog postaje beznačajan.

Ovo pogrešno učenje leži u korenu svake lažne religije na ovoj planeti. Svaka lažna religija uči da je ono što je čoveku zaista potrebno, moralna edukacija, a da je čovek u stanju da uradi sve ostalo. To nije istina. Svaka lažna religija temelji se na načelu da ako imate ispravno moralno obrazovanje onda već imate opremu da budete dobri. Ali samo Bog je dobar! I bez Boga, „ne možemo činiti

ništa.“ Kako bi neka osoba činila dobro njen život mora da bude ujedinen sa Božjim životom. Tako da osoba koja počinje da traži pravednost, mora početi da traži Boga, i ludost je da osoba ovo traži u sebi. Osoba koja nastoji da čini dobro, sama od sebe, pronaći će laž, nešto što može izgledati kao pravednost, ali je zapravo Sotonin falsifikat.

PROKLETSTVO STUPA NA SCENU

Univerzum je promenjen nakon što je Sotona uveo svoja nova načela. Sotona je uveo nešto što se zove „zlo“ , a što je podelilo univerzum na dva dela. Sada su postojale dve alternative životu u univerzumu: sa jedne strane bio je život ispunjen Božjim prisustvom u kome je sve bilo dobro. Sa druge strane je bio život odvojen od Boga, u kome ništa nije bilo dobro i sve je bilo zlo.

Zapamtimo, da kada pričamo o ovoj podeli ne mislimo na fizičku podelu. Glavni element koji je razdvojio jednu stranu od druge bio je element Božjeg života. Gde god je Bog postojao tamo je bio i Božji život! Ali sa druge strane nije bilo Božjeg života. Oni koji su tamo su već mrtvi u prestupima i grehu. Oni su telesni i izopačeni, a telesan um je u neprijateljstvu sa Bogom, ne pokorava se Božjem zakonu niti može. Možemo razumeti da osoba koja je potpuno razdvojena od Boga nije delimično zla: Ona je potpuno zla, jer ne postoji dobro odvojeno od Boga. Po istom obrascu, osoba koja je potpuno ujedinjena sa Bogom će biti potpuno dobra osoba (kao što je Adam bio u početku) jer ne postoji zlo u Bogu. Prvo je čovek bio na jednoj strani sa Bogom, gde je sve bilo dobro, a Lucifer i njegovi anđeli su bili na drugoj strani, gde je sve bilo zlo i nije bilo ničeg dobrog. Ali kada je Adam odlučio da odbaci Boga, prebacio se na ovu drugu stranu, kod Sotone, gde nije bilo Boga. Tako je Adam doveo čovečanstvo pod prokletstvo; prokletstvo odvojenosti od Boga.

ZRAČAK NADE

Pogledajmo na trenutak čovečanstvo, onako kako bi izgledalo, da se Hrist nije umešao. Moramo ovo da uradimo ako želimo da stvarno razumemo šta je Hrist uradio. Kada čovek pređe sa dobre na zlu stranu, prirodna posledica je ta da će sva njegova deca biti rođena na zloj strani, odvojena od Boga i bez Njegovog Duha. Posledice njegovih dela imaće uticaj na njegove potomke. Oni će biti rođeni pod prokletstvom. Kako se to prokletstvo može slomiti? Pa, jednostavno. Neko treba da se vrati na drugu stranu. Neko treba da donese odluku da se vrati na stranu na kojoj je Bog. Ali da li je bilo kome moguće da se prebaci sa zle strane na dobru stranu? Odgovor je, ne. Zašto ne? Jer svako ko je tamo je bez Boga i nema posredujućeg uticaja Božjeg duha, i niko bez Boga ne može izabrati Boga ili Božji put! Tako je čovečanstvo bilo u dilemi i Sotona je bio siguran da za nas ne postoji izlaz. On je bio siguran da kada smo jednom prihvatili njegovo načelo, načelo nezavisnosti od Boga, da ćemo zauvek biti njegovi! Ali na samom početku, u Edenskom vrtu, Bog je rekao nešto što je Sotonu ispunilo čudnim strahom. Bog je rekao:

„Staviću neprijateljstvo između tebe i žene, između tvog semena i njenog semena. Ono će ti glavu zdrobiti, a ti ćeš ga u petu raniti.“
(1.Mojsijeva 3:15)

On je obećao da će ženino seme zdrobiti glavu zmije. Sotonina glava predstavlja njegova načela, njegovu filozofiju, temelj na kojem je zasnovana njegova vladavina, načelo nezavisnosti od Boga i razdvojenosti od Boga. Bog je rekao da će Seme zdrobiti njegovu glavu i Sotona je osenio strah u svom srcu, jer iako je imao svoj svet i uspostavio svoju vladavinu, Božje reči su značile da je u planu bilo nešto što će dovesti do njegove propasti. Ono što je Bog želeo da kaže je da će doći neko ko će slomiti ovo prokletstvo!

HRIST UČINJEN PROKLETSTVOM

15

U početku Bog je stvorio dobrog čoveka. Čoveku nije bio dat izbor da odluči da li će da bude stvoren dobar i u zajednici sa Bogom ili zao i odvojen od Boga. Bog je birao za njega. Ali u to vreme, već su postojale dve opcije u univerzumu, dobro i zlo; život sa Bogom i život bez Boga. Zašto Bog nije dao čoveku opciju da bira, pošto Bog veruje u slobodu i poštenje? Ovo je bio Sotonin argument. Ako je Bog bio pošten i ako su postojale dve suprotstavljene filozofije u univerzumu, zašto Bog nije dopustio čoveku da sam odluči kojim putem želi da ide? Zašto Bog nije čoveku samo predložio svoje mišljenje, kako bi čovek mogao sam da se opredeli?

SLOBODAN IZBOR

Zbog ovoga je Bog morao da postavi drvo poznanja dobra i zla u Edenski vrt. To je bio Božji način da Adamu i Evi da mogućnost da izaberu. Na taj način im je dopustio slobodu da izaberu da budu odvojeni od Boga, ako je to bilo ono što su oni želeli. Bog ih je već stvorio dobre. Sada je morao da im pruži priliku da izaberu zlo, ako je to ono što su želeli. Dok razmatramo ovo shvatamo da je celokupna borba zasnovana na načelu slobodnog izbora, jer Bog ne želi da upravlja na mestu gde nije poželjan. Zbog ovoga je Bog dao čoveku slobodan izbor. Na žalost, čovek je iskoristio svoju slobodu da pređe na Sotoninu stranu. Sada, da bi se čovek ponovo vratio Bogu to bi moralo da bude zasnovano na slobodnom izboru! Bog nije mogao da se umeša kada je čovek zakoračio na zlu stranu. Čovek je slobodno izabrao da bude tamo i Bog je morao da poštuje taj izbor! On je želeo da spasi čoveka, ali nije mogao da se umeša u čovekov prelazak na

drugu stranu, a da pri tom ne ugrozi čovekovu slobodu izbora. Sada je čovek bio u velikom problemu, jer iz ove pozicije on nije mogao da izabere da se vrati Bogu. Prelaskom na zlu stranu čoveku je postalo nemoguće da se vrati nazad. Zašto je to tako? Zato što, kada čovek izabere da se odvoji od Boga, Bog više nema pravo da utiče na čoveka kroz Svog Svetog Duha. On više nije imao pravo da moli čoveka i da ga navodi na pokajanje jer je čovekov sopstveni izbor bio da bude razdvojen od Boga. Ipak, bez uticaja Božjeg duha nijedan grešnik ne može doći Bogu. Telesan um je u neprijateljstvu sa Bogom i ne želi Boga. Ljudi su bili Božji neprijatelji i nisu imali želju da izađu iz te pozicije. Slobodna volja je oslobodila čoveka Božje kontrole, a sada ga je slobodna volja držala na mestu gde je bio rob i Bog nije mogao da se umeša.

Bog je morao da ponovo uvede Svoj život u čovekov životni tok - čovekovim izborom - ali da ne pogazi čovekovu slobodnu volju! Ali pali čovek ne može izabrati Boga. Zbog toga jedini način na koji je Bog mogao ovo da izvede bio je da pošalje Svog Sina da postane čovek i da Sin načini izbor u ime celog čovečanstva. Ne zaboravite da mi to posmatramo iz perspektive čovečanstva bez Hristove intervencije. Ovo je realnost; ovo se desilo čovečanstvu. Mi smo izabrali da uđemo u rupu ne znajući šta radimo, i kada smo se našli tu nismo mogli više da izađemo! Čovek je slobodno izabrao greh i sada je čovek trebalo da se vrati slobodnom voljom, ali je to bilo nemoguće.

JEDAN U IME SVIH

Možda neko može reći, „nije pošteno što je Adam doneo oduku, a ja ispaštam zbog toga.“ Ali da li je to pitanje poštenja ili pravde? Ako ja uradim nešto i sudija kazni mog sina to je nepravda. Ali ako ja uradim nešto i posledice toga se prenesu na mog sina to nije nepravda, to je životna realnost. To nije nečija greška, već prirodni

zakon. Posledice se prenose prirodno utičući i na one koji nisu krivi. To je način na koji univerzum funkcioniše, Bog se ne meša u posledice, čak iako oprosti. Tako je Adam doneo ove posledice na celo čovečanstvo. Kada ih je doneo na čovečanstvo nije postojao način da Adam može da ih preokrene, jer je sada ovaj čovek bio na strani zla. Tako da svaki život koji je rođen od Adamovog života, na ovoj strani zla, bio je osuđen na večnu smrt, odvojen od Boga. To je bila realnost.

Šta je Bog morao da uradi? Da je Bog mogao da pronađe makar jedno ljudsko biće koje je moglo da izabere da se vrati na stranu dobra Bog bi pronašao način da spasi jednog čoveka. Da se našao samo jedan čovek koji je voleo Boga onda bi ljudski život mogao biti vraćen nazad u zajednicu sa Bogom. U tom jednom životu prokletstvo bi bilo slomljeno. Naravno, to ne bi rešilo problem u potpunosti jer ako se jedan čovek vratio, onda bi taj jedan čovek uspeo da vrati samo sebe. Ali počnimo redom.

KVALIFIKACIJE IZBAVITELJA

Zapitajmo se šta je potrebno da prokletstvo bude slomljeno? Može li Bog da izmisli sredstva pomoću kojih bi prokletstvo bilo slomljeno za jednog čoveka? Šta bi taj čovek trebalo da radi ili da bude kako bi slomio prokletstvo? Prvo, taj čovek bi trebalo da bude suštinski dobar. On bi trebalo da bude dobar sam po sebi, po svojoj prirodi, a ne samo povezanošću sa Bogom. Zašto je to tako? Zato što je stanje prokletstva odvojenost od Boga, a posledica toga je da su oni koji su pod prokletstvom, u potpunosti zli, nesposobni da izaberu dobro ili da izaberu Boga. Tako da, ako je bilo ko pod prokletstvom bio u stanju da još uvek izabere Boga, to je mogla biti samo osoba koja bi ostala dobra u stanju odvojenosti od Boga.

Ali ko može biti odvojen od Boga i ostati dobar?

Postoji samo jedna osoba u univerzumu koja je kvalifikovana za to. Ova osoba je neko ko je u potpunosti kao Bog. Ova osoba je, naravno, Božji Sin. Isus je mogao biti odvojen od Boga a da ipak ostane još uvek dobar zbog toga što je on jedinorođeni Sin Božji koji ima istu prirodu kao Bog! Isus, kao božanstvo, je dobar sam po sebi. Iako je ljudska priroda pala u Edenu, ljudska priroda, udružena sa božanskom, mogla je uspeti, čak i kada se Božji duh povukao.

Koje još kvalifikacije je Isus trebalo da ima kako bi čovečanstvo vratio nazad? Pa, takođe je trebalo da bude i čovek! Kakva vrsta čoveka je morao da bude? Morao je da bude pali čovek koji je trpeo sve posledice koje su došle na čoveka kada je odabrao da bude nezavistan od Boga. Ali više od toga, morao je da bude čovek pod prokletstvom i u ovom palom stanju, odvojen od Boga, morao je da se vrati Bogu. Niko drugi u univerzumu nije mogao da obavi ovo; ni čovek ni anđeo.

Jedini razlog zašto je Isus uspeo da se vrati Bogu, kada je bio u potpunosti odvojen od Njega je taj što je u sebi imao jedan element života koji mu je omogućio da slomi prokletstvo! Ovaj element, nikada ranije prisutan u čovečanstvu, bio je element božanstva.

Hvala Bogu za Isusa! Sam Bog to nije mogao da uradi, jer Bog ne može biti odvojen od samog Sebe. On nije mogao uzeti na sebe prokletstvo. Niko drugi to nije mogao. To je za mene još jedan dokaz da je Isus Sin Božji. Istina da je Isus morao da bude čovek pod posledicama pada je apsolutna istina, ali ne poričimo drugu istinu, da je On takođe bio i apsolutno božanstvo. Obe ove stvari moraju da budu istinite.

HRISTOVE KVALIFIKACIJE

Pogledajmo sada sve ovo iz ugla onoga što nam Biblija kaže:

1. Hrist je bio božansko biće. (Jovan 1:14; Jovan1.1,2)

2. Zbog toga je bio suštinski dobar. (Luka 1:35)
3. Preuzeo je palu ljudsku prirodu. (Galatima 4:4; Jevrejima 2:16; Rimljanima 8:3)
4. Poneo je naše grehe... na drvo. (1.Petrova 2:24)
5. Učinjen je grehom na krstu. (2.Korinćanima 5:21)
6. Učinjen je prokletstvom na drvetu. (Galatima 3:13)
7. Bio je proklet od Boga na krstu. (5.Mojsijeva 21:23)
8. Bio je razdvojen od Boga na krstu. (Matej 27:46)
9. Osudio je greh u telu. (Rimljanima 8:3)

ISUS UČINJEN PROKLETSTVOM

Isus je došao na ovu zemlju i Biblija kaže da je postao proklet radi nas, ali gde je on postao proklet? „Na drvetu.“ „Proklet je svako ko je obešen o drvo.“ (Galatima 3:13). Neki veruju da je Isus uzeo prokletstvo od trenutka kada se rodio i da je to prokletstvo obuhvatalo palo telo koje je preuzeo, ali Biblija ne kaže tako. U 1. Petrovoj 2:24 nam je rečeno da je poneo naše grehe u Svom sopstvenom telu, na drvo! Na drvetu je učinjen prokletstvom. Setite se šta smo otkrili ranije, da je prokletstvo posledica i, u ovom slučaju, posledica je bila činjenica potpune razdvojenosti od Boga.

Kada je Pavle rekao, „proklet je svako ko je obešen o drvo“, on je citirao 5. Mojsijevu 21:23 gde se kaže:

„Neka njegovo telo ne ostane na drvetu preko noći, već ga sahrani istog dana, jer je proklet pred Bogom onaj ko je obešen. Nemoj sknaviti svoju zemlju koju ti Gospod, tvoj Bog, daje u nasledstvo.“

Da li je doslovno istina da je svaka osoba koja je ikada bila obešena na drvo prokleta od Boga? Naravno da ne! Postoje mnogi ljudi koji su greškom bili obešeni o drvo, a koji nisu bili krivi za zločin za koji su optuženi. Pa koje je onda značenje ovog stiha? Činjenica je da ovaj stih na specifičan način ukazuje na Hrista; proročanstvo o tome šta će

se dogoditi sa njim. Zapazite šta kaže stih, „jer je proklet pred Bogom onaj ko je obešen.“ Svaka osoba u univerzumu koja je razdvojena od Boga nalazi se tu ili zbog svojevolutnog razdvajanja, ili, kao u slučaju čovečanstva, zbog svojevolutnog Adamovog razdvajanja. Bog ne odlučuje da se odvoji od bilo kog bića, mi smo ti koji odlučujemo da napustimo Njega. Uvek je Božja želja da ostane sa nama bez obzira na okolnosti. Ovo je put ljubavi. Međutim, u Hristovom slučaju, Bog je bio taj koji je položio prokletstvo na Svog Sina. Po prvi put u istoriji univerzuma Bog ja prokleo nekoga. On je odabrao da napusti nekoga ko je želeo da ostane u zajednici sa Njim. Ovako je moralo biti. Ovo je bila cena našeg spasenja koju su morali da plate i Otac i Njegov Sin! Ovo se poklapa sa Isaija 53. poglavlje, koje nam kaže, „a mi smo mislili da mu Bog stvara nevolju, da ga on udara i da ga muči“, „Gospod je položio na njega bezakonje svih nas“, „Ali Gospodu bi volja da ga razbije, on ga je doveo da bude ranjen“ (Isaija 53:4,6,10). Bog je sve ovo doveo na Svog Sina; Bog je Svom Sinu okrenuo leđa. Njegov Sin, koji nikada nije prekršio ni jednu tačku zakona, patio je, pošto je Bog na Njega postavio prokletstvo zakona, okrenuo mu leđa i ostavio ga samog u celom univerzumu. Bog je dopustio da Njegov Sin bude u užasnoj opasnosti kada se povukao od Njega na krstu. Na krstu je Bog okrenuo leđa Svom Sinu i Isus je bio ostavljen sam da podnosi Sotoninu silu i napade, dok je u isto vreme bio pod punom težinom i silom prokletstva čovečanstva. Kada je razdvajanje od Njegovog Oca bilo završeno Isus je bio zbunjen. On, koji je uživao najprisnije zajedništvo sa svojim Ocem, od svih bića u univerzumu, sada je bio potpuno lišen tog zajedništva i on je to osećao mnogo dublje nego što mi ikada možemo razumeti. U ovom zbunjenom stanju on je uzviknuo u bolnoj agoniji, „Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?“ (Matej 27:46).

Sotona mora da je tada pomislio, „To je to! Konačno sam pobedio! Niko ko je razdvojen od Boga nije u stanju da ostane lojalan

Bogu! Iako je On Sin Božji, ipak je ograničen ljudskom slabošću i nije mu moguće da izabere Božji put!“ Ali u tom trenutku Sotonino carstvo je bilo uništeno. U tom trenutku, njegova glava je bila zdrobljena. Isus je prkosio prokletstvu! Prokletstvo odvajanja prisiljavalo je sve one koji su se nalazili pod njim da izaberu sebe a ne Boga, ali Isus je prkosio prokletstvu! Kao ljudsko biće pod silom prokletstva On je rekao, Ja biram Boga!; „U tvoje ruke predajem svoj duh.“

DVA DRVETA

Postojala su dva drveta kod kojih se odlučivala sudbina čovečanstva. Prvo je bilo živo drvo i tu je Adam izabrao smrt. Drugo je bilo mrtvo drvo i tu je Hrist izabrao život. Krst je zaista bio drugo, „drvo poznanja dobra i zla.“ Kada je Adam došao do drveta gde je čovečanstvo bilo prodato pod vlast greha, to mesto je bilo raj i svi uslovi su bili savršeni. Adam i njegovo okruženje su bili oličenje života i lepote. Adam je imao svaki motiv da večno služi Bogu i da mu bude poslušan. Ali kada se Isus našao na drvetu na brdu gde se ponovo ispisivala sudbina čovečanstva, to je bilo zastrašujuće mesto, okruženo znacima smrti i truleži. Samo ime mesta je sugestivno: Golgota, „lobanjsko mesto.“ Simbol beživotnog, beznadežnog čovečanstva, koje je Hrist predstavljao. Kod drveta u Edenskom vrtu Sotona je rekao, „Ako ne budete poslušni Bogu, živeteće večno.“ Kod drveta na brdu, on je rekao Isusu, „Ako budeš poslušao Boga umrećeš za večnost.“ Adam je poslušao laž, ali Hrist ju je odbacio. Tako se sada na drvetu nalazio ljudski život u kome je prokletstvo bilo slomljeno. Hvala Bogu! Postoji ljudski život kojim ne upravlja Sotonina sila! Jedan čovek je slobodan, ali kakve to veze ima sa nama ostalima?

DUH KOJI DAJE ŽIVOT

Na isti način na koji je Adam preneo svoj poraženi, izopačeni život svojoj deci, ovaj jedan čovek je morao da pronađe način da svoj pobedonosni život prenese drugima. Po istom principu po kojem je celo čovečanstvo postalo izopačeno ovaj čovek je morao da obnovi čovečanstvo. Zbog toga je On nazvan „poslednji Adam.“ (1.Korinćanima 15:45). Kada je Hrist jednom pobedio prokletstvo na drvetu i stvorio put čoveku da može imati obnovljenu zajednicu sa Bogom, Bog je trebalo da pronađe način da ubaci ovaj otkupljen život u druge i da ih učini novim stvorenjima. Zbog ovoga je bilo neophodno da se Isus vrati na nebo i bude proslavljen. Sve dok je bio samo u telu od krvi i mesa Isus nije mogao dati život nikome osim sebi. Morao je da primi sposobnost da svoj život prenese drugima. Pismo nam kaže:

„Tako je i napisano: Prvi čovek, Adam, postao je živa duša,“ poslednji Adam u duhu koji daje život.“ (1.korinćanima 15:45)

Isus je bio učinjen „životodavnim duhom“ ili „duhom koji daje život.“ Ovo je jedan od suštinskih aspekata Hristovog života koji mnogi ne razumeju. Jedan od razloga zbog kojih je ova istina sakrivena u tami je činjenica da jako mali broj ljudi razume da je Sveti Duh sam život Isusa Hrista; da primajući Svetog Duha ljudi primaju sam Isusov život. Isusov život je bio pobedonosan nad prokletstvom i to je život koji je ujedinjen sa Božjim životom. U Efescima 4:10, apostol Pavle kaže:

„Onaj koji je sišao isti je onaj koji je i uzašao daleko iznad svih nebesa, da sve ispuni.“ (Efescima 4:10)

Zašto se Isus vratio na nebo? Kako bi mogao sve da ispuni. Dok je bio na zemlji Isus je mogao da ispuni jednog čoveka, i to je bio On sam! Dok je živeo u svom telu na zemlji bilo mu je nemoguće da ispuni bilo koga drugog osim sebe. Morao je da se vrati na nebo i da bude

proslavljen sa Ocem kako bi mogao svoj pobedonosni život da prenese na svakoga od nas. Svi koji budu verovali u Boga i u dar koji nam je dao u Svom Sinu primiće taj život. Takvi će sigurno biti ponovo rođeni! Slava Bogu za ovakav plan!

VERUJTE

I kao što je preko jednog čoveka smrt došla na čitav ljudski rod, isto tako je preko jednog čoveka život došao na čitav ljudski rod, da ga ima svako ko poveruje u njega. Tu se nalazimo danas. Kada ovo razumemo možemo videti koliko je tragično to što ljudi pokušavaju da zasnivaju plan spasenja na temelju ljudskih dela. To je tragična zamisao i nedostižan cilj. Pre nego što osoba bude u stanju da čini dobro, prvo mora da primi život, i kada primi život činiće ispravne stvari. Neka nam Bog pomogne da razumemo lepotu i potpunost onoga što je On uradio za nas kroz život i smrt Isusa Hrista.

8 DEO: TIP & ANTITIP

HRIŠĆANIN I ZAKON

16

Da li je za hrišćane neophodno da čine dela zakona? Apostol Pavle nam daje jasan odgovor na ovo pitanje u svojoj poslanici Galatima:

„Jer u Hristu Isusu ništa ne vredi ni obrezanje ni neobrezanje, nego vera koja kroz ljubav deluje.“ (Galatima 5:6)

Drugim rečima, ne postoji korist od obrezanja i ne postoji korist od neobrezanja; posledica nema ni u jednom slučaju. Ni jedno stanje nema bilo kakve veze sa spasenjem. Ono što je bitno je vera koja deluje kroz ljubav. Ovo je hrišćanstvo, ovo i ništa drugo. Obrezana i neobrezana osoba su u potpuno istom položaju što se Hrista tiče.

Imajmo ovo načelo na umu, dok imamo u vidu da je obrezanje jedno od dela koje zahteva zakon. Ali ako je ovo tačno koje je značenje Pavlove izjave u sledećem pasusu?

„Evo, ja, Pavle, kažem vam: ako se obrežete, Hristos vam neće ništa koristiti. I opet svedočim svakom čoveku koji se obreže da je dužan da izvršava sav Zakon. Odvojite se od Hrista, vi koji pokušavate da se opravdate po Zakonu, izašli ste iz okrilja njegove blagodati.“ (Galatima 5:2-4)

Ovde Pavle kaže da je nešto definitivno pogrešno u vezi sa obrezanjem, dok u prethodnom stihu kaže da obrezanje zapravo i nije bitno. Da li je on zbunjen? Zapazite šta je sporno: Hrist ili zakon. Kada je hrišćanin odlučivao da bude obrezan to je bila naznaka da je

nastojao da bude prihvaćen od Boga, na osnovu poslušnosti zakonu. Pošto je očekivao da bude prihvaćen zbog držanja zakona, onda je logično da je takva osoba bila dužna (pod obavezom) da izvršava sav zakon. Ta osoba je bila dužna da izvršava svih 613 zapovesti navedenih u zakonu. Ne dozvolimo da nam promakne smisao: Kada osoba dođe do zaključka da se od nje zahteva da izvršava bilo koji deo zakona toj osobi Hrist ništa ne koristi! Zašto je to tako? To je tako zato što ta osoba nije prihvatila da je Hrist dovoljan. Ta osoba nije prihvatila činjenicu da joj je Bog već obezbedio sve što joj je potrebno u Hristu. Sama činjenica da osoba oseća da se nešto od nje zahteva pored Hrista je naznaka da takva osoba nije prihvatila Hrista kao dovoljnog za sve svoje potrebe. Pošto ta osoba veruje da njen odnos sa Bogom zavisi od držanja zakona, onda je ova osoba dužna da izvršava čitav zakon, svaku pojedinačnu zapovest, jer to zakon zahteva od nas. Savršena poslušnost čitavom zakonu je jedini način na koji možemo da steknemo naklonost kroz zakon. Ovo su apostoli poučavali:

„Jer koji su god od dela zakona pod prokletstvom su, jer je napisano: Proklet da je svako ko se ne drži svega što je napisano u svitku Zakona i ko to ne vrši. A da se zakonom niko ne opravdava pred Bogom, poznato je: jer pravednik od vere živeće. A Zakon nije od vere, nego onaj ko ga vrši živeće u tome.“ (Galatima 3:10-12)

Ali ovde Pavlova izjava izgleda kao da protivreči izjavi koju smo pre pročitali. Prvo Pavle kaže da nije važno da li je neko obrezan ili neobrezan, a onda kaže da ako je osoba obrezana Hrist joj neće ništa koristiti! Kako se ova prividna protivrečnost može objasniti?

Zapitajmo se „koji su to razlozi koji bi naveli osobu da se obreže?“ Pa, ako je osoba bila Jevrejin morao je biti obrezan osmog dana od rođenja. Ovo je bio deo zakona koji je bio dat Mojsiju na planini Sinaj i to je bio strogi deo jevrejske religije. Tokom vekova ovo je takođe postalo sastavni deo njihovog životnog stila i kulture. Pavlova

poslanica je pisana ne-Jevrejima, braći koja su došla iz neznaboštva, u Galatiji. To su bili hrišćanski vernici koji nikada nisu bili Jevreji. Za njih nije postojao kulturalni razlog za obrezanje pošto obrezanje nije bilo deo njihovog tradicionalnog životnog stila; međutim, hrišćanima-Jevrejima bilo je omogućeno da nastave da se obrezuju zbog kulturne i nacionalne tradicije, pre nego zbog toga što su mislili da je Bog to zahtevao. Ali za vernike iz neznaboštva jedini razlog da požele da se obrežu bio je taj što su verovali da se to zahteva od njih kako bi bili spaseni. Ali zapazite ovu važnu stvar. Obrezanje samo po sebi je ništa. Hrišćani Jevreji su to radili i to nije bilo ništa značajno. Zašto bi onda bilo sporno ako bi to radili hrišćani iz neznaboštva? Da li je postojala razlika između braće koji su došli iz judaizma i iz neznaboštva? Uopšte ne, ali postoji kritična tačka. Nije ono što radimo toliko važno, već je važno šta verujemo. U jednom trenutku sam Pavle je obrezao Timoteja (Dela 16:1-3)! Ali zašto je on to uradio? Da li je verovao da je to neophodno za spasenje? Apsolutno ne! Pismo kaže da je Pavle obrezao Timoteja da bi uklonio predrasude iz umova Jevreja jer je vodio Timoteja da radi sa Jevrejima. Timotej je bio polu-Jevrejin i ovo bi mu omogućilo da bude efikasniji u službi Jevrejima. On nije bio obrezan zato što je Pavle verovao da je to neophodno za spasenje. Naša vera je važan element. Mi smo spaseni samo kroz veru tako da ako je naša vera pogrešna onda smo izgubljeni. Ako mi moja vera kaže da Hrist nije dovoljan da me spasi i da treba da dodam moje izvršavanje dela zakona onda sam izgubljen! Na ovo je Pavle hteo da ukaže. Ako dodajem bilo koje druge zahteve evidentno je da se moja vera nije uhvatila za spasenje koje je u Hristu i zato stalno nastojim da dodam nešto onome što je Hrist već uradio. Ovaj pokušaj da dodam dela zakona je dokaz da nisam prihvatio ono što je u Hristu i zbog toga sam izgubljen.

Dela zakona su ništa sama po sebi. Ona su samo dela ljudskog ponašanja. Ali kada osoba veruje da mora da ih izvršava kao deo

procesa spasenja onda takva dela postaju sporna. Ona su tada pogubna za veru, a samim tim pogubna i za spasenje. Sada, nakon primanja vesti o Hristovoj pravednosti, ovi hrišćani iz neznaboštva su želeli da se obrežu. Koji je bio njihov razlog za to? Razlog je bio taj da je postojala grupa jevrejskih vernika, koja je bila ubeđena u to, da vera u Isusa nije bila dovoljna za spasenje. Ovi ljudi su uveravali da onaj koji postane hrišćanin, takođe treba da izvršava i dela zakona kako bi bio spasen. Oni su odlazili u neka od mesta u kojima je Pavle propovedao jevanđelje i pokušavali da ubede one koji su bili obraćeni da treba da drže zakon, pored vere u Hrista. Jedno od mesta gde su se našli ovi Jevreji bila je Galatia. Mi ne treba da mudrujemo oko ovih stvari, Biblija je vrlo jasna po tim pitanjima. Ovo je postalo toliko uznemirujuće da je jednom prilikom morala da se sazove posebna konferencija u Jerusalimu kako bi se raspravilo o ovoj stvari.

„Neki ljudi došli su iz Judeje i učili braću: Ako se ne obrežete po Mojsijevom zakonu, ne možete se spasti. A kad je između njih i Pavla i Barnabe nastala velika rasprava i prepirka, odredili su da Pavle i Barnaba i još neki od njih odu k apostolima i starešinama u Jerusalim zbog tog spora.“ (Dela 15:1-2)

„Ali neki iz farisejske sekte, koji su prihvatili Božju nauku, ustali su sa svojih mesta i rekli: Treba ih obrezati i obavezati ih da drže Mojsijev zakon.“ (Dela 15:5)

Apostoli i starešine su se sakupili i dugo raspravljali o ovom pitanju. Konačno, odbor je doneo sledeću odluku:

„Pošto smo čuli da su vas neki od nas kojima nismo dali nikakva uputstva, uznemirili svojim izjavama pokušavajući da pokolebaju vaše duše, jednodušno smo se složili i odlučili da izaberemo ljude koje ćemo vam poslati zajedno s našim voljenim Barnabom i Pavlom, ljudima koji su predali svoj život za ime našeg Gospoda Isusa Hrista. Zato šaljemo Judu i Silu, da vam i oni to isto usmeno saopšte. Jer Sveti Duh i mi odlučili smo da ne stavljamo nikakvo dodatno breme na vas osim

ovoga što je potrebno: uzdržavati se od onoga što je žrtvovano idolima, od krvi, od udavljenoga i od bluda. Ako se od svega ovoga čuvate, biće vam dobro. Ostajte zdravo!” (Dela 15:24-29)

„A što se tiče pobožnih ljudi iz drugih naroda, napisali smo i zaključili da ne trebaju držati takve stvari, osim da se čuvaju od idolskih žrtava, od krvi, od mesa udavljenih životinja, i od bluda.” (Dela 21:25)

Ovde vidimo da je ovo sporno pitanje jasno i nepogrešivo izloženo. Ovi vernici Jevreji (koji su igrom slučaja većinom bili fariseji) tražili su da vernici iz nezaboštva drže zakon uključujući i obrezanje. Ova obmanuta braća nisu razumela hrišćanstvo. Iz njihovog ugla, hrišćanstvo je bilo samo dodatak njihovoj religiji, nešto što je trebalo dodati Tori (zakonu). Zbog toga su smatrali da svako ko je postao hrišćanin morao je takođe prihvatiti i judaizam i pridružiti se njihovom sistemu. Ali ovo nije bila istina. Hrišćanstvo nije bilo dodatak zakonu. Ono nije bilo dodatak religiji Jevreja. Dok je čitav sistem zakona ukazivao na Hrista i predstavljao Hrista, Hrist je bio ispunjenje i cilj zakona (Rimljanima 10:4). Kada je Isus umro i bio vaskrsnut, zakon (cela Tora) je ispunio svoju svrhu i više nije bio neophodan u Božjem planu. To nije bilo nešto što je trebalo dodati ovoj novoj religiji zvanoj hrišćanstvo, trebalo je da bude zamenjeno hrišćanstvom.

„Čemu onda Zakon? Bio je dodat radi prestupa, dok ne dođe seme koje je obećano, bivši prenesen preko anđela u ruke posrednika.” (Galatima 3:19)

„Tako nam je Zakon bio staratelj koji nas je vodio do Hrista, da bi se verom opravdali. A otkako je došla vera, više nismo pod starateljem.” (Galatima 3:24-25)

Sistem zakona trebalo je da bude na snazi samo dok ne dođe Seme (Hrist). Zakon je bio staratelj, učitelj, koji je trebalo da upućuje i usmerava Božji narod dok ne dođe Hrist. Nakon Njegovog dolaska

zakon više nije bio neophodan. Božijim narodom više nije upravljao staratelj, već Hrist lično, kroz svog Duha. Hrišćani više ne bi trebalo da izvršavaju dela zakona. Hrist je ukinuo sistem zakona i izvršavanjem dela zakona hrišćani pokazuju da nemaju istinsku veru u Hristovo spasenje.

Naravno, odmah nam pada na pamet pitanje „šta je sa Deset Zapovesti?“ Zar one nisu takođe deo zakona? Da li su one takođe ukinute? Ovo pitanje je razjašnjeno u poglavlju „Zakon Duha“

DVA SAVEZA

17

„Koji nas je osposobio da budemo slugе novog saveza, ne pisanog zakona, nego Duha. Jer pisani zakon osuđuje na smrt, a Duh oživljuje.“
(2.Korinćnima 3:6)

„Kad kaže novi savez, onaj prethodni čini zastarelim. A ono što je staro i zastareva, blizu je nestanka.“ (Jevrejima 8:13)

SLUGE NOVOG SAVEZA

Bog nas je učinio slugama Novog saveza. Ako nas je Bog učinio slugama novog saveza onda očigledno ne možemo u isto vreme da budemo i slugе starog saveza. Ovo Pavle kaže i u stihovima koji slede, on čini ovo potpuno jasnim. On takođe objašnjava kritične razlike između dva saveza.

Zapazite, on kaže da pisani zakon osuđuje na smrt, a Duh oživljuje. Na šta on misli kada ukazuje na „pisani zakon?“ Koja je to stvar povezana sa Starim savezom koja ubija? Pavle objašnjava na šta se to odnosi, u stihovima koji slede:

„Ali ako je služba smrti, čija su slova bila ugravirana u kamenu, nastala u slavi, tako da Izraelovi sinovi nisu mogli netremice da gledaju Mojsijevo lice zbog slave njegovog lica, dokle ne iščezne, zar neće onda služba duha biti još slavnija?“ (2.Korinćanima 3:7-8)

Teško da može biti nerazumljivo ovo što Pavle govori ovde. On ukazuje na nešto što je „zapisano i ugravirano u kamenu.“ Kada je to bilo ustanovljeno Mojsijevo lice je sijalo u slavi i ljudi nisu mogli da gledaju u njegovo lice. U 2. Mojsijevoj 34:28-30 pronalazimo pasus na koji Pavle ukazuje. Tu se kaže:

„Mojsije je tamo ostao s Gospodom četrdeset dana i četrdeset noći. Niti je jeo hleba niti je pio vode. I Bog je napisao na ploče reči saveza, Deset reči. Zatim je Mojsije sišao sa gore Sinaj, držeći u ruci dve ploče Svedočanstva. Mojsije nije znao da mu koža na licu zrači svetlošću zbog toga što je razgovarao s Bogom. Kad su Aron i svi Izraelovi sinovi ugledali Mojsija i videli da mu koža na licu zrači svetlošću, plašili su se da mu priđu.“

Ovde nam je jasno rečeno da su na kamenim pločama bile zapisane „reči saveza, Deset reči.“ Koji savez je to bio? Naravno, to je bio Stari savez.

Pogledajmo još nekoliko pasusa koji pojašnjavaju da su centar Starog saveza bile Deset zapovesti.

„Gospod vam je progovorio iz vatre. Čuli ste reči, ali niste videli nikakav lik - samo se čuo glas. I objavio vam je svoj savez koji vas je uputio da držite - Deset reči, koje je zatim napisao na dve kamene ploče.“ (5.Mojsijeva 4:12-13)

5. Mojsijeva 5:1-22 takođe pojašnjava da je stari savez bio zasnovan na Deset zapovesti.

RAZLIKA IZMEĐU DVA SAVEZA

Kako možemo razumeti ono što ja Pavle govorio? Da li je on učio da su Deset zapovesti bile ukinute? Da li je on govorio da je bilo završeno sa Božjim zakonom zbog novog saveza? Ne, ovo nije ono što je on govorio! Ako se vratimo na 2. Korinćanima 3:6 primećujemo da Pavle prepoznaje kritičnu razliku između dva saveza. On kaže, „ne pisanog zakona, nego duha.“ Ovaj stih sadrži ključ za razumevanje razlike između dva saveza. Termin „pisani zakon“ se odnosi na ono što je zapisano (u ovom slučaju zapisano na kamenu). Pod novim savezom, kao i pod starim savezom, velika potreba ljudi ostala je ista. Cilj je bio da se zadobije pravednost kako bi se pronašao način da se pobegne od greha i smrti koja ide sa njim. U Starom savezu ljudi su tražili da zadobiju pravednost poslušnošću pisanom zakonu, Deset zapovesti. Kroz strogu poslušnost oni su se nadali da mogu zadobiti Božju naklonost i doći do svetosti gde Bog može da ih blagoslovi i ispuni sva svoja obećanja prema njima. To se nikada nije desilo. Takav sistem sticanja pravednosti nikada ne bi funkcionisao. Takav sistem je samo doveo ljude pod osudu. Pavle ukazuje na to kao na „službu smrti“ (2.Korinćanima 3:9).

Zapazimo da su zapovesti same po sebi bile besprekorne. Pavle kaže da su one „svete, pravedne i dobre (Rimljanima 7:12).“ Ali kao način da čoveka učine pravednim ili kao način da se proizvede pobožno ponašanje one su bile beskorisne. Pavle kaže:

„Jer da je bio dat zakon koji bi mogao dati život, tada bi pravednost dolazila putem zakona.“ (Galatima 3:21)

„I ustanovio sam da propis koji je trebalo da vodi u život vodi u smrt.“ (Rimljanima 7:10)

Čoveku je trebala pravednost. Zapovesti su opisivale i zahtevale pravednost. Pa šta je onda bio problem? Zašto je Bog morao da ukine Stari savez zasnovan na zakonu upisanom na kamenu?

„Jer znamo da je Zakon duhovan, a ja sam telesan, prodat u ropstvo grehu.“ (Rimljanima 7:14)

Stari savez nikada ne bi mogao da proizvede pravednost u čoveku. Postojao je suštinski konflikt između dva saveza koji je onemogućavao da se postigne cilj pravednosti. Sa dve kamene ploče objavljena je pravednost i zahtevana poslušnost. Ali reči su samo bile reči urezane u kamen, beživotna slova, i ona su pala na iskvarena srca telesnih ljudi sa svojim zahtevima za pravednošću. Čovek je želeo pravednost. On je pokušavao i pokušavao da bude poslušan svetom zakonu, savršenom zakonu, ali je bio samo telesan. U takvom stanju nije postojala ni najmanja nada da bismo ikada mogli zadobiti pravednost kroz poslušnost zakonu. Bez obzira na to koliko naporno pokušavao uvek je trpeo neuspeh. Tako da, stari savez, zasnovan na pisanom zakonu, nikada nije mogao da ispuni veliku potrebu čovečanstava za pravednošću i zbog toga je sistem morao da se promeni.

U Jevrejima 8:7 nam je rečeno da je prvi (stari) savez imao manu i zbog toga je Bog morao da uvede drugi savez:

„Jer da je onaj prvi savez bio bez mane, ne bi bio potreban drugi.“

Zapazimo da je ovaj savez koji je nazvan „Novi savez“ ili drugi savez zapravo večni savez. To je savez pomoću kojeg su ljudi spaseni u svim dobima i Pavle to naglašava u Galatima 3:16-17. Međutim, u Božjem postupanju sa Izraelom kao nacijom, savez koji je učinjen sa njima na Sinaju ustanovio je prvi savez u smislu njihovog iskustva kao naroda. Pavle kaže da je ovaj savez imao manu i da je zbog toga morao da bude promenjen. U Jevrejima 8:8-9 on nam jasno kaže koja je to mana bila:

„Jer prekoraujući narod, On kaže: Evo, dolaze dani, govori Gospod, kad ću s Izraelovim domom i s Judinim domom zaključiti novi savez, koji nije kao onaj savez koji sam sklopio s njihovim praočevima onog dana kad sam ih uzeo za ruku da ih izvedem iz egipatske zemlje,

jer oni nisu ostali u mom savezu, pa više nisam mario za njih, kaže Gospod.“

Mana saveza je bila u narodu. Stari savez je sadržao zakon koji nije imao mane i koji je bio, „svet, pravedan i dobar.“ Ali ljudi od kojih je zakon zahtevao pravednost bili su „telesni, prodati pod greh.“ Sistem nije mogao da funkcioniše jer su zakon i ljudi bili potpuno suprotstavljeni jedno drugom. Poslušnost je bila nemoguća pod ovim uslovima i tako je Bog namerio da ovaj savez treba da traje samo određeno vreme.

„Jer ovo je savez koji ću sklopiti s Izraelovim domom posle tih dana, kaže Gospod. Svoje zakone staviću u njihov um i upisaću ih u njihova srca. Biću njihov Bog, i oni će biti moj narod.“ (Jevrejima 8:10)

Koja je bila razlika između Novog saveza i Starog saveza? Pa u Starom savezu Božji zahtevi su bili zapisani na kamenu. U Novom savezu bili su napisani na srcu. U Starom savezu postojao je samo pisani zakon (pisane reči), ali u Novom savezu postojao je duh zakona (živa realnost tih reči). U Starom savezu, pravednost je samo bila opisana i zahtevana, ali u Novom savezu pravednost je bila dodeljivana ulaskom Božjeg duha u srce vernika.

Kao što možete videti, Deset zapovesti opisuju pravednost. One objavljuju Božju volju za čovečanstvo besprekornim rečima. Ali one ne mogu same po sebi da proizvedu pravednost. Pravednost se ne stiče vežbanjem ili formiranjem navika. Pravednost je svojstvo prirode, aspekt života, i može se primiti samo rođenjem. Zbog toga zapovesti ne nude rešenje za čovekov problem. Što se tiče grešnika i toga što je telesan i „prodat u ropstvo greha“, jedina svrha koju zakon može imati je da upozna grešnika sa tim koliko je on u potpunosti bedan i beznadežan u svom stanju i da mu pomogne da uvidi koliko je nesposoban da promeni i unapredi svoje stanje. Zakon može samo da ga osudi za njegov greh, ali ne može da ga izbavi od njegovog greha.

ISTINSKI IZVOR

Ako želimo istinsku pravednost onda moramo da pronađemo izvor pravednosti. Moramo pronaći mesto gde je pravednost proizvedena. Zakon može samo da opiše pravednost, ali ono što je meni potrebno je da nađem mesto gde pravednost postoji sama po sebi kao realnost. Kada je Isak Njutn otkrio gravitaciju zapisao je svoje nalaze i zaključke i njegove reči su opisivale način na koji gravitacija funkcioniše. Čak i danas u školama studenti proučavaju ove reči koje danas nazivamo „Njutnov zakon gravitacije.“ Ipak niko nije dovoljno lud da poveruje da gravitacija postoji u Njutnovim rečima. Oni znaju da su Njutnove reči samo „slovo“ i da ako žele da pronađu gravitaciju moraju da je potraže na nekom drugom mestu. Reči mogu pomoći osobi da razume gravitaciju ali ne i da je doživi. Ista ovakva povezanost postoji i između pravednosti i Deset zapovesti. Zapovesti mogu da opišu pravednost, ali ne mogu nikada da je proizvedu. I tako Pavle kaže:

„A sada se pokazuje pravednost pred Bogom bez Zakona, o čemu svedoče Zakon i Proroci.“ (Rimljanima 3:21)

Tako vidimo da postoji pravednost „bez zakona“, bez slova zakona. Ona se ne suprotstavlja zakonu, ali je nezavisna od zakona, jer je zakon ne može proizvesti. Osoba ne može zadobiti pravednost iz odnosa sa zakonom jer zakon je nema da bi je mogao dati. Postoji mesto gde pravednost postoji kao živa realnost. Ona ne zavisi od poslušnosti zakonu. Ovo mesto je u Isusu Hristu (Rimljanima 3:22, 2. Korinćanima 5:21, Filipljanima 3:9). Sada osoba može doći Hristu koji je izvor svake pravednosti, koji je sam živi zakon, živa realnost svega što je zakon opisivao i u Hristu može pronaći besplatan dar savršene pravednosti koju traži.

PRIRODNA PRAVEDNOST

Razmotrimo ovo pitanje: da li je zakon načinjen za Boga? Da li je zakon nešto što je trebalo da čuva Boga da ne učini nešto loše? Zašto Bog radi samo ono što je dobro? Da li zato što ga zapovesti obuzdavaju da ne čini zlo? Kakva suluda ideja! Bogu nije potreban zakon da bi činio dobro. On je sam po sebi dobrotan; On je živi zakon. Zapovesti predstavljaju samo izraz toga kakav je On.

Kada osoba primi Hrista verom, sam ovaj Božji život postaje njen, kroz Svetog Duha. Osoba postaje sudeonik božanske prirode - tj. Božja priroda postaje priroda te osobe. Da li sada vidite zašto nam više nije potrebna veza sa slovom zakona? Osoba sada ima Hristov um i Božju prirodu. Sada osoba čini ono što je ispravno, ne zato što zakon tako zahteva, već zato što Hrist živi u njoj, a jedini život koji Hrist može živeti je sveti život koji je u savršenoj harmoniji sa zakonom.

Pretpostavimo da čovek pronađe fotografiju prelepe žene. On se zaljubi u ono što vidi i svaki dan nosi sliku svuda sa sobom. On joj priča, ljubi je, grli je i vodi je noću sa sobom u krevet. Koliko zadovoljstva će dobiti? Ne previše, osim ukoliko nije lud. Sve što bude radio samo će ga frustrirati jer slika je samo opis, a ne realnost. Da bi pronašao pravo zadovoljstvo on mora pronaći realnu stvar. Fotografija ima mnogo ograničenja. Ona je slična realnosti, ali joj nedostaje mnogo svojstava originala. Naravno, fotografija može biti od pomoći, ona može pomoći čoveku da pronađe osobu koja je na njoj, ali to je jedino što ona može. Tako i Biblija kaže o zakonu:

„Tako nam je Zakon bio staratelj koji nas je vodio do Hrista, da bi se verom opravdali.“ (Galatima 3:24)

„Jer Hristos je ispunjenje Zakona, za pravednost svakom koji ga veruje.“ (Rimljanima 10:4)

ZAŠTO JE ONDA BOG DAO ZAKON?

Pitanje koje se javlja dok razmatramo sve ove stvari je sledeće: zašto je onda Bog uspostavio sistem zakona? Zašto je odredio službu koja ne može proizvesti pravednost? Biblija nam pokazuje da postoji nekoliko razloga zašto je Bog dao zakon:

„A Zakon je došao kasnije kako bi se prestup još jasnije pokazao. Ali gde se pokazao greh, blagodati se pokazala u još većoj meri.“
(Rimljanima 5:20)

Pre svega, rečeno nam je da je zakon bio dat kako bi se „prestup još jasnije pokazao.“ Čovekovo stanje je bilo beznadežno. Bio je izopačen i izgubljen, ali kako je on to mogao znati? Kako je mogao biti naveden da vidi sebe takvog kakav je bio kako bi mogao da potraži lek? Ovo je bila jedna svrha zakona. Zakon je stupio na scenu, „kako bi se prestup još jasnije pokazao“ - „kako bi greh preko propisa postao još mnogo grešniji (Rimljanima 7:13).“ Kao što Pavle kaže, „Ali nikada ne bih shvatio šta je greh da nije bilo Zakona (Rimljanima 7:7).“ Zakon je bio dat kako bi čovek mogao da pokuša da ga drži, i u tom pokušavanju da ga drži mogao da prepozna da postoji nešto u njemu što on ne može da nadvlada. On bi prepoznao da mu je potrebna pomoć spolja, van njega, i ovo bi ga vodilo da se okrene Hristu.

„Čemu onda Zakon? Bio je dodat radi prestupa, dok ne dođe seme koje je obećano, bivši prenesen preko anđela u ruke posrednika.“
(Galatima 3:19)

Ali zakon je takođe služio još jednoj svrsi. Bio je „dodat radi prestupa.“ Pošto se greh jasno pokazao i urođena iskvarenost ljudskog srca proizvela sve moguće vrste zločina, postojala je potreba da se čovek disciplinuje i obuzda. Čak i među onima koji su se zvali Božjim narodom postojala je potreba za sistemom koji bi obuzdavao prirodne sklonosti telesnog srca. Zbog toga je Bog postavio Izrael, „pod zakon.“ Bog ih je postavio pod sistem upravljanja gde je vladao

zakon. Ovo nije bio Božji konačan plan već samo privremen način bavljenja problemom. Takav plan nikada ne bi mogao da proizvede istinsku pravednost, ali postojala je potreba da se obuzda čovekovo prirodno iskvareno ponašanje. I tako je „zakon bio dodat radi prestupa, dok ne dođe seme koje je obećano“ (Galatima 3:19). Zapazite da je ovaj sistem trebalo da traje samo „*dok ne dođe seme.*“ „*A otkako je došla vera, više nismo pod starateljem.*“ (Galatima 3:25)

Ako vodovodna cev u kuhinji pukne neko može uzeti parče drveta i zapušiti rupu dok pravilno ne otkloni kvar. Parče drveta može delimično sprečiti curenje ali nije zadovoljavajuće ostaviti takvo stanje. Ovo je privremena mera dok se ne bude moglo uraditi nešto savršenije.

Biblija kaže da je Bog upravo to radio sa zakonom, on je uveo sistem koji zahteva od čoveka da radi i ponaša se na određen način i da bude pod određenom disciplinom. On je znao da ovaj sistem nikada ne bi mogao da spasi čoveka. On je znao da ljudi neće savršeno držati zakon, zato to nije bio sistem koji je trebalo da traje večno. Ali postojala je određena svrha koju je zakon trebalo da ispuni dok Hrist ne dođe.

Naravno, zakon je dobar i savršen i zauvek ostaje kao standard za ono što je loše i što je dobro. Ali čitav sistem upravljanja gde smo kontrolisani zakonom nije zadovoljavajući zbog toga što zakon može samo da nam kaže kako da se ponašamo, ali nas ne može osposobiti da se ponašamo na način koji sam zakon nalaže.

NAČIN UPRAVLJANJA DECOM

U desetoj godini dete i dalje treba da se upravlja prema pravilima svojih roditelja. Kada napuni devetnaest godina roditelji će i dalje za njega imati nekoliko pravila. Ali šta kada napuni 30 godina? Ono će tada biti slobodno od roditeljskih pravila. Ali to ne znači da će njegov

život biti nesređen. Ako su pravila obavila svoj posao dok je bilo dete, ono će imati dobro razumevanje onoga što je dobro i loše, i kada odraste ono će više biti u harmoniji sa tim pravilima nego kada su ta pravila upravljala njenim životom iako je sada slobodno od tih pravila.

Ovo ilustruje zašto je Bog dao Jevrejima zakon. Oni su bili njegova duhovna deca, ali oni nisu razumeli Božja načela. Oni su četrsto godina bili robovi i sve što su znali bile su batine i prokletstvo. Oni nisu mogli da misle za sebe pa ih je Bog stavio pod zakon da ih disciplinuje dok ne dođu u poziciju u kojoj će moći da razumeju jevanđelje. Naravno, postojali su pojedinačni ljudi u Izraelu koji su razumeli jevanđelje. Svi koji će ikada biti spaseni moraju imati osnovno razumevanje jevanđelja, jer niko nikada nije bio spasen zakonom; već uvek jevanđeljem. Ali činjenica je da mnogi Izraelci nisu pronašli jevanđelje i Bog je pokušavao da ih dovede u poziciju u kojoj bi mogli da razumeju i žive jevanđelje. Sa Hristovim dolaskom, zakon je, kao sistem, ispunio svoju svrhu. Božja deca su došla do zrelog doba, gde je trebalo da se izdignu do realnosti na koju je ukazivao zakon njihovog detinjstva. Tako sada razumemo šta znači biti pod zakonom. To znači biti pod upravom pravila. Biti oslobođen zakona znači da zakon više ne upravlja sa mnom. Sada je uzrok mog ponašanja promenjena priroda - a ne to što me pravila drže disciplinovanim.

Galatima 3:24,25 nam kaže:

„Tako nam je Zakon bio staratelj koji nas je vodio do Hrista, da bi se verom opravdali. A otkako je došla vera, više nismo pod starateljem.“ (Galatima 3:24-25)

HRISTOVE SLUGE

Ono što smo jasno videli je to da mi nismo sluge Starog saveza. Zapovesti napisane na kamenu ne mogu biti fokus hrišćanskog rada.

Učinjeni smo „sposobnim slugama Novog saveza“, ne od slova, nego od Duha. „*Gospod je duh...* (2.Korinćanima 3:17).“ Sam Hrist je realnost Novog saveza. On sam je živa realnost zakona. On je realnost svega onoga što su zapovesti opisivale. Mi smo sada sluge, ne mrtvih reči zapisanih na beživotnom kamenu, već žive realnosti na koju su te reči ukazivale. Hrist treba da bude centar i fokus naše službe. Hrist treba da bude sve i u svemu (Kološanima 3:11).

ZAKON USPOSTAVLJEN

U čemu je onda značaj Deset zapovesti? Da li su one ukinute sada kada su nas dovele do Hrista? Znamo da je „služba“ ili sistem uprave zasnovan na Deset zapovesti ukinut (2. Korinćanima 3.11-13), ali da li ovo znači da su samih Deset zapovesti ukinute? Apsolutno, ne!

„Da li mi onda ukidamo Zakon kroz veru? Nipošto! Naprotiv, mi podupiremo Zakon.“ (Rimljanima 3:31)

Kada je Bog dao zapovesti Izraelu imao je na umu dva cilja. Prvo, želeo je da postanu svesni svog pravog stanja kako bi mogli uvideti koliko je greh duboko integrisan u njihovu prirodu (Rimljanima 7:10, 5:20), kako bi tražili lek (Galatima 3:24). Drugo, želeo je da obuzda njihovo prirodno grešno ponašanje i time ih sačuva da ne postanu potpuno izopačeni na svom životnom putu (Galatima 3:19). Da li im je Bog dao veštački ili lažni standard pravednosti da ih osvedoči o grehu i da im pokaže kako bi On želeo da oni žive? Da li je Bog rekao „ovo je put pravednosti“ iako ono što im je dao nije bilo istinski opis pravednosti? Naravno da ne! Deset zapovesti ispisanih na kamenu nisu izražavale dublja značenja Božjeg zakona. Isus nam je pokazao, da je značenje zapovesti mnogo dublje nego što je to rečima izraženo (Matej 5:20-28). Deset zapovesti su možda bile ograničene u svom izražavanju istine, ali i pored toga su bile istinite. Zapazite Pavlove reči:

„Svestan toga da zakon nije namenjen pravedniku, nego bezakonicima i nepokornima, bezbožnima i grešnima, nevernima i onima koji skrnave ono što je sveto, ubicama očeva, majki i drugih ljudi, bludnicima, muškarcima koji ležu s muškarcima, trgovcima ljudima, lažovima, onima koji se lažno zaklinju, i svima drugima koji čine ono što se suproti zdravom učenju.“ (1:Timoteju 1:9-10)

Pavle ne uči da je zakon ukinut. Postoje ljudi kojima je još uvek potreban zakon. To su nepokorni, bezbožni itd. Njima je i dalje potrebno da zakon upravlja njima kako bi se sprečila otvorena manifestacija groznog greha i kako bi oni postali svesni svog pravog stanja. Oni još uvek nisu došli Hristu tako da im je još uvek potreban staratelj.

Ali zakon nije načinjen za „pravednog čoveka.“ Zašto nije? Zbog toga što primanjem Hristove pravednosti, pravedan čovek je po prirodi u harmoniji sa zakonom. On je stekao pravednost koja je cilj zakona i stekao ju je bez zakona (Rimljanima 3:21). Zakon je odradio svoj posao kada ga je doveo do Hrista, ali sada on nije više u zajednici sa zakonom već u zajednici sa Hristom. Pa ipak, sve što je zakon zahtevao predstavljeno je u Hristu jer je On živi zakon i čovek koji je istinski stekao Hristovu pravednost živeće u savršenoj harmoniji sa zakonom (Rimljanima 8:4; 3:31; 1.Jovanova 2:6).

Ovo nije teško za primetiti. Bog nije rekao grešniku, „evo Deset zapovesti. One ti pokazuju kako moraš da se ponašaš.“ Ali onda kada je grešnik pronašao Hrista, On mu kaže „sada se od tebe više ne zahteva da se ponašaš na isti način.“ To znači da kada je čovek grešnik, Bog održava određeni standard ponašanja pred njim, i govori mu da je kriv ako ne bude poslušan, ali čim osoba postane hrišćanin, onda ono što je bilo pogrešno za grešnika, više nije pogrešno za hrišćanina. Ali ovo je ludost. Ako je Bog rekao da je nešto loše dok sam bio grešnik, onda je to i dalje loše i kada sam svet. Razlika je u tome što sam kao grešnik pokušavao da budem poslušan pravilima,

ali se moja priroda tome suprotstavljala. Sada sam u Hristu, i Njegova priroda je moja priroda. Čitav moj život je izražavanje Hrista. Ne trebaju mi pravila da zahtevaju od mene da živim pravedno. U Njemu, to je moj normalan način života.

ZAŠTO STARI SAVEZ?

18

Popularna definicija saveza je da uključuje dve strane, od kojih je svaka saglasna da će uraditi određene stvari obezbeđujući da druga strana ispuni svoj deo pogodbe. Ali u Bibliji to nije uvek ono što se podrazumeva pod savezom. Jedan od primera onoga na šta mislim je savez koji je Bog učinio sa svetom, nakon potopa, za vreme Nojevog života. Nakon potopa, Bog je rekao:

„Svoju dugu stavljam u oblak, i ona će služiti kao znak saveza između mene i zemlje. I kad god navučem oblak nad zemlju, tada će se u oblaku pojaviti duga. Ja ću se setiti saveza između mene i vas i svih živih duša svake vrste. I nikada više od voda neće nastati potop da uništi sva stvorenja.“ (1.Mojsijeva 9:13-15)

Zapazite da, iako su dve strane bile uključene u ovaj savez, Bog i svako živo biće na zemlji, uslovi saveza odnosili su se samo na jednu stranu. To je bilo obećanje šta će Bog uraditi, a oni koji su imali korist od tog obećanja nisu morali apsolutno ništa da urade. Polagali su pravo na to obećanje ma šta uradili. Tako da je to bio sporazum koji je Bog učinio sa samim sobom. To je zapravo bilo obećanje, ali Biblija ukazuje na to kao na savez. Vrlo je važno da ovo razumemo, jer ukoliko ne budemo razumeli ovaj koncept saveza naš pojam o Novom savezu će vrlo verovatno biti pogrešan.

ŠTA JE NOVI SAVEZ?

U Ezekijel 36:25-27 i Jevrejima 8:10-11 Bog objašnjava uslove novog saveza. On kaže:

„Poškropiću vas čistom vodom i bićete čisti. Očistiću vas od svih vaših nečistota i od svih vaših odvratnih idola. Daću vam novo srce i u vas ću nov duh staviti. Izvadiću iz vašeg tela kameno srce i daću vam mesno srce. Staviću u vas svoj Duh, pa ćete živeti po mojim propisima i držaćete se mojih zakona i izvršavaćete ih.“

„Jer ovo je savez koji ću sklopiti s Izraelovim domom posle tih dana, kaže Gospod. Svoje zakone staviću u njihov um i upisaću ih u njihova srca. Biću njihov Bog, i oni će biti moj narod. I niko više neće učiti svog bližnjeg i svog brata, govoreći: Upoznaj Gospoda! Jer će me svi oni poznavati, od najmanjeg do najvećeg.“

Ljudi nikada nisu primili spasenje na bilo koji drugi način osim novorođenjem (Jovan 3:3) i primanjem novog života kroz dodeljivanje Hristovog Duha. Zbog ovoga je za Isusa rečeno da je, *„jagnje zaklano od postanka sveta.“* (Otkrivenje 13:8). Naziv, Novi savez, zaista ima veze sa novom prirodom. Bog je obećao da će dodeliti novu prirodu ili novi život svom narodu i to je osnova Novog saveza. Niko nikada nije bio spasen bez tog iskustva! Iako Novi Savez nije bio potvrđen i ispunjen dok Isus nije došao obećanje Novog saveza je bilo prisutno od samog početka, kada je prvi čovek pao, i kroz ovo obećanje su ljudi verom ulazili u spasonosnu zajednicu sa Bogom.

VEČNI SAVEZ

Umesto da kažemo Novi savez možda bi bilo korektnije da kažemo „Večni savez“, kako bi se ukazalo na način na koji Bog spasava čoveka.

Novi savez je zaista utvrđivanje Večnog saveza. Večni savez je jedini način kojim Bog spasava ljude i drugi način spasenja nikada nije ni postojao. U ovom savezu Bog kaže: „Staviću svoj život u tebe, staviću svoj duh i svoj zakon u tebe, zbog toga ćeš hoditi mojim putevima i više se neću sećati tvog greha i bezakonja.“ To je Novi savez. U Novom savezu Bog je taj koji radi sve što treba da se uradi. Čovekov deo posla je da veruje da je Bog to sve uradio i da prihvati da je sve to istina. Jedini uslov koji je potreban da bi čovek iskusio i doživeo Novi savez je da veruje u Božje obećanje.

Dok čitamo Bibliju jasno je da su mnogi verni muškarci i žene iz drevnih vremena imali ograničenije shvatanje Božje prirode, Božjeg karaktera i Božjih načina postupanja, nego što mi imamo sada. Ali zbog toga smo i spaseni samo verom. Ako bi spasenje zavisilo od razumevanja zakona, od posedovanja preciznog znanja ili doktrina, onda mnogi od ovih ljudi ne bi bili spaseni. Ali Novi savez je u potpunosti zasnovan na veri u Božje obećanje. Ne postoje drugi uslovi. Rava, bludnica, je u neznanju izgovorila laž kako bi demonstrirala svoju veru. Delo je bilo pogrešno, ali su motivi bili ispravni. Upravljala se iskrenom verom koja ju je dovela do toga da se potčini Bogu Izraela iako je lagala u ime Boga koji nikada ne laže. Ali ona je spasena jer spasenje nije zasnovano na poznavanju zakona. Ona nije ispravno razumevala zakon, ali je njena vera bila u Bogu, i kroz Boga, u Hristu. Na osnovu svoje vere ona je postala sudeonik Večnog saveza.

Večni savez je jedini način na koji Bog može opravdano i ravnopravno spasiti ljude iz svih kultura i starosnog doba, jer nije zasnovan na tome koliko osoba zna. Ako je osoba živela pre hiljadu godina njeno znanje o Bogu se vrlo verovatno razlikovalo od našeg, naročito ako nikada nije imala Bibliju. Ali svako može imati neku vrstu iskustva gde može pronaći veru u Boga, i ovo je jedino što se zahteva

pod Večnim savezom. Sada možemo razumeti zašto je Bog omogućio da se spasenje prima na osnovu vere a ne na osnovu dela i znanja.

TEMELJ STAROG SAVEZA

Sada dolazimo do pitanja: šta je Stari savez? Na Stari savez se ukazuje na nekoliko načina u Bibliji, ali je vrlo važno da prepoznamo da je jedan od termina koji upućuju na Stari savez, „zakon“, ili „zakon i proroci.“ Opšte govoreći, čitav sistem bogoslužjenja i upravljanja koji je postojao od Mojsija do Hrista nazvan je „Stari savez“, ili „zakon.“ (Galatima 4:24-25; Jeremija 31:32). Kada vidimo reč „zakon“ treba da prepoznamo da Pavle govori o Starom savezu, o čitavom tom sistemu sa svojim pravilima, bogoslužnjem, ilustracijama, učenjima, načinu života i ljudima.

U 2. Mojsijevoj 19 pronalazimo početak Starog saveza i ovde stičemo razumevanje načela na kojima je savez zasnovan. Bog je ovaj savez predstavio Mojsiju sledećim rečima:

„A sada, ako budete dobro slušali moj glas i držali se mog saveza, bićete moje blago između svih drugih naroda, jer je sva zemlja moja. I bićete mi carsko sveštenstvo i sveti narod. To su reči koje treba da kažeš Izraelovim sinovima.“ (2. Mojsijeva 19:5-6)

„Posle toga ceo narod je jednoglasno odgovorio: Sve što je Gospod rekao spremni smo da činimo. Mojsije je te reči naroda odmah preneo Gospodu.“ (2. Mojsijeva 19:8)

Ovaj savez nije bio kao savez koji je Bog učinio sa zemljom u Nojevo vreme i nije bio kao Večni savez koji je bio strogo zasnovan na Božjem obećanju bez ikakvih zahteva prema ljudima, osim da veruju. Stari savez zahtevao je od ljudi da urade nešto pre nego što prime nagradu. U Starom savezu Bog je obećao da će Izrael postati njegovo naročito blago iznad svih ljudi i da će postati carsko sveštenstvo; ali

postojali su uslovi. Morali su da slušaju Njegov glas i da se drže Njegovog saveza i pod tim uslovima On bi ih učinio svojim naročitim blagom, iznad svih ljudi.

Postavlja se pitanje: da li je Bog očekivao od njih da prvo budu poslušni Njegovim zapovestima pre nego što ih blagoslovi? Da li čovek mora da bude poslušan pre nego što ga Bog blagoslovi? Odgovor mora da bude - ne. Čovek ne može da čini dobro kako bi bio prihvaćen od Boga. To je nemoguće. Čovek jedino može prvo da bude prihvaćen od Boga kako bi mogao da čini dobro, ali ne može prvo činiti dobro kako bi bio prihvaćen. Ako bi to Bog zaista zahtevao od ljudi kako bi mogao da ih spase, onda nijedna osoba ne bi mogla da bude spasena. A ipak postoje uslovi u Starom savezu. Prvo pominjanje ovog saveza pronalazimo u 2. Mojsijevoj 19:6-8 i uslovi su veoma jasni. Od samog početka Bog zahteva poslušnost i postavlja uslove. On kaže, „ako uradite to i to... ovo će biti vaša nagrada.“ To je bio savez koji je počeo sa zahtevom da ljudi urade nešto. Oni su morali da budu poslušni; oni su morali da drže zakon. Jasno je da je Bog uspostavio ovaj savez i naravno, odmah se javlja pitanje, „Zašto je On to uradio? Ako je Večni savez već postojao i ako je to bio jedini način spasenja zašto je onda Bog uspostavio nešto što nije moglo da spasi i što nisu mogli da ispune oni koji su obećali da hoće? Zašto jednostavno nije istakao večno jevanđelje i vodio ljude u tom smeru?“ Biblija nam daje nekoliko razloga za to.

RAZLOZI ZA POSTOJANJE STAROG SAVEZA

Svrha zakona je bila:

1. Da razotkrije zlo, da osposobi ljude da razlikuju dobro i zlo.
(Rimljanima 7:7.13)
2. Da pomogne čoveku da uvidi svoju nesposobnost.
(Rimljanima 7:21-23)

3. Da pomogne čoveku da postane svestan svoje potrebe. (Rimljanima 7:18. 24)
4. Da pomogne čoveku da postane svestan da je grešnik. (Rimljanima 5:20)
5. Da promoviše fizičke i privremene pogodnosti.
6. Da obuzda širenje bezakonja. (Galatima 3:19)
7. Da ilustruje nebesku realnost. (Jevrejima 9:23)
8. Da ilustruje buduće događaje. (Kološanima 2:16,17)
9. Da dovede ljude Hristu (Novom savezu) (Galatima 3:24)

Poslednji tekst u listi govori nam da je zakon bio predviđen da nam bude staratelj i ovo može da sumira sve ostale Božje namere u vezi sa zakonom. Svrha Starog saveza ili zakona bila je da vodi ljude Hristu. U Božjim planovima sve ima svoje odgovarajuće mesto i sve se odvija korak po korak u ispunjavanju Božjih konačnih namera. Bog želi da ljudi dođu Hristu, ali ljudi prvo treba da prepoznaju svoju potrebu. I šta Bog radi u svojoj mudrosti? On postavlja sistem koji je u obavezi da ih pusti da prepoznaju svoju potrebu, jer je to apsolutno neophodno pre nego što dođu do sledeće faze.

NAČINJEN ZA NEPRAVEDNE

Sada, kao što smo videli, Novi savez je uvek bio osnova spasenja. Ali razmotrimo važno pitanje: Ko su jedini ljudi koji mogu da iskuse Novi savez? Naravno, odgovor je istinski Božji narod! Oni su jedini koji imaju Božji duh u sebi i to im omogućava da hodaju Božjim putevima. Sa druge strane, ko su oni koje zakon vodi Hristu? Naravno, odgovor je - oni koji nisu Božji narod. Ako sledimo ovaj način rezonovanja možemo jasno videti da Stari savez nije za istinski Božji narod. Stari savez je za one koji nisu Božji narod (1.Timoteju 1:9).

Kada shvatimo da je Večni savez ili Novi savez uvek postojao, onda nam drugo pitanje dolazi na um: Ako je Stari savez Božji način da

dovede ljude Hristu, može se zaključiti da je Stari savez uvek postojao zajedno sa Novim savezom. Ako je Novi savez postojao od samog početka onda je takođe od početka morao postojati i način da ljudi budu dovedeni Hristu. U tom smislu, ova dva saveza nisu ograničena na samo određena vremenska razdoblja, već su takođe povezana sa dva različita iskustva. Prvo iskustvo je iskustvo osobe koje je van Hrista, dok je drugo, iskustvo osobe koja je u Hristu. Jasno je da su oba iskustva uvek bila prisutna kroz sve vekove.

Onda se postavlja pitanje: Zašto je Bog izabrao grupu ljudi (Izraelce) i kao grupu ljudi postavio ih pod sistem Starog saveza, kada on zapravo označava iskustvo van Hrista? Sama činjenica da su oni kao grupa bili pod Starim savezom znači da su oni kao grupa bili van Hrista.

NE ZA BOŽJI NAROD

Kada osoba postane Božje dete to znači da ta osoba sudeluje u Hristovom Duhu (Rimljanima 8:9). Da li su Izraelci kao nacija bili Božja deca? Da li su oni kao nacija u stvarnosti bili „nanovo rođeni“? Činjenica je da oni nikada nisu bili Božji narod u pravom smislu! Tako da šta god je Bog dao Izraelu kao naciji, koji god savez učinio sa Izraelom, to nije bilo na osnovu toga što su oni istinski bili njegov narod. Božji narod ima večni život. Da li su Izraelci kao nacija imali večni život? Ne! I Bog im nikada nije obećao večni život. Ako istražimo Stari savez videćemo da im Bog nikada nije obećao večni život. On im nikada nije obećao večni život zbog toga što se Stari savez ne bavi stvarima od večnog značaja. Stari savez se bavi samo pogodnostima u ovom privremenom svetu.

Kada je Pavle rekao, „*mi smo robovali načelima ovoga sveta*“ (Galatima 4:3), bio je zaista u pravu, jer je Stari savez mogao samo da se bavi tim stvarima: ovim svetom i pogodnostima u ovom svetu.

Ako su ljudi sprovodili određenu vrstu ponašanja Bog bi im dao određene pogodnosti, ali samo privremene pogodnosti. Novi savez donosi večne pogodnosti. Tako da, kada je Bog učinio savez sa izraelskim narodom, to nije bilo zbog toga što će primiti večni život. Nećete pronaći da je Bog obećao Izraelcima večni život bilo gde u savezu koji je Bog učinio sa njima, jer ono što je Bog postavio nije bilo spasenje. Stari savez nije mogao da donese spasenje već je samo bio simbol spasenja. Da li je bilo kome od tih Izraelaca bilo moguće da zadobije istinsko spasenje? Naravno da je bilo moguće! Svako od tih Izraelaca mogao se uhvatiti za spasenje koje je trebalo doći u Isusu Hristu. Oni su se mogli uhvatiti verom za obećanje, ali to nije imalo nikakve veze sa sistemom koji je postavljen jer ih je Bog postavio pod načelo, „budi poslušan i živi.“ Njegovo obećanje je bilo „*Poštujte svoga oca i svoju majku, da vam se produže da ni na zemlji, koju vam daje Gospod vaš Bog; odvešću vas u zemlju u kojoj teku med i mleko.*“ To je ono što im je bilo obećano! Nikada im nije bio obećan večni život na osnovu poslušnosti. Bog im je obećao samo privremene pogodnosti, jer jedino na osnovu čega se prima večni život i večne pogodnosti je vera i to nije osnova Starog saveza. Kao što nam Pavle kaže, zakon nije od vere nego od „dela.“ (Galatima 3:12)

DA LI SMO SPASENI U GRUPAMA?

Jako je popularno mišljenje da Božiji narod predstavlja jednu „grupu.“ Imajući na umu da su Izraelci kao nacija pripadali Bogu skloni smo da tako posmatramo i Božji narod danas. Ali kada kažemo, „kao narod“, mi stavljamo prst na kritičnu tačku koja zbunjuje i obmanjuje mnoge hrišćane. Niko nije spašen „kao narod.“ Bog ne spasava ljude združeno. Bog jedino spasava ljude kao pojedince tako da ne postoji šansa da je Bog uspostavio Večni savez sa narodom ili nacijom. To je bilo nemoguće! Bog uspostavlja Večni savez samo sa pojedincima jer

se vera mora praktikovati pojedinačno. To ne može biti učinjeno „kao narod“, na združenoj ili grupnoj osnovi. Zato se ni za jednu crkvenu grupu ne može reći da predstavlja „Božji narod“ kao crkva. Crkve mogu biti oruđa u Božjim rukama koje On koristi kako bi ispunio određenu svrhu, ali one nisu Njegov narod u smislu posedovanja spasonosne zajednice sa Njim. Ta spasonosna zajednica se može iskusiti samo na individualnom nivou.

Pod starim savezom Bog je definitivno uspostavio i upotrebio Jevrejski narod kao oruđe da pouči svet. Od trenutka kada je uspostavljen Stari savez oni koji su razumeli njegovu svrhu imali su korist od toga, i čak i danas, svaki pojedinac koji pažljivo proučava taj sistem može kroz njega videti Hrista. U svojoj telesnosti i sebičnosti Jevreji su kroz sistem uspostavljen samo za njihovo dobro verovali da su bolji od drugih naroda. Ali Božja prava namera je bila da ih upotrebi kako bi blagoslovio svet pomažući na taj način svetu da pronađe Mesiju. Čitav sistem je bio samo ilustracija koja je trebalo da demonstrira realnosti koje su u Hristu.

Izraelci su postali potpuno zbunjeni i mnogi hrišćani danas su im se pridružili u zbunjenosti misleći da se u samom tom sistemu nalazilo spasenje i da je Bog više želeo da spasi Jevreje nego bilo koji drugi narod. Ali Bog je pokušavao da blagoslovi svet postavljajući negde na ovoj planeti školu gde su ljudi mogli da pogledaju i vide put Hristu i zašto im je On potreban.

UPOTREBA NAŠIH ZABLUDA

Bog je oduvek radio na tome da spasi ljude na bilo koji mogući način, ponekad na najmanje očekivane načine. Od samog početka Bog je upotrebljavao čovekove zablude kao sredstva da ga dovede Hristu. Među ljudima je oduvek postojala ideja da ako bi samo mogli da budu poslušni i rade ono što je dobro onda bi Bog bio zadovoljan.

Oni koji su bili poštteni i iskreni uskoro su prepoznali da ih svi njihovi naponi nikuda nisu vodili i da im je bila potrebna pomoć. Bog je ovo iskoristio da ih dovede u položaj gde bi mogli da prepoznaju svoju potrebu za Hristom, i kroz veru u Njega da prime novi život i budu ponovo rođeni. Čak i danas zakon služi toj svrsi. Svakako je to činio mnogo puta i u mom životu. Mnogo puta sam pokušavao da budem dobar dajući sve od sebe. Zašto sam tako naporno pokušavao? Zato što sam pokušavao da živim po Božjem standardu, nisam uspeo, i završio sam govoreći Bogu, „Pomози mi! Ja to ne mogu da uradim!“ Zakon i dalje služi kao staratelj. Pogrešna ideja da treba da budemo poslušni zakonu kako bismo stekli Božju naklonost duboko je ukorenjena u ljudsku svest, i Bog još uvek upotrebljava ovu pogrešnu ideju mnogo puta kako bi nas doveo do kraja slepe ulice, da bismo se okrenuli Hristu. U tom smislu, Stari i Novi (večni) savez, koegzistiraju od samog početka do kraja vremena. Novi savez nije stvarno uspostavljan sve do Isusove smrti, ali su se ljudi ipak spasavali ukoliko su verovali u ovu pogodnost koja je trebalo da dođe u budućnosti. Međutim, u određenoj tački svetske istorije Bog je uspostavio sistem, kao sredstvo poučavanja, gde je čitavo jedno doba i čitava jedna nacija bila utemeljena na ovoj Staro-saveznoj ideji življenja poslušnošću. Kada je Hrist došao svet je zakoračio u novo doba gde su puna svetlost vere i šta znači verovati i živeti postali očigledni.

„On nas je spasao i pozvao nas svetim pozivom, ne zbog naših dela, već zbog svoje namere i blagodati, koja nam je pre merljivih vremena data u Hristu Isusu, a objavljena je sada kad se pojavio naš Spasitelj, Hristos Isus, koji je ukinuo smrt, a obasjao život i neraspadljivost posredstvom dobre vesti.“ (2.Timoteju 1:9-10)

I tako delimo vreme na dva doba, doba Starog saveza i doba Novog saveza, ali to zapravo ne znači da postoje dva načina na koji bi ljudi mogli biti spaseni. Ovako neki ljudi ovo tumače. Oni kažu da zbog toga što je nekada bio Stari savez, a sada je Novi savez, Bog ima različite

načine za spasavanje ljudi. Prvo ih je spasavao Starim savezom, a sada ih spasava Novim, ali to nije istina! Ovo je lažna ideja i od nje se treba ograditi. Čoveka je uvek spasavao Novi savez, kako u ovom dobu, tako i u bilo kom dobu od početka vremena.

SAMO OD OVOG SVETA

Ovo nas dovodi do određenih zaključaka koje treba da imamo na umu. Niko nije mogao da primi večni život kroz Stari savez. To se nikada nije dogodilo niti će se dogoditi! To nikada nije bila Božja namera. Božji blagoslovi pod Starim savezom su bili samo privremeni, svetovni blagoslovi i imali su veze samo sa ovim svetom tako da su zapovesti povezane sa ovim savezom bile poznate kao, „svetovne.“ (Jevrejima 7:16). Pavle ukazuje na njih kao na „načela ovoga sveta,“ (Galatima 4:3; Kološanima 2:20).

Pavle kaže da smo pod Starim savezom „robovali načelima ovoga sveta“ (Galatima 4:3) ukazujući time na mnoge zakone i pravila koja su bila data Izraelcima. Mnogi hrišćani kažu da se ovo nije moglo odnositi na zakon koji je Bog dao. Oni kažu da Bog nikada ne bi mogao da uspostavi nešto što bi ukazivalo na telesnost i svetovnost. Ali činjenica je da je čitav Stari savez samo ovakav i bio, jer jedina korist koja se mogla dobiti od ovog saveza bila je vezana za ovaj svet i fizičke stvari. Nije bilo ničeg večnog u Starom savezu tako da je savršeno ispravno da se on označi kao „telesan“ i „privremen“ i „svetovan“ i da se nazove „načelima ovoga sveta.“ Stari savez se nije bavio večnim realnostima uprkos činjenici da je bio neophodno sredstvo poučavanja koje je trebalo da dovede ljude tim večnim realnostima.

Jevreji su smatrali da je spasenje bilo prisutno u poštovanju ovih stvari tako da su onda morali da spuste Boga na svoj nivo. Ako verujete da će vam Bog dati večni život zato što ubijate ovce i zato što

stavljate kopije zakona na svoje čelo i poštujete deset zapovesti za kakvog ga Boga vi smatrate? Vaš koncept Boga je potpuno izopačen.

Jedino što se može videti je da je u ovim stvarima spasenje ilustrovano ali ne i primljeno u realnosti, kako biste mogli preko ovaca, preko poštovanja praznika, rituala i slova zakona, videti veću realnost i rekli, „Bog je Bog koji se bavi realnostima a ne formom.“ Ali ako mislite da su forme i ceremonije ono što zadovoljava Boga onda spuštate Boga na svoj dečji nivo i pravite od njega nekoga ko se ne razlikuje puno od ljudi.

PRIVREMENE KAZNE I NAGRADE

Stigli smo do poslednje stvari za razmatranje: pošto se Stari savez odnosi na ovaj svet i na načela ovog sveta, onda su kazne i obećanja povezana sa ovim savezom takođe privremena. Prepoznamo da obećanja imaju veze samo sa ovim svetom, ali možda imamo poteškoća da razumemo da je isto i sa kaznama. Kazne povezane sa ovim sistemom zakona nisu bile večne, one su takođe morale da budu privremene! Tako da, ako je čovek bio kamenovan do smrti, zato što je prikupljao drva na Subotnji dan, da li je to neminovno značilo da je on izgubio svoj večni život? Ne, neminovno! Naravno, ako je čovek bio toliko udaljen od Boga da je namerno sakupljao drva na Subotnji dan to definitivno pokazuje da takav čovek nije imao zajednicu sa Bogom. Ali pretpostavimo da je čovekova žena bila bolesna i on je otišao da prikupi drva na Subotnji dan kako bi joj skuvao nešto toplo i oni ga uhvate, šta bi uradili? Kamenovali bi ga! Pod Starim savezom ovaj čovek bi umro kao grešnik! Ali šta se dešava pod Večnim savezom? Ako je vera ovog čoveka ispravna ovaj čovek će imati večni život iako je pod Starim savezom kamenovan do smrti kao grešnik. Isto ovo bi se dogodilo i ženi koja bi bila uhvaćena u preljubi. Ovo se dogodilo i lopovu na krstu. Zato ne treba da gledamo na ubistva pod

Starim savezom i pogodnosti koje su ljudi dobijali pod istim savezom, i misliti da su neminovno pokazatelj konačnih sudbina ljudi. Mnoga od ovih ubistava i nagrada bila su samo ilustracija i tip.

Kada razmatramo pitanje večne sudbine ljudi moramo gledati izvan onoga što vidimo pod Starim savezom. Zato je Pavle mogao da kaže, „Rava je spasena,“ iako je ona bila neko koga većina ljudi ne bi očekivala da vidi na nebu. Kada posmatrate ponašanje nekih od ovih ljudi zapitate se, „kakvi su to bili ljudi?“ Ali Bog gleda na to iz drugačije perspektive i mi takođe moramo da naučimo da gledamo iz te perspektive ukoliko želimo da razumemo Božje namere.

Ljudi koji ostanu pod Starim savezom nikada ne iskuse stvarnu unutrašnju promenu. Kod njih se može promeniti samo spoljašnje ponašanje. Pod Starim savezom oni uvek ostaju vezani za ovu zemlju i pod kontrolom telesne prirode. Oni će Hrista doživeti u Novom savezu samo kada dožive stvarnu promenu i kada istinski postanu naslednici večnih stvari.

ZAKON DUHA

19

„Jer zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio me je zakona greha i smrti.“ (Rimljanima 8:2)

Ovaj stih sadrži ključ za razumevanje istinske prirode pravednosti i kako ona deluje u verniku. Pre nego što razumemo šta to znači, pre svega treba da razumemo da Pavle govori o tri različita zakona u poslanici Rimljanima.

1. Pre svega, postoji zakon Deset Zapovesti.
2. Drugo, postoji zakon greha i smrti.
3. Treće, postoji zakon duha.

Pavle govori o zakonu Deset zapovesti u sledećim stihovima:

„Dakle, šta ćemo reći? Da li je Zakon greh? Nipošto! Ali nikada ne bih shvatio šta je greh da nije bilo Zakona. I ne bih shvatio šta je požuda da Zakon nije rekao: „Ne poželi!“ (Rimljanima 7:7)

„Tako, dakle, Zakon je svet, i propis je svet i pravedan i dobar.“ (Rimljanima 7:12)

„Jer znamo da je Zakon duhovan, a ja sam telesan, prodat u ropstvo grehu.“ (Rimljanima 7:14)

„Po svom unutrašnjem čoveku zaista uživam u Božjem zakonu.“ (Rimljanima 7:22)

Svi ovi stihovi govore o Deset zapovesti i oni nam pokazuju nekoliko stvari.

1. Da su Deset zapovesti, svete, pravedne i dobre.
2. Da Deset zapovesti otkrivaju da smo grešnici.
3. Da je zakon Deset zapovesti duhovan, ali da smo mi prirodno telesni i robovi grehu.
4. Pavle je bio oduševljen sa Deset zapovesti.

Sve ovo pokazuje da su zapovesti veoma dobre, ali sledeći stihovi pokazuju da postoji problem:

„Nalazim, dakle, ovaj zakon u sebi: kad želim da činim dobro, u meni je zlo. Po svom unutrašnjem čoveku zaista uživam u Božjem zakonu, ali u svojim udovima vidim drugi zakon koji ratuje protiv zakona mog uma i zarobljava me zakonom greha koji je u mojim udovima.“ (Rimljanima 7:21-23)

Pavle sada govori o drugom zakonu. Ovaj zakon nije pravni zakon, to nije zakon zapisan rečima koji je uspostavio neki vladajući autoritet. Kako funkcioniše ovaj zakon? Funkcioniše ovako: Kada Pavle želi da čini dobro prisiljen je da čini loše. Ovaj zakon je snažniji od želje da bude poslušan Božjim zapovestima i ovaj zakon ga čini

robom grehu. Pavle ukazuje na ovaj zakon, kao na „*zakon greha koji je u mojim udovima.*“

Možemo da prepoznamo da su to dve različite vrste zakona. Jedan je pravni zakon, a drugi je zakon prirode. Pravni zakon je pravilo ili skup pravila koje uspostavlja vladajući autoritet. Deset zapovesti su pravni zakoni. Oni upućuju ljude da učine nešto i onda osoba koja to čuje mora da odgovori. Ona mora da odluči ili da poslušati ili da ne poslušati. Na pojedincu je da odluči da li će da bude poslušan ili neće. Kada god se bavimo pravnim zakonom uvek su tu prisutne kazne. Ako osoba poslušati biva nagrađena; ako ne poslušati tu su kazne. Vladajući autoritet odlučuje o kaznama i nagradama.

Sa druge strane, prirodni zakon je nešto ugrađeno u prirodu. Kada mislimo na prirodne zakone mislimo na zakon gravitacije, zakon kretanja i zakon posledice. Ovo nije ista vrsta zakona kao pravni zakon i ne funkcioniše na isti način. U prirodnom zakonu ne postoje zapovesti „ne čini ovo ili ono“ koje postavlja vladajući autoritet, niti postoje nagrade i kazne. Prirodni zakon je načelo ugrađeno u prirodu koje uvek proizvodi isti rezultat; zato se i zove zakon. Ako razmislimo o zakonu gravitacije na primer, on se naziva zakonom zato što svaki put kada se nešto baci u vazduh uvek pada na zemlju. Ovo se dešava svaki put bez izuzetka. Zbog toga se i naziva zakon. Kada Pavle kaže, „kad želim da činim dobro, u meni je zlo,“ on ukazuje na prirodni zakon. On ne kaže da mu je neko dao pravilo da mora uvek činiti zlo. On kaže da postoji načelo ugrađeno u njegovo biće koje funkcioniše ovako: Kad god je želeo da čini dobro, ovo načelo ga je teralo da čini zlo. I kad god je pokušao da izbegne zlo, zatekao je sebe kako ga čini. Ovom načelu se nije mogao odupreti i zato Pavle ukazuje na njega kao na zakon: nešto što je uvek funkcionisalo na isti način.

Prvi zakon o kojem smo govorili, Deset zapovesti, je pravni zakon. Drugi zakon na koji smo ukazali je zakon greha i to je prirodni zakon.

Koji od ova dva zakona je snažniji? Evo šta Pavle kaže:

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu.“
(Rimljanima 8:3)

Pavle kaže da je zakon (Zapovesti) bio slab zbog tela. U kom smislu je zakon bio „slab?“ Bio je slab u smislu da nije mogao da proizvede pravednost. Nije mogao da pobedi greh, a razlog je bio taj što se zakon bavio grešnim telom (telesnim umom). Postoji zakon u telesnom umu (grešnom telu) koji se zove „zakon greha“ i kada dođe do bavljenja grešnim telom, zakon greha je snažniji od Deset zapovesti. Deset zapovesti zahtevaju ispravno ponašanje, ali zakon greha prisiljava pojedinca da čini zlo. On se ne može odupreti zakonu i on je rob greha. Zbog toga Deset zapovesti ne mogu rešiti problem greha. Prirodni zakon je uvek snažniji od pravnog zakona. Pravni zakon može zahtevati i pretiti, ali prirodni zakon dolazi iznutra i prirodno ispunjava sopstvene zahteve. On je u skladu sa instinktima i samom prirodom tako da je po automatizmu ispunjen. Ovom zakonu je čovek uvek poslušan. Zakon je bio „slab zbog tela.“ Tako da mora postojati nešto više od pravnog zakona kako bi se rešio problem greha. Hvala Bogu da je obezbedio takvo spasenje. Apostol objašnjava zakon koji Bog upotrebljava kako bi rešio problem. On kaže:

„Jer zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio me je zakona greha i smrti.“ (Rimljanima 8:2)

Ovo je divna istina jevanđelja. Bog nam je u Hristu Isusu dao drugi prirodni zakon kako bi poništio moć prvog prirodnog zakona greha. Ovaj treći zakon je nazvan, „zakon duha.“ Kakav je ovo zakon? Da li je to pravni ili prirodni zakon? Već smo videli da pravni zakon ne može da pobedi prirodni zakon. Zbog toga ako Bog uspostavi drugi zakon da pobedi prirodni zakon greha, onda On mora da upotrebi drugi prirodan zakon. Pravni zakon je zakazao, on nije mogao da ispuni ono što se od njega zahtevalo jer je telo (telesnost) poništilo autoritet tog

zakona. Ali je Bog poslao Svog Sina u obličju grešnog tela, i za greh osudio greh u telu. Kako je on to uradio? On je to uradio uvođenjem drugog zakona u isto telo. Ovaj zakon je bio „zakon duha.“ Kroz Svog Duha, Bog je usadio drugo načelo u grešno ljudsko telo koje prirodno želi da čini dobro. Načelo koje je oduševljeno Božjom voljom.

Zakon greha funkcionisao je na sledeći način: moja telesna priroda je volela zlo i kada sam želeo da činim dobro ja sam činio zlo.

Zakon duha funkcionise na sledeći način: moja nova priroda voli dobro, tako da kada se zlo predstavi ja uvek činim ono što je dobro.

Zapazimo da je ovaj treći zakon, „zakon duha,“ prirodan zakon kao i zakon greha. Ne postoji prirodan zakon čije funkcionisanje zavisi od pravila i instrukcija. Prirodni zakoni imaju ugrađenu silu i sva pravila u univerzumu ne mogu oboriti prirodne zakone. Na primer, najveći autoritet na svetu može stajati na obali mora i zapovedati talasima da se zaustave, ali oni će ga jednostavno ignorisati i nastaviti da rade ono što im je priroda zapovedila. Možemo pomisliti, pa previše je težak zadatak zapovedati talasima da se zaustave zato neka isti autoritet baci pero u vazduh i zapovedi mu da ne padne na zemlju i vidi da li će imati više uspeha. Možemo videti da je nemoguće oboriti prirodni zakon upotrebom pravnog zakona. Zbog toga sva pravila na svetu ne mogu sprečiti grešnika da čini greh, jer je zakon greha prirodan zakon u grešniku i potrebno mu je nešto više od pravnog zakona da ga nadvlada.

Zakon duha ne zavisi od pravnog zakona ili pisanih pravila kako bi obavljao svoje delo pravednosti. Zakon duha funkcionise tako što proizvodi istinsku pravednost tako što Isus usađuje sam Božji um, samu Božju pravednost u prirodu verujućeg hrišćanina. On ovo čini tako što daje Svoj sopstveni Duh, Svoj sopstveni život, Svoju sopstvenu božansku prirodu sa svojim sklonostima da uvek čini ono što je dobro. Ovaj usađen život rađa rodove samog Božjeg života, ne

zbog pravnog zakona, već zato što je ovo instinktivno ponašanje koje je prirodno deo Hristove prirode.

Ovo je ključna tačka velike istine o Hristu, našoj pravednosti. Oni koji su pravno-zakonski orijentisani kažu, „mi ne možemo biti pravedni osim ako se ne pridržavamo zakona.“ Oni prihvataju da nam je potreban Hrist da bismo bili pravedni, oni čak kažu da nam je potrebna Hristova snaga, ali oni ne mogu izostaviti pravni zakon. Oni kažu, moramo imati vezu sa zakonom kako bismo znali šta je ispravno a šta pogrešno i onda moramo odgovoriti na zakon i tražiti da nam Hrist pomogne da ga držimo. Ali istina je sledeća: Bog nam je dao život Svog Sina!!! O, slava Bogu za ovakvo spasenje!! On nas je učinio delom sebe, i na ovaj način, silom svog Duha, usadio je u nas svoju sopstvenu prirodu. Tako da smo pravedni bez zakona (Rimljanima 3:21)... tj. bez pravnog zakona ili Deset zapovesti.

Zakon duha, prirodan zakon pravednosti, ispunjava naše živote Hristovim dobrim delima, ljubavlju i nesebičnošću bez pravnog zakona. Ovo nije pravednost koja ja protiv pravnog zakona Deset zapovesti zbog toga što su zapovesti dobre. Ali ne zavisi od Deset zapovesti da li će ovaj zakon biti ispunjen. Deset zapovesti i dalje služe kao merilo da li osoba ima Božji duh u sebi. One takođe i dalje služe kao staratelj koji dovodi grešnike Hristu, ali one nisu neophodne kao upravitelj u životu hrišćanina. Hrišćanima upravlja zakon koji je mnogo efikasniji od deset pravila, zakon koji je superiorniji od svega što je bilo zapisano na kamenu; njima upravlja živi Duh samog Boga. Ova istina je izražena u sledećim stihovima:

„I ako biste skrenuli nadesno ili nalevo, vaše će uši čuti kako se za vama govori: „To je put, idite njim.“ (Isaija 30:21)

„Ali duhovni čovek pravilno prosuđuje sve, a njega niko ne može pravilno prosuditi. Jer ko je upoznao Gospodnji um, da bi ga nečem poučio? A mi imamo Hristov um.“ (1.Korinćanima 2:15-16)

„A što se vas tiče, pomazanje koje ste primili od njega ostaje u vama, i niko ne treba da vas poučava, nego vas pomazanje od njega uči o svemu - a ono je istinito i nije laž - i kao što vas je ono poučilo, ostanite u njemu.“ (1.Jovanova 2:27)

Ovo su zadivljujući stihovi. Za mnoge previše zadivljujući da bi u njih poverovali. Čitajte ih pažljivo i razmišljajte o onome o čemu govore. Hrišćanin ima privilegiju da ga lično vodi Isus Hrist. On nema samo Hristov um, već je vođen Njegovim Duhom. Ovo je mnogo efikasniji način da se proizvede pravednost od zapovesti gde osoba treba da odgovori na instrukcije spolja. U ovom Hristovom sistemu čovek čini ono što je ispravno jer on to zaista želi, iznutra, iz svoje nove prirode (Hrist živi u njemu).

Ovo je istinska poruka o pravednosti verom. Ona prepoznaje da je pravedan život u potpunosti dar od Boga. Taj život se daje onima koji poveruju u Isusa i potpuno mu se potčine.

Oni koji su pravno-zakonski orijentisani ne mogu prihvatiti da se pravednost može tako efikasno i u potpunosti dodeliti kao dar. Oni smatraju da i mi moramo da odigramo svoju ulogu u svemu tome, da moramo naglasiti zakon i odgovoriti na njega kako bismo bili pravedni. Zbog toga oni insistiraju na tome da zakon mora upravljati nama. Ali spasenje je besplatan dar od Boga, u Hristu. To je stopostotni Božji dar. Kada to ne bi bilo tako onda bi čovek imao nečim da doprinese i to onda ne bi bilo u potpunosti Hristovo delo, i to onda ne bi bio u potpunosti dar Božje milosti.

Neka nam naš Otac na nebesima pomogne da ovo razumemo.

ZNANJE O DOBRU I ZLU

20

Opšte je prihvaćena činjenica da je znanje dobro. Većina nas bi se složila da je znanje dobro jer nam omogućava da odgovorimo na naše okruženje na prikladan način. Ono nam omogućava da se bavimo okolnostima koje se pojavljuju. Kao deca išli smo u školu da učimo i svrha čitavog školovanja bila je sticanje znanja da, kada odrastemo i suočimo se sa životom, budemo u stanju da se nosimo sa okolnostima na prikladan način.

PRESUDNO ZNANJE

Jedno od najneophodnijih znanja je znanje o našem neprijatelju i ovo je najvažnija istina u vreme ratova. Interesantno je da je od svih neprijatelja najomraženiji špijun! Kada se neprijateljski vojnik zarobi on se drži u pritvoru, ali često kada se pronađe špijun on odmah biva likvidiran. Špijun je omražen i prezren jer ima veću moć da nanese štetu od otvorenog neprijatelja. Najgora vrsta neprijatelja je onaj koji se nalazi u našoj sredini i nepoznat je! To je jedini neprijatelj za koga treba da znamo! Nepoznavanje ove vrste neprijatelja može biti veoma opasno. Mnogi od nas su verovatno čuli za pticu koja se zove kukavica. Kukavica je veoma čudna ptica koja nikada ne pravi svoje gnezdo. Tokom sezone parenja kada je spremna da položi jaja ona odlazi i polaže svoja jaja u gnezdo druge ptice i odlazi dalje svojim poslom! Ona pronalazi gnezdo sa možda dva jaja i ostavlja svoje jaje između ostala dva. Vlasnik gnezda se vraća kući i pronalazi tri jajeta, ali naravno, ptice ne znaju da broje. Mama ptica zna da je ostavila jaja u gnezdu, vraća se, nalazi jaja u gnezdu i misli da je sve u redu. On sedi na ovim jajima dok ova čudna ptica raste ispod nje. Konačno, jaja

pucaju pilići izlaze i pile kukavice je veće od ostalih, tako da kada mama ptica počne da hrani piliće, pile kukavice izdiže svoju glavu iznad ostalih pilića i dobija najviše hrane. Uskoro, drugi pilići počinju da gladuju. Čim malo poraste pile kukavice izbacuje druge piliće iz gnezda i konačno ostaje samo u gnezdu. Ptice roditelji nastavljaju da hrane ovo pile kukavice dok ne odraste dovoljno da odleti i pronađe drugu kukavicu i nastavi ciklus obmane i destrukcije.

Pile koje su hranili i o kome su brinuli uništio je njihovu sopstvenu decu. Neprijatelj sedi u gnezdu, ali oni ga hrane, jer uopšte ne poznaju istinu. Ovo ilustruje poentu da je jako važno da znamo koje zaista neprijatelj.

Možda su neki od nas čuli za doktora Ignasa Semelvajsa. On je bio mađarski doktor koji je rođen 1818. godine. Tokom tog razdoblja, oko 10 posto svih žena koje su se porađale u bolnici, umiralo je od kasnijih komplikacija. Ovo nije smatrano neobičnim i uzimano je zdravo za gotovo kao jedna od opasnosti porađanja. Ali Ignas Semelvajs je zapazio nešto čudno. Neke žene su porađale babice dok su one u bolnici porađali doktori. Zapazio je da je umiralo samo 2 posto od onih žena koje su porađale babice, dok je sa druge strane umiralo 10 posto onih žena koje su porađali doktori. Jednog dana Ignas Semelvajs je bio sa grupom doktora koja je radila autopsiju na mrtvom telu. Jedan od doktora posekao je prst skalpelom razboleo se i na kraju umro. Semelvajs je zapazio da su se kod ovog doktora manifestovali isti simptomi kao kod žena koje su umirale nakon porođaja u bolnicama. Palo mu je na pamet da su možda ovi doktori radili autopsiju na mrtvim telima i pravo odatle odlazili kod žena koje su se porađale i pregledali ih prljavim rukama! Da li su zapravo doktori ubijali žene?

Semelvajs je postavio rastvor karbolne kiseline i uveo pravilo u svom odeljenju da svako mora prvo da opere ruke u rastvoru pre nego što ode da pregleda pacijenta. Stopa smrtnosti na njegovom

odeljenju je drastično opala! Skoro da je opala na nulu! Zapanjujuće je da kada je postao poznat drugi doktori u bolnici su postali sujetni i odbili da se povinuju, jer su smatrali da je previše neugodno da uvek moraju da peru ruke. To je bilo mnogo godina pre nego što je ova jednostavna, spasonosna mera postala opšte primenjena i nije se primenjivala pre Semelvajsove smrti.

Svi su mislili da je porođaj ubijao ove žene, ali je zapravo neprijatelj bio drugačiji. Oni koji su smatrani za najveće prijatelje majki zapravo su bili nosioci njihove smrti. Neznanje je održavalo stopu smrtnosti visokom jer su to posledice neznanja. Znanje je važno.

NEPOŽELJNO ZNANJE

Pogledajmo sada na znanje koje nam može dati različito razumevanje sopstvene vrednosti. Biblija nam kaže da je u početku ovog sveta Evi obećana određena vrsta znanja. U 1.Mojsijeva 3:5 Sotona se obraća Evi govoreći joj:

„Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.“

Bog je u sred Edenskog vrta postavio drvo koje je nazvano, „Drvo poznanja dobra i zla.“ Mi razumemo da je ovo drvo imalo veze sa određenom vrstom znanja i videli smo da je to znanje dobra stvar; to je nešto što ljudi traže kasnije. Bog je rekao Adamu i Evi, „Ako budete jeli sa ovog drveta, umrećete!“ Ali sada Sotona kaže Evi, „To što vam je Bog rekao, nije istina. Bog zna da ćete u dan kada okusite plod sa ovog drveta, postati kao Bog, znajući šta je dobro a šta zlo.“

DA LI JE SOTONA GOVORIO ISTINU?

Pitanje koje želim da razmotrimo je da li je Sotona govorio istinu? Da li su Adam i Eva tog dana primili znanje o dobru i zlu? Odgovor je - da! Kada im je Sotona rekao da će „znati“ šta je dobro a šta zlo govorio im je istinu. Ali ponekad mi kažemo istinu na takav način da ona postaje neistina, jer smo samo rekli polovinu istine. Mi ne dajemo pravo i potpuno razumevanje onoga što govorimo i tako istina postaje polu-istina, koja je opasna kao i čista laž, možda čak i opasnija. Previše često kada se rukovodimo samo na osnovu polu-istine, mi ne razumemo istinski u šta smo umešani sve dok se ne upletemo previše da bismo mogli da izađemo.

ŠTA ZNAČI POZNAVATI?

Koja je bila puna istina u vezi poznavanja dobra i zla? Šta je podrazumevala ta istina koju Sotona nije u potpunosti objasnio Adamu i Evi? U 1.Mojsijevoj 2:25 se kaže:

„Oboje su bili goli, čovek i njegova žena, ali se nisu stideli.“

Biblija ne kaže da nisu znali da su bili goli, već objašnjava da ih uprkos tome nije bilo sramota. Oni su bili svesni da nisu imali odeću, ali ih ova činjenica nije ni najmanje opterećivala. Moj prijatelj i saradnik Hauard ima malu devojčicu po imenu Kej Kej koja ima dve i po godine. Jednog dana sam ih posetio i ona me je pozdravila sa: „Čika Dejvid, ja sam devojčica, a Laki je dečak. Dođite da vam pokažem!“ i pripremala se da mi pokaže! Rekao sam joj, „Ne dušo, ne moraš to da radiš.“ Ona zna šta je golotinja, ali ona nije svesna toga na šta golotinja ukazuje.

Slično je bilo i sa Adamom i Evom. Biblija kaže da su oboje bili goli, ali da ih nije bilo sramota. Golotinja im ništa nije značila. Činjenica da

nisu nosili odeću nije ih uopšte opterećivala. U 1. Mojsijevoj 3:7 se kaže:

„Tada su im se otvorile oči i shvatili su da su goli. Zato su spleli smokvino lišće i napravili sebi pokrivala za bedra.“ (1. Mojsijeva 3:7)

Sada kada ovo površno čitamo deluje da se kaže da su u tom trenutku odjednom stekli znanje da su bili goli, ali nema smisla pretpostavljati da nikada nisu znali da su bili bez odeće. Biblija kaže da su znali! Pretpostavlja se da reč „znati“ nosi drugačije značenje od običnog prikupljanja informacija. Ovo znanje koje je došlo do njih bilo je dublje od obične informacije. To je bila svesnost koja je promenila njihovu perspektivu; svesnost koja je promenila njihov pogled na sebe na mnogo dubljem nivou od običnog shvatanja fizičkog nedostatka. Zapravo, u 11. stihu Bog im kaže:

Ko ti je kazao da si go?

Ako niste nosili odeću da li je potrebno da vam to neko kaže? Nije bio problem u tome što su oni iznenada shvatili da nemaju na sebi odeću. Problem je bio u tome što je svesnost toga što su goli postala razlog da se sakriju od Boga, iako za to ranije uopšte nisu marili. Njihova golotinja je počela da ukazuje na nešto drugo. Iznenada su postali svesni značenja golotinje. U njihovim umovima, ono što je bilo savršeno dobro, savršeno nevino, odjednom je postalo sramno. Iznenada su prepoznali da Bog dolazi i nisu mogli takvi da se pojave pred Njim. Golotinja je postala, ne samo teorija u glavi, ne samo svesnost činjenice, već je postala nešto što je u njihovom iskustvu bilo sramotno.

Posle nekoliko godina, Kej Kej (Hauardova mala ćerka) želela je da je vidim голу. To je za nju počelo da poprma drugo značenje. Za još nekoliko godina, golotinja će za nju značiti „sakrij se. Ne mogu da dozvolim da me bilo ko vidi ovakvu!“ Tada verovatno više neće želeći ni da je njeni roditelji vide голу. Tada će poznavati golotinjku i razumeće u svom ličnom iskustvu na šta ukazuje golotinja, umesto da

samo zna kako da definiše golotinju. Poznavati nešto znači više nego biti u stanju da definišeš to. U ovome je poenta. Adam i Eva su znali za golotinju, ali nisu poznavali sramotu povezanu sa golotinjom sve dok nisu iskusili greh.

Primenimo sada ovu ideju dok razmatramo ime zabranjenog drveta. Biblija kaže da se zvalo „drvo poznanja dobra i zla,“ a Sotona je rekao, „Onog dana kada budete jeli plod sa tog drveta, otvoriti će vam se oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.“

Sada razmotrimo ovo pitanje: Da li su Adam i Eva znali za zlo? Verujem da su morali znati. Bog im je rekao da će onog dana kada budu jeli plod sa drveta umreti. Tako da su oni bili svesni toga šta je ispravno a šta pogrešno i bili su svesni smrti. Znali su da je postojalo nešto što se zvalo „zlo“ i verovatno su to mogli da definišu. Oni su znali da će ih određena dela učiniti Božjim neprijateljima, ali nisu imali lično razumevanje šta to znači. Kada su okusili taj plod oni su postali svesni nečega što nikada ranije nije bilo poznato na ovoj planeti. To nešto je bilo potpuno novo i veoma čudno, jer u tom trenutku osoba koja je bila njihov najveći prijatelj postaje njihov najgori neprijatelj, bar u njihovim očima. Čim se pojavio Bog, koji nikada nije ni pomislio da im naškodi, koji im nikada nije pretio i koji im nikada nije želeo ništa osim dobra, oni su pobjegli da se sakriju! Ne zbog toga što se desilo Njemu, već zbog toga što se desilo njima. Sada su upoznali zlo i ovo su posledice koje poznavanje zla ima po nas.

Upotreba reči „poznati“ koja znači mnogo više nego jednostavno biti u stanju da se definiše nešto veoma je popularna u Bibliji. Na primer u 1. Mojsijevoj 4:1 čitamo:

„I Adam je poznao svoju ženu Evu i ona je zatrudnela. Kada je rodila Kaina rekla je: „Dobila sam čoveka od Gospoda.“

Zapazite kako je reč ovde upotrebljena, „Adam je „poznao“ Evu.“ Ovo ne znači da je jednostavno bio upoznat sa njom, ili da je znao kakva je ona bila osoba. Ovo odslikava intimnu zajednicu između

Adama i njegove žene koju Biblija opisuje kao postajanje „jednog tela.“ Kada je poznao svoju ženu na ovakav način rezultat je bio da je zatrudnela i rodila sina. Vidimo da je ovu reč upotrebila Marija, Isusova majka, na isti način. Kada je anđeo došao kod nje i rekao, „rodićeš sina i daćeš mu ime Isus,“ Marijin odgovor je bio „kako će to biti kada još nisam poznala muža?“ (Luka 1:34)

Kada Biblija kaže da su Adam i Eva došli do poznanja zla, to znači da je zlo postalo deo njihovog iskustva. Sotona im nije rekao punu istinu. On im je rekao da će postati kao bogovi u poznavanju zla jer je jedino Bog imao svest o grehu, osim Sotone i njegovih anđela. Bog je jedini poznao greh, a da nije došao pod njegovu silu, zbog toga što je Bog. On je znao šta je značilo poznavati greh. Ali jedini način na koji su oni mogli da poznaju zlo bio je da se nađu pod silom zla i u naručju zla. Oni su postali sjedinjeni sa zlom kao čovek sa ženom. Kada su došli do ovog poznavanja zla Adam i Eva su shvatili da su bili prevareni i da im Sotona nije rekao punu istinu, ali tada je već bilo prekasno!

PRUŽENA PRILIKA

Interesantno je razmotriti da nije postojalo ništa loše u vezi samog drveta i ploda. Ono je izgledalo kao i svako drugo drvo u vrtu. Razlika je bila samo u tome što je Bog zabranio Adamu i Evi da jedu sa ovog drveta. Normalno, kada zamolimo nekoga da nam ne uzima ono što nam pripada to je zbog toga što nam je potrebna ta stvar. Ali kada Bog tamo postavi drvo i kaže, „Ne jedite plod sa ovog drveta,“ da li On to kaže zbog toga što mu je potrebno drvo? Mogao je da stvori još hiljadu takvih drveta! Zašto je Bog tamo postavio drvo i rekao, „Ne diraj ovo drvo,“ ako mu ono nije bilo potrebno? Moglo bi se reći da je ovo bilo nepotrebno pravilo. Zašto postaviti zabranu kada ti nije potrebna stvar koju si mi zabranio?

Ovo bi trebalo jasno da nam kaže da samo drvo nije bilo sporno. Bog im je dao pravilo da bi im jednostavno pružio priliku da sagreše. Neki bi se možda više složili, ako bih rekao, da im je Bog dao priliku da izaberu između dobra i zla, ali zapravo, Bog nije dao čoveku da izabere dobro. Kada je Adam stvoren, stvoren je savršen! On je stvoren po Božjem obličju, on nije to birao. To je bilo njegovo bez da je to izabrao. Bog ga je takvim stvorio. Zapravo im je Bog pružio priliku da izaberu zlo, jer su već bili dobri. Ono što nisu imali je zlo, i Bog im je pružio mogućnost da ga izaberu.

Zašto bi Bog to uradio? To nas vraća na koren sukoba između Boga i Sotone. Na nebu je Sotona rekao Bogu, „Ne pružiš im poštenju i pravednu priliku. Zašto uvek pretpostavljaš da je tvoj put najbolji put? Ja sam postavio drugi sistem i ako oni izaberu moj put biće bolje po njih i biće srećniji. Ako si pošten i pravedan moraš da dozvoliš ljudima slobodu da izaberu.“

Tako im je Bog pružio priliku da sagreše. To je verovatno sve što je drvo predstavljalo; prilika da se sagreši. Ali Bog im je dao jasno upozorenje, „Ne idite blizu drveta, jer na drvetu ne postoji ništa osim greha. Onog trenutka kada priđete drvetu, sagrešićete, ali zapamtite, to je jedino mesto gde postoji opasnost!“ Naravno, to nije moralo da bude drvo. Bog je mogao da uzme kamen i da ga stavi tamo i nazove ga, „kamen dobra i zla,“ sa uputstvom da ne bi trebalo da diraju ovaj kamen. Zbog toga, ne krivimo previše drvo jer drvo nije značilo ništa. Ono što im je stvarno pružilo priliku da sagreše bila je Božja zapovest. Da Bog nije načinio pravilo oni bi mogli da jedu sa tog drveta hiljadu narednih godina i ništa se ne bi desilo. Pravilo im je pružilo mogućnost da upoznaju greh!

Ali da li je Bog želeo da oni upoznaju zlo? Ne! U njihovom slučaju, oni nikada nisu trebali da upoznaju zlo i onda bi zauvek nastavili da žive u savršenom stanju. Ali bilo je neophodno da im se pruži izbor.

Bilo je neophodno da im se pruži mogućnost da izaberu Sotonin put, jer je Bog, Bog koji veruje u slobodu.

POZNAVANJE GREHA

Rimljanima 3:20 nam kaže:

„Stoga iz dela zakona ni jedno telo se neće opravdati u njegovim očima, jer preko Zakona dolazi spoznaja o grehu.“

Rimljanima 7:7 u osnovi kaže istu stvar:

„Dakle, šta ćemo reći? Da li je Zakon greh? Nipošto! Ali nikada ne bih shvatio šta je greh da nije bilo Zakona. I ne bih shvatio šta je požuda da Zakon nije rekao: „Ne poželi!“

Čitavog svog života sam mislio i razumeo da kroz zakon stičemo definiciju greha. Ovo je popularno razumevanje ovih stihova. Ali da li je to zaista ono što je Pavle govorio?

Pavle kaže, „Nikada ne bih shvatio (znao) šta je greh, da nije bilo Zakona.“ Sada postoje dva moguća značenja ove izjave. Kao što sam napomenuo, postoje dva načina na koja je reč „znati“ upotrebljena u Bibliji. Jedna upotreba reči je da opiše teoretsko znanje (kao što je definisanje ili intelektualno razumevanje). Druga upotreba je lični odnos, lična zajednica, lična intimnost, gde nešto postaje deo nečijeg iskustva. Postoje dve upotrebe reči „znati“ a druga se upotrebljava mnogo češće nego što prepoznavamo. Mnogo puta Biblija govori o poznavanju nečega i mi mislimo da se to odnosi na obično definisanje, onda kada se uopšte na to ne misli.

Sada Pavle kaže, „Nikada ne bih znao šta je greh, da nije bilo zakona, „ i dok nastavljamo da čitamo pasus u Rimljanima 7, otkrivamo, da on govori o tome kako je spoznao nešto lično i intimno, što je bilo sastavni deo njegovog iskustva. Šta je to spoznao? Šta je to sa čim je imao intimno iskustvo? To je nešto što on naziva greh.

„Jer znam da u meni, to jest u mom telu, ne prebiva ništa dobro. Jer sam sposoban da želim dobro, ali ne i da činim dobro. Jer dobro koje želim da činim, ne činim, nego zlo koje ne želim da činim, to činim. A ako činim ono što ne želim, onda to ne činim više ja, nego greh koji prebiva u meni.“ (Rimljanima 7:18-20)

DELOVANJE ZAKONA

Kako je znao da je greh prebivao u njemu? Kako je znao da je postojala sila u njemu protiv koje nije mogao da se bori i kojoj nije mogao da se odupre, koja je bila veća od njega? On kaže, „Nikada ne bih znao šta je greh, da nije bilo zakona...“ (Rimljanima 7:7), „U stvari, ja sam bio živ dok nije bilo Zakona, ali kad je stigao propis, greh je oživeo, a ja sam umro.“ (Rimljanima 7:9)

Ono što je Pavle govorio je, „Ja volim Božji zakon svojim umom, ali u sebi pronalazim drugu silu, koja se bori protiv želja mog uma i čini me robom sile greha koja je u mom telu. “Božji zakon ga čini svesnim da postoji greh koji deluje u njemu. On nikada ne bi znao šta je greh da nije bilo zakona, jer kaže da je bez propisa greh mrtav!

Prema Pavlu, glavna svrha zakona je da upoznamo greh! Zakon nas čini svesnim sile koja se nalazi u nama, neprijatelja u nama, koji je snažniji od nas i kome se ne možemo odupreti bilo kojom silom koju posedujemo sami po sebi.

Možemo li primetiti da se ista stvar dogodila Adamu? Bog mu je dao zakon kako bi imao mogućnost da upozna greh. Adam je mogao reći, „Bez drveta, ja ne bih upoznao greh.“ Pavle kaže, „Nikada ne bih znao šta je greh da nije bilo zakona,“ (Rimljanima 7:7). Zakon dat Adamu i zakon dat nama služi istoj svrsi. Oba zakona treba da pruže čoveku mogućnost da upozna greh.

POPULARNO POGREŠNO RAZUMEVANJE

Popularno je shvatanje da je uloga zakona da definiše greh i ove Pavlove izjave se upotrebljavaju da bi poduprle ovu ideju. Pavle kaže, „Preko zakona dolazi spoznaja o grehu.“ Pavle ovde misli da preko zakona ja postajem svestan greha i postajem svestan prisutnosti ovog neprijatelja u meni.

NAČIN NA KOJI ZAKON FUNKCIONIŠE

Zašto ne možemo spoznati greh bez zakona? Zato što, premda je greh naš stalni prijatelj i saputnik i premda je greh sastavni deo našeg bića, bez zakona ćemo hodati u savršenom skladu sa grehom. Nikada nećemo pokušati da mu se suprotstavimo; mi hodamo ruku pod ruku sa grehom, kao prijatelji, jer smo u skladu sa njim. Postoji strana prirode greha koju nismo otkrili i istražili.

Ponekad sam pokušavao da ubedim nekoga da preda svoj život Hristu i dobijao sam odgovor, „Još uvek nisam spreman!“ Takvi ljudi misle da mogu u bilo kom trenutku da ustanu protiv greha i da odluče da žive pravedno! Oni veruju da sila promene leži u njihovim rukama i da je to samo pitanje toga što se još nisu odlučili, ali će se jednog dana odlučiti, i kada to urade, da će se samo promeniti i živeti hrišćanskim životom! Uvek smo sretali takve ljude. Oni misle da imaju sposobnost samo da se promene, i oni ne znaju istinu zato što još uvek nisu upoznali zakon. Oni šetaju ruku pod ruku sa grehom. Oni su dobri prijatelji sa grehom, i oni misle, „Kad god poželim, mogu se okrenuti i poći u drugom smeru.“

Ali onda dođe dan kada se susretnu sa zakonom. Oni prepoznaju da zahtevi zakona važe za njih i onda pokušavaju da idu u drugom smeru, što dalje od greha, pokušavaju da idu različitim smerom od svog životnog saputnika. Ovo se dešava kada saznaju šta je zaista

greh! Sada shvataju da se ne mogu izvući tako lako. Oni upoznaju greh kao što ga nisu znali nikada ranije. Neka prostitutka, lopov, lažov, obmanjivač i pakosna osoba, pokušaju da odbace ove svoje osobine i otkriće ko je i šta je zaista greh! Pavle je to pokušao i kaže nam šta je otkrio:

„Nalazim, dakle, ovaj zakon u sebi: kad želim da činim dobro, u meni je zlo.“ (Rimljanima 7:21)

On opisuje svoj očajnički položaj rečima:

„Jadan sam ti ja čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rimljanima 7:24)

To je Pavle otkrio kada je zakon postao deo njegovog iskustva i tako je upoznao greh. Postojao je smrtonosni parazit, sakriven u njemu, koji je izjedao njegov život, uništavao ga, ali ga Pavle godinama unazad nije poznao. U svom neznanju hodao je ruku pod ruku sa smrtnim neprijateljom.

I šta je Bog uradio? Bog je uveo sondu u njegov život; nešto što je moglo istražiti sve ćoškove i razotkriti ovu smrtonosnu stvar zvanu „greh“ i izvesti je na videlo. Iznenada je Pavle prepoznao istinu, „postoji uništitelj koji vreba u meni, postoji neprijatelj za koga sam mislio da mi je prijatelj i ja to nisam znao!“ To je saznao preko zakona. Jevrejima 4:12 kaže:

„Jer Božja reč je živa i delotvorna, oštiri je od svakog dvoseklog mača i prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misli i namere srca.“ (Jevrejima 4:12)

Tako zakon funkcioniše. On razdvaja zglobove, kosti, moždinu, ulazi u misli i namere srca, on deli, razdvaja i uređuje i kada se suočimo licem u lice sa Božjim zakonom, iznenada prepoznamo koliko je smrtonosna ova bolest koja u nama izjeda naše živote! Ali ako se zaustavimo na zakonu naše stanje će biti najgore moguće, jer ćemo završiti utučeni, prokleti, osuđeni i beznadežni, jer zakon nas može samo dovesti do ovde, nigde dalje. Može nas upoznati sa

grehom ali ne može nas izbaviti od njega. To je bila svrha zakona i to mu je zapravo bila i jedina svrha. Zakon je naš staratelj koji nas dovodi Hristu (Galatima 3:24).

Osoba koja ne poznaje zakon je u boljem položaju od osobe koja se zaustavi samo na zakonu, zato što je osoba koja ne poznaje zakon srećni grešnik!! Oboje su i dalje robovi greha, ali bolje je biti srećni grešnik u neznanju, nego bedni i nesrećni grešnik sa znanjem ako planirate da se zaustavite na zakonu!

RAZLIKA SA ADAMOM

Interesantno je zapaziti da postoji razlika između toga kako zakon funkcionise za nas i kako je trebalo da funkcionise za Adama. U Adamovom slučaju da li je Bog želeo da on upozna greh? Ne! Ali u slučaju Adamovih palih potomaka Bog je želeo da mi upoznamo greh! U Adamovom slučaju greh je bio van njega. Kada je neprijatelj van nije potrebno da ga upoznate. Zapravo, ukoliko upoznate neprijatelja koji je van smatraće vas izdajnikom. Morate ga držati na odstojanju i dopustiti mu da ostane van. Greh se nalazio van i Bog je želeo da greh ostane potpuna nepoznanica za Adama. Ali kad se neprijatelj nalazi unutra postaje imperativ da ga upoznate. Morate da upoznate njegovu silu, njegov uticaj i što je najvažnije treba da budete u stanju da ga prepoznate kao neprijatelja. Potrebno je da upoznate neprijatelja, u suprotnom nikada nećete biti u stanju da se zaštitite od njega.

DRUGAČIJA OPCIJA

Postoje hrišćani koji veruju da mi dolazimo na ovaj svet u nekom među-položaju, slobodni da idemo levo ili desno, slobodni da grešimo ili da ne grešimo. Ali to nije istina. Adam je stvoren dobar i imao je

izbor da izabere zlo, ako je to želeo. Da li se ostatak čovečanstva nalazi u istoj poziciji? Ne! Mi nismo rođeni sa izborom koji je Adam imao. Svi Adamovi potomci rađaju se razdvojeni od Boga, izopačeni i sa potrebom da se nanovo rode! Adam je odabrao da se okrene Sotoni i sebi i tu je postavio celo čovečanstvo zajedno sa sobom. U Adamovom slučaju on je imao jednu opciju, da se okrene od Boga i pravedan život koji je već imao. U našem slučaju, mi takođe imamo jednu opciju (ne dve). Mi imamo opciju da pobegnemo od Sotone, tako što ćemo izabrati Hrista. U stanju u kom se rađamo, mi nemamo mogućnost da izaberemo zlo. Adam je već izabrao umesto nas i mi se rađamo u tom grešnom izopačenom stanju, odvojeni od Boga, nesposobni da činimo pravdu. U Adamovom slučaju, nije odvojenost od Boga izazvala njegovo sagrešenje, niti je sagrešio zato što je imao telesan um. Adam je lično doneo slobodnu odluku. Adam je stvoren ujedinjen sa Bogom. Ali u slučaju svih drugih ljudi situacija je drugačija. Mi smo sagrešili davno pre nego što smo bili u stanju da načinimo inteligentan izbor. Sagrešili smo mnogo pre nego što smo bili svesni toga što smo radili. Da li je to zato što je svako načinio isti izbor koji je Adam načinio? Ne, Adamovi potomci nisu imali ovu mogućnost.

Božji putevi su divni. On je upotrebio zakon da zaštiti Adama, da ne upozna neprijatelja koji je bio van. Ali sada, kada je Adam otvorio vrata i pustio neprijatelja unutra, Bog upotrebljava zakon da bi nam pomogao da identifikujemo neprijatelja, kako bismo mogli da ga se oslobodimo.

NE ZAUSTAVLJAJTE SE NA ZAKONU

Iako je zakon kritičan deo Božjeg plana, on mora zauzeti ispravno mesto u tom planu. Ne smemo poverovati da smo u pronalaženju zakona došli do pozicije u kojoj Bog želi da budemo! Zakon je

istražitelj, ispitivač, i on kaže, „Imaš problem, bolestan si i zaražen!“ Ali zakon ne može ići nigde dalje. On me osuđuje i čini utučenim i ništa više osim toga, tako da Pavle kaže:

„U stvari, ja sam bio živ dok nije bilo Zakona, ali kad je stigao propis, greh je oživeo, a ja sam umro.“ (Rimljanima 7:9)

NAJVEĆE ZNANJE

Adamov problem je bio taj što je pustio greh unutra. Naš problem je u tome što ne možemo da izađemo. Zakon mi pomaže da upoznam greh, ali kada ga upoznam moram ići korak dalje. Jovan 17:3, kaže:

„A ovo je život večni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

Biblija ne govori o teoretskom znanju koje su imale lude devojke. Ona govori o dinamičkom iskustvu gde naši životi postaju sastavni deo Božjeg života, na sličan način kao što muž „poznaje“ svoju ženu. Ja sam poznavao svoju ženu, ali je nikada nisam poznavao na ovaj način sve dok nisam stupio u intimnu zajednicu sa njom, gde dvoje postaju jedno telo. Na to Biblija misli! Kada postoji ovakav odnos ili zajednica, on donosi plod - rađa se dete. Kada upoznate Boga, kada upoznate Hrista, to će roditi plod i to će biti prirodan proizvod zajednice. Zakon nam pomaže da upoznamo greh; ali nemojmo se tu zaustaviti! Moramo nastaviti do sledeće vrste znanja. Moramo upoznati Boga i Njegovog sina Isusa Hrista. Ovo znači večni život. Hrist je došao i uništio neprijatelja. Zakon je pronašao neprijatelja, ali Hrist ga je uništio.

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu.“ (Rimljanima 8:3)

Hrist je pronašao neprijatelja koji vreba iznutra, osudio ga i uništio ga. Hvala Bogu za Isusa!

Neke od najvećih zamerki i kritika koje su ljudi ikada imali po pitanju hrišćanstva pojavile su se zbog načina na koji je Bog opisan u Starom savezu i zbog stvari koje je zapovedio i učinio. Sa Bogom opisanim u Starom savezu teško je baviti se povremeno. On je predstavljen kao Bog Jevreja, a ne drugih naroda, i dok je štiti Izrael nemilosrdno je uništavao druge narode zapovedajući da se čitave kulture izbrišu sa lica zemlje, uključujući žene, decu i stare ljude. Čak ni bebe ni životinje nisu bile pošteđene u nekim od ovih uništenja, na koja se danas ukazuje kao na genocid. Kako možemo uskladiti ovu sliku sa slikom milostivog, nežnog Isusa, punog ljubavi, koga pronalazimo u Novom savezu, koji insistira na tome da je Bog naš Otac koji voli sve ljude?

Ovo nije jedina sporna oblast; zapovesti Starog saveza, ponekad izgledaju proizvoljne i besmislene, a još se stiče i gori utisak kada pogledamo užasne kazne nametnute onima koji nisu bili poslušni zapovestima. Ljudi su bili beskompromisno ubijani za zločine kao što su proklinjanje oca i majke, a ni homoseksualcima nije bilo dozvoljeno da žive. Kako se ovo može uskladiti sa milošću i strpljenjem koje se otkrivaju u Bogu Novog saveza?

U drugim oblastima, kao što su tumačenje proročanstava, razumevanje zakona i milosti i u prirodi Izraela danas – u svim ovim i drugim oblastima, vidimo veliko neslaganje i konfuziju u hrišćanstvu. Očigledno je da postoji potreba za jasnim, doslednim razumevanjem razlike između Starog i Novog saveza i razloga zbog kojih postoje ove razlike.

Ključ za usklađivanje svih ovih poteškoća je da razumemo da je celokupan sistem Starog saveza bio veliki model, sredstvo

podučavanja, u kojem je Bog prikazao buduće realnosti. Drugim rečima, sistem Starog saveza nije bio realnost i nije predstavljao konačnu istinu o Bogu i načinu Njegovog delovanja. Već je to bio sistem simbola i slika koji su predstavljali istinu, ali nisu bili istina. Ova činjenica je prikazana u stihovima koji slede:

„Jer Zakon je bio dat preko Mojsija; blagodat i istina došle su kroz Isusa Hrista.“ (Jovan 1:17)

„Jer Zakon imajući senku predstojećeg dobra, a ne i samo obličje praktičnih učinaka, nikad ne može istim žrtvama koje se iz godine u godinu neprestano prinose usavršiti one koji pristupaju Bogu.“ (Jevrejima 10:1)

Neki hrišćani veoma dobro objašnjavaju razliku između fizičkog i duhovnog Izraela, ili između tipskih žrtava i Hrista kao antitipske žrtve, ali u isto vreme imaju jako slabo razumevanje zakona i njegove svrhe u Starom savezu, u odnosu na njegovu svrhu u Novom savezu.

Sledi spisak nekih od tipova i antitipskih stvarnosti koje se nalaze u Bibliji. Većina ljudi je upoznata sa ovim tipovima i može lako da identifikuje odgovarajuće antitipove.

- Jagnje - Hrist
- Krv - Život
- Prvosveštenik - Hrist
- Palestina - Nova zemlja
- Fizički Izrael - Crkva (Zajednica vernika)
- Levitsko sveštenstvo - Hrišćani

Spisak svih tipova i antitipova je mnogo obimniji nego ovaj. Zapravo, celokupan sistem Starog saveza - sve u njemu - predstavljalo je tip. Ovo je činjenica koja se dosta slabo razume. Najveće nesuglasice i nesporazumi u hrišćanstvu nastali su zbog toga što isto načelo tipa i antitipa nije primenjeno na ostatak Starog saveza. Mnogi ljudi su još uvek preokupirani praktikovanjem starosaveznih tipova

kada bi trebalo da budu uključeni u novosavezne antitipove. Evo nekih dodatnih primera tipova i antitipova.

- Rekviziti iz Svetinje - Stvarna sredstva spasenja
- Praznici - Događaji u procesu spasenja
- Gresi - Greh
- Krivica - Razdvojenost od Boga
- Božje zapovesti - Božji karakter
- Sistem zakona - Božje carstvo
- Ponašanje - Priroda
- Činjenje - Verovanje
- Bog kao sudija - Bog kao Otac

Nije neophodno da ispitujemo sve tipove u ovom poglavlju, već ćemo se fokusirati samo na neke od njih. Jednom kada počnemo da razmišljamo o tome otvorenog uma i iskrenog i poštenog srca sve će postati očigledno, jer je istina uvek u skladu sa samom sobom i uvek sledi put logike. Neki od ovih nesporazuma ostavili su razarajuće posledice na religiozno iskustvo miliona ljudi kroz vekove i doveli su do pojave velikog broja lažnih doktrina i pogrešnog predstavljanja Boga.

U ovom poglavlju proučićemo četiri tipa iz Starog saveza i fokusirati se na realnost iz Novog saveza. Izabrao sam ove tipove sa spiska i fokusiraćemo se na njih zato što je njihovo nerazumevanje nanelo veliku štetu tokom potekle dve hiljade godina. Evo četiri tipa na koje ćemo se fokusirati:

- Gresi - Greh
- Krivica - Razdvojenost od Boga
- Božje zapovesti - Božji Karakter
- Bog kao Sudija - Bog kao Otac

GRESI I KRIVICA

U Starom savezu čovek je postajao grešnik onog trenutka, kada je prekršio zakon. Tada je on „proglašen krivim“ i morao je da prinese životinju na žrtvu. Život te životinje bio je zamena za njegov život i krv te životinje je uklanjala krivicu zbog greha. U ovom sistemu glavna pitanja su bila:

1. Loše delo koje je počinio - njegova dela.
2. Problem sa kojim se suočio bilo je kako da ukloni sopstvenu krivicu. Kako da zadobije oprostaj i kako da ponovo stekne Božju naklonost.
3. Pod ovim sistemom bilo je jasno da je krv žrtve uklanjala krivicu. Krv je promenila Božji um.

Mi znamo da su životinje bile tip koji je predstavljao Hrista. Znamo i da je krv tih životinja bila tip koji je predstavljao Njegov život. Ali mi smo se zadržali na nekim delovima ove slike kao da su realnost, dok je zapravo čitava slika predstavljala tip! Na šta mislim? Mislim na to da su i greh i krivica bili tip! I greh i krivica je trebalo da predstavljaju veće realnosti. Nisu samo jagnje i njegova krv predstavljali tip, već je i problem kojim su se bavili takođe predstavljao tip. Ovo je prvi veliki nesporazum koji je zarazio hrišćanske doktrine danas.

Grešna dela su činjena svakog dana, i dan za danom, životinje su morale da budu ubijane da bi se uklonila krivica. Ali sam greh kao stvarni problem nikada nije bio uklonjen. Krivica je samo poništavana do sledećeg grešnog dela. Čitava slika je trebalo da pruži pouku da čovek nije u harmoniji sa Bogom i da mu je potreban Spasitelj da bi ga vratio u harmoniju sa Bogom. Krv jagnjeta je predstavljala Hristov život u kome je čitavo čovečanstvo pomireno sa Bogom. U poslanici Jevrejima čitamo:

„Ali te žrtve iz godine u godinu podsećaju na grehe, jer krv junaca i jaraca ne može uzeti grehe.“ (Jevrejima 10:3-4)

Ali problem je bio mnogo dublji od običnih grešnih dela. Zbog ovoga oprostaj nije mogao da se bavi stvarnim problemom. U tipskoj slici fokus je bio na oproštenju.

Stvarni problem je bila telesna priroda - sam greh. Ovo je bio problem kojim se trebalo baviti, a grešna dela su služila samo kao tip da predstave stvarni problem. Ponovo čitamo u poslanici Jevrejima:

„...Jer bi inače trebalo da mnogo puta strada od postanka sveta. Ali sada, na svršetku ovog poretka, pojavio se jednom zauvek da svojom žrtvom odstrani greh.“ (Jevrejima 9:26)

„...Posvećeni prinošenjem tela Isusa Hrista jednom zauvek.“ (Jevrejima 10:9-10)

„A on je za sva vremena prineo jednu žrtvu za grehe i seo Bogu s desne strane.“ (Jevrejima 10:12)

Isus je došao da učini kraj grehu, ne samo da obavi istu funkciju kao životinje čije žrtvovanje je obezbeđivalo oprostjenje. Tip predstavlja antitip, ali ni u jednom slučaju tip nije jednak antitipu i ni u jednom slučaju tip ne predstavlja antitip na savršen način. Uvek postoje aspekti antitipa koji nisu predstavljeni u tipu, kao što lutka predstavlja devojčicu, ali nikada ne može predstavljati složenost i čudo žive osobe.

Isus, savršena žrtva za greh, pozabavio se korenom greha, jednom zauvek. On nije došao da uspostavi isti sistem koji je postojao u Starosaveznom tipu stalnog opraštanja greha. Ne. On je došao da uništi koren greha, telesnu prirodu i da odlučno uništi greh jednom zauvek. Kako bi ovo postigao on nije jednostavno poništio krivicu svih greha, već je pomirio čovečanstvo sa Bogom. U Sebi je stvorio zajednicu između ljudskog roda i Boga koja više nikada ne može biti uništena grehom.

„A sve je od Boga, koji nas je pomirio sa sobom kroz Isusa Hrista i dao nam službu pomirenja, da objavljujemo da je Bog bio u Hristu i

pomirio svet sa sobom, ne računajući im njihove prestupe, i stavio u nas reči pomirenja.“ (2.Korinćanima 5:18-19)

Gresi nikada više ne mogu biti problem između čoveka i Boga. Naša grešna dela ne predstavljaju problem Bogu, jer On više ne uračunava ljudima njihove prestupe. Isus se pobrinuo za krivicu, ali to nije sve što je On uradio. Isus je uklonio sam izvor krivice koja se stalno vraća, a to je telesna priroda.

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu.“ (Rimljanima 8:3)

Onda jedini problem koji preostaje je taj da čovek neće hteti da primi besplatan dar života koji je u Isusu. Čovek neće hteti da prihvati pomireni život u kome je greh uništen. Neverovanje je ono što ostaje kao prepreka između čoveka i Boga i zato nas Bog poziva da verujemo u Isusa Hrista kao jedino merilo slobode od greha i jedinstva sa Bogom.

Da sumiramo, u antitipu nisu sporni „gresi“ već sam greh, telesna priroda. Nije sporna krivica već razdvojenost od Boga. Ovo su prava pitanja koja su bila samo ilustrovana tipskim predstavama. Danas se bavimo realnim stvarima i treba da ostavimo tip iza sebe.

ZAPOVESTI NASPRAM KARAKTERA

Sledeća istina prirodno sledi iz onoga što smo upravo ispitali. U Starom savezu naglasak je bio na pravilima, naročito Deset zapovesti. One su predstavljale standard na osnovu kog se definisao greh i sredstvo pomoću kog su ljudi bili prepoznavani kao grešnici ili kao pravedni. Kršenje zakona je bio greh i ovaj greh je činio prekršitelja krivim. Krv životinje je bila potrebna da očisti krivicu. Ali videli smo da nisu sporni, gresi, grešna dela, već stvarni problem predstavlja telesna priroda. Videli smo da je čovekova priroda istinski problem.

Videli smo da Isus nije umro kako bi prosto poništio krivicu, već da bi uništio grešnu prirodu i vratio čovečanstvo u zajednicu sa Bogom. Da li smo bili ograničeni zbog načina na koji smo gledali Božji zakon? Da li su Deset zapovesti takođe predstavljale nešto veće? Da li su one takođe bile tip veće realnosti?

Deset zapovesti su bile postavljene u kovčeg, na najsvetijem mestu u zemaljskoj Svetinji. Svaki pojedinačni predmet koji se nalazio u Svetinji, ili koji je bio povezan sa Svetinjom, predstavljao je tip mnogo veće realnosti.

Prvi predmet povezan sa službom u Svetinji bio je bronzani žrtveni oltar na kome su ubijane žrtvene životinje. Oltar je predstavljao Golgotu, mesto ne kom je Hrist razapet. Zapazite da oltar uopšte nije ni malo izgledao kao Golgota, čak nije imao ni oblik krsta ili brda, ali je predstavljao Golgotu i označavao je Hristovu smrt.

Sledeći predmet je bio bronzani umivaonik gde su se sveštenici prali i umivali. On je predstavljao Hristovo vaskrsenje kada je podignut iz mrtvih, jer kada je bio podignut iz groba On je već bio pobedio greh i tako je u svom telu bio očišćen od prirode greha.

Sledeća stvar je bila sama Svetinja i predmeti koji su se nalazili u njoj. Ovi antitipovi su postali aktuelni nakon što je Hrist uzdignut na nebo i predstavljaju ono što On radi za čovečanstvo na nebu.

U prvom odeljenju Svetinje sto sa hlebovima je predstavljao službu Božje Reči. Sedmokraki svećnjak je predstavljao delo Svetog Duha. Kadioni oltar predstavljao je delovanje molitve u iskustvu Božjeg naroda. U drugom odeljenju Svetinje, najsvetijem mestu, nalazio se zlatni kovčeg, nezvan Kovčeg saveza. Ovaj kovčeg bio je prekriven zlatnim poklopcem koji se nazivao presto milosti (Šekina). Nad ovim poklopcem lebdela je natprirodna svetlost koja je ukazivala na Šekinu. Presto milosti predstavljao je Božji presto, a svetlost Šekine predstavljala je samo Božje prisustvo. Unutar zlatnog kovčega nalazile su se Deset zapovesti. Sada pažljivo razmotrimo; svaki

predmet u svetinji bio je simbol nečeg većeg. Ništa nije samo po sebi bilo realnost; sve je bilo simbol nečega. Kako onda Deset zapovesti mogu biti realnost Božjeg zakona? Kako onda Deset zapovesti mogu biti istinski temelj Božjeg prestola? U skladu sa ostatkom Svetinje, ove zapovesti takođe moraju biti tip, ograničena predstava veće realnosti! Ovo je veoma važno i ne možemo to poreći ukoliko smo iskreni i poštteni. Potpuno je nelogično reći da je sve u svetinji bilo figurativno, ali da su Deset zapovesti bile stvarnost. Kao i sve drugo što se nalazilo u svetinji, Deset zapovesti su govorile istinu, ali na ograničen način. One su predstavljale senku stvarnosti koja je daleko manja od stvarnosti na koju su ukazivale. Možemo razumeti da stvarnost ili antitip Deset zapovesti predstavlja savršen Božji karakter, nešto što se nikada ne može u potpunosti izraziti kroz samo deset rečenica. Bog prevazilazi pravila, isto kao što živa osoba prevazilazi lutku. Kada nam Novi savez kaže da Bog upisuje Svoje zakone u naša srca i umove milioni Hrišćana se i dalje drže zablude da su nam upisane Deset zapovesti. Istina je da je ono što je upisano u naša srca sama priroda živog Boga. To je Božji karakter koji nam je dat prebivanjem Svetog Duha u nama, nešto mnogo kompletnije i superiornije od samo deset rečenica koje upravljaju ponašanjem. To je nešto što dopire do samog srca čovekove potrebe i obezbeđuje savršen lek za čovekov problem. To mora biti tako jer zakoni mogu samo da zahtevaju dobro ponašanje, ali je potrebna dobra priroda da proizvede takvo ponašanje.

SUDIJA NASPRAM OCA

Bog Starog saveza izgleda grub. Ponekad izgleda kao da je nemilosrdni rasista. Biblija nam kaže da ovo nije precizna slika Boga, već da, ukoliko želimo stvarno da razumemo kakav je Bog, moramo

gledati tamo gde je On konačno otkrio sebe u potpunosti, moramo gledati u Isusa Hrista.

„Bog, koji je u prošlosti mnogo puta i na mnogo načina govorio našim praočevima preko svojih proroka, u ovim poslednjim danima obratio se nama preko Sina, koga je postavio za naslednika svega i kroz koga i eone stvorio.“ (Jevrejima 1:1-2)

Ali i dalje ostaje pitanje koje je onda značenje Staro-savezne slike? Da li je bila pogrešna? Da li treba da verujemo da Staro-savezni spisi nisu govorili istinu? Ne, ni najmanje, ali je jasno da se još bavimo tipom i antitipom. Bog Starog saveza je istina predstavljena u tipu i ilustracijama. Stvari koje su tamo zabeležene u spisima zaista su se dogodile, ali i pored toga što su se dogodile one ne daju preciznu sliku o tome kakav je Bog.

Razmotrimo sada jagnje koje je bilo žrtvovano; jagnje je stvarno umiralo i krv se stvarno prolivala. To jeste bilo istina, ali da li je to bila realnost te istine? Naravno da ne! To je predstavljalo istinu u obliku ilustracija. Ako se ilustracije ne razumeju i ne protumače kako treba, rezultovaće izopačenim razumevanjem plana spasenja. Zapravo, mnogi ljudi ne razumeju svrhu i značenje ovih životinjskih žrtvi i često su i oni koji su žrtvovali životinje mislili da krv ovih životinja zaista pričinjava Bogu zadovoljstvo i da ova krv smiruje Njegov gnev. I zar nam Staro-savezni spisi ne govore da je bilo tako? Mnogo puta nam je bilo rečeno da je miris žrtava paljenica bio miris ugodan Bogu koji je uzrokovao da Bog pokaže naklonost prema ljudima. Ali glupo je pomisliti da miris zapaljenog životinjskog mesa pričinjava zadovoljstvo Bogu!

Bog je želeo da ljudi razumeju određene pouke i želeo je da razumeju koliko su zapravo bile značajne ove stvari.

Istina je da će svaka povezanost sa grehom uništiti one koji su njome zaraženi. Nije važno da li je ta povezanost mala. Greh će na kraju uništiti osobu. Ovo je priroda greha. Bog je želeo da

čovečanstvo razume ovu veliku pouku o vezi između greha i smrti i konačnog uništenja. Zbog toga je Bog postavio tip u kome je On sam postao uzrok posledice. On je postao izvor iz koga su izvirale posledice kada bi ljudi povezali sebe sa grehom. Da li je ovakva situacija u konačnoj realnosti ili u antitipu? Ne, u realnosti je greh taj koji uništava ljude, a ne Bog. Svi ljudi trpe patnje zbog svoje povezanosti sa grehom, i greh je taj koji uništava, iako će na kraju sam Bog prekinuti patnje grešnika.

Ali da je Bog čekao da greh i priroda unište grešnika pouke nikada ne bi bile poučene i naučene, jer iako je greh taj koji uništava on nije otvoren u svojoj destruktivnosti. Velika većina ljudi na zemlji ne prepoznaje užasnu opasnost povezanosti sa grehom. Zato je Bog uspostavio ovaj tipski sistem u Starom savezu u kome je On sam postao uzrok odmazde i osvete - onaj koji kažnjava greh. Svaki kontakt sa grehom bio je strogo i beskompromisno kažnjavao. Oni koji su se u potpunosti sjedinili sa grehom bili su nemilosrdno poklani, potpuno zbrisani. Čak i Njegov narod, oni koji su bili bliski Njemu i Njegovi najbolji prijatelji, nisu bili pošteđeni u ovom tipskom sistemu. Mojsije, jedan od Božjih najboljih prijatelja, takođe je morao da umre, da trpi posledice osvete, kada nije poslušao Boga, udarivši stenu onda kada mu je Bog naložio da joj progovori. Da li je Bog želeo da Mojsije umre? Da li je on želeo da ga kazni? Kada je Mojsije zavapio, „molim te pusti me da vidim obećanu zemlju i uđem u nju,“ Božji odgovor je bio „ne.“ Zašto je Bog bio tako grub prema njemu? Odgovor je zbog toga što je to bio tip, i u ovom tipu, Bog je pokazivao da će greh da uništi ljude, i da se od toga ne može pobeći. Bog je mogao da poštedi Mojsija bez pružanja izopačene slike istine. Ali zapamtite da je to bio tip, ilustracija. To je bio udžbenik, ali to nije bila konačna istina!

Šta je konačna istina? Šta se zaista desilo u stvarnosti? U stvarnosti Bog je vratio Mojsija u život, u najkraćem mogućem roku i uzeo ga na nebo! Pružio mu je nešto mnogo bolje od onoga za čim je Mojsije

žudeo. Milost je bila izlivena na Mojsija, ali u tipu, on je morao da umre, jer su ljudi morali da nauče lekciju! Ovo objašnjava mnoga od na izgled nemilosrdnih ubijanja u Starom savezu: smrt Koreja, Datana i Abirama sa svojom malom decom, smrt Uza, koji je dodirnuo Kovčeg saveza pokušavajući da pomogne i umro istog trenutka, smrt neposlušnog proroka, pokolj Hananskih naroda i mnoge druge. Sva ova ubistva su bila tip i ona ne predstavljaju milostivog Boga punog ljubavi. Ona predstavljaju zakon posledica i nepokolebljive posledice koje prate povezanost sa grehom.

U Isusu Hristu vidimo istinsku prirodu Boga, ne pravdu i nemilosrdnost koju zahteva zakon posledice. U Starom savezu Bog preuzima na sebe ovu prirodu, jer je bilo potrebno da se nauči lekcija, ali nemojmo verovati da ove priče pričaju kompletnu priču. Na vaskrsenju ćemo saznati sudbinu mnogih koji su umrli u tipu, pod „pravdom,“ i „sudom.“ Na kraju će u antitipu triumfovati milost i biće mnogo iznenađenja. Na ovo je Jovan mislio kada je rekao:

„Jer Zakon je bio dat preko Mojsija; blagodat i istina došle su kroz Isusa Hrista.“ (Jovan 1:17)

OPROŠTENJE I PRAVDA

22

Skoro svako shvatanje plana spasenja objašnjava sporna pitanja na pravni način. Zapravo, nikada nisam čuo objašnjenje zašto je Isus morao da umre i zašto su grešnici osuđeni na smrt koje nije bilo legalističko. Osnovna ideja je:

Bog me je osudio na smrt. Zašto? Počinio sam greh. Prekršio sam zakon, zbog toga smrtna kazna visi nad mojom glavom. Kako Bog poništava tu kaznu? Kako on briše zapis o mom grehu iz nebeskih knjiga, kako bi me mogao proglasiti nevinim? Opšte prihvaćeno

mišljenje kaže da kada Bog vidi Hristovu krv, On se odmah predomisli u vezi mene i kaže, „Opraštam ti.“ Zbog smrti svog Sina, Bog je u stanju da se predomisli.

ŠTA JE OPROŠTENJE?

Popularno shvatanje koje smo naveli u prethodnom pasusu vidi oproštenje kao stav uma. Ako jedna osoba povredi drugu osobu, onda osoba koja je povređena treba da prestane da gaji pakosna osećanja prema osobi koja ju je povredila. Na ovo se gleda kao na „oprostenje.“ Ljudi su ovakvo shvatanje oprostjenja pripisali Bogu tako da je ideja sledeća: kada pogrešim, Božiji stav prema meni se menja. Bog postaje ljut na mene i kaže, „Pre nego što se predomislim i promenim svoj stav prema tebi, potrebna mi je krv, i ako to nije tvoja krv, onda će to biti krv mog Sina! Kada se krv prolije i Ja vidim krv, zaboraviću tvoj greh i izbrisaću ga iz nebeskih knjiga i ponovo ću imati lepo mišljenje o tebi.“ Možda je ovo banalan način za objašnjavanje, ali na kraju krajeva, ovako popularna teologija gleda na pitanje Božjeg oprostjenja.

Nešto je veoma pogrešno u ovom konceptu. Šta Biblija kaže o Bogu? „Bog je ljubav,“ i „Bog se ne menja.“ Ako se Bog ikada predomisli u vezi nečega onda ne može biti istina da se Bog ne menja. Svi Božji putevi su savršeni putevi ljubavi i zbog toga je nemoguće da se Bog ikada promeni. Kada moramo da razumemo Božji oprostaj u pogledu Božjeg menjanja i predomišljanja, onda bi trebalo da shvatimo da je ovaj koncept Božjeg praštanja pogrešan koncept. Ovde ljudi greše. Oni ne razumeju biblijski koncept praštanja. Svrha Hristove žrtve nije da natera Boga da se predomisli.

U HRISTU

Pa ipak Biblija kaže u Efescima 4:32:

„A budite dobri jedni prema drugima, samilosni, spremno opraštajući jedni drugima kao što je i Bog u Hristu milostivo oprostio vama.“ (Efescima 4:32)

Zašto vam je Bog oprostio? Zbog Hrista, odnosno u Hristu! Ovo je fundamentalno biblijsko učenje: Bog oprašta u Hristu. Ali šta to znači? Da li to znači da se Božji stav menja zbog Hrista? Da li je oproštenje zaista promena stava ili postoji još nešto u biblijskom oproštenju? Da li oproštenje utiče na Boga ili na čoveka? Da li utiče na večnu neopipljivu stvar pod imenom, „pravda“, na nešto bez imena i lika čemu su izloženi i Bog i čovek? Šta oproštenje zaista znači i na koga utiče?

Neosporna istina je da me je Bog uvek voleo i uvek je svojom rukom dozeo do mene. Kada sam otkrio ovu činjenicu to je promenilo moj život. Naučio sam da Ga cenim i da mu budem zahvalan, i ova zahvalnost je svakoga dana postajala sve veća. On nikada nije gajio negativne misli prema meni! Ako se budemo utemeljili na ovom načelu otkrićemo da će naše razumevanje Boga i Njegove Reči postati mnogo jasnije. Naša slika o Njemu će više biti u skladu sa istinom, „Bog je ljubav.“ Tako da Božji oproštaj nikada nije bio u vezi sa Božjim predomišljanjem u vezi sa nama.

BIBLIJSKO OPROŠTENJE

Pogledajmo pasus u jevanđelju po Luki koji razjašnjava ovo pitanje:

„Pazite na sebe! Ako tvoj brat počini greh, ukori ga. Ako se pokaje, oprosti mu. Ako ti i sedam puta na dan sagreši i sedam puta se vrati k tebi i kaže: Kajem se, oprosti mu.“ (Luka 17:3-4)

U ovom pasusu Isus je pokušavao da predstavi Božju prirodu. On je predstavio scenario osobe koja neprestano greši prema drugoj osobi - više od sedam puta u jednom danu. Njegov nalog nama je da bi trebalo da oprostimo takvoj osobi. Prema ovom pasusu, koji uslov mora biti ispunjen da bismo oprostili takvoj osobi? Uslov je da se osoba pokaje. Ali pretpostavimo da se ta osoba ne pokaje da li da joj oprostim? Popularan odgovor bi bio, „naravno da treba da oprostimo.“

Ali razmotrimo za trenutak sledeće: ako se ne pokajemo za svoje grehe da li će nam Bog oprostiti? Odgovor je - ne. Prema Bibliji, Bog ne oprašta ako se ne pokajemo i Bog ne traži od nas da radimo ono što On ne radi. Zašto se osoba mora pokajati pre nego što joj bude oprošteno? Odgovor će nam postati jasan kada budemo razumeli šta je stvarno biblijsko oproštenje.

Nasuprot ustaljenom mišljenju, oproštenje u Bibliji ne predstavlja promenu stava prema nekome. Oproštenje je zapravo obnovljena zajednica (relacija). Oproštenje nije jednostrana transakcija, već iskustvo u kome su obe strane pomirene. Bolja reč za ovaj biblijski koncept praštanja je, „pomirenje.“ To nije samo Božje predomišljanje u vezi nas već iskustvo koje dovodi osobu nazad u neograničenu zajednicu i sklad sa Bogom. Ako je samo stvar u tome da uvređena strana treba da se promeni onda ne bi postojala potreba za opraštanjem, jer Bog, uvređena Osoba, uvek misli dobro o nama. On nikada nije imao ni jednu negativnu misao čak ni prema najodratnijem grešniku. Ipak, Bog kaže da grešnik mora da se pokaje pre nego što mu bude oprošteno. Zašto je to tako? Koji je razlog za to?

Razmotrimo sledeći scenario:

Ako moj prijatelj dođe kod mene u kuću i ukrade hiljadu dolara, uobičajeno razumevanje opraštanja zahteva da oprostim toj osobi. To znači da bi trebalo da i dalje budem prijatelj sa tom osobom kao

da se ništa nije desilo. Tako da sledeći put kada me ovaj prijatelj poseti ja mu moram ponovo dozvoliti slobodan pristup mojoj kući. Ovaj put on odlazi sa dve hiljade dolara! Ali ja znam da treba da mu oprostim tako da održavam dobar odnos sa njim i ponašam se prema njemu kao da se ništa loše nije dogodilo i ipak mu opet dajem pun pristup mojoj kući. Sledeći put on odlazi sa deset hiljada dolara. Ako ovako nastavim uskoro ću ostati bez kuće, i iako je u meni Hristov Duh, postajem sve više uznemiren. Istina je da se naš odnos brzo pogoršava jer dobar odnos treba da se gradi na uzajamnom poverenju!

Ova osoba treba u najmanju ruku da kaže, „Shvatam šta sam uradio i žao mi je zbog toga.“ Ako on to uradi, bar postoji neka osnova da obnovimo naš prijateljski odnos. On može ponovo da me pokrade, ali ću bar znati na osnovu njegovog izvinjenja da mu to nije namera. Ako on ne namerava da to ponovo uradi, a dogodi se i znam da mu je žao, onda bar postoji neka osnova zato što želi da bude bolji. Problem nastaje kada on ne shvata da radi nešto loše. Ako se ne pokaje moraću da se postaram da više nikada ne pređe moj kućni prag sve dok ne shvati da je učinio nešto loše i ne pokaje se!

U Biblijskom smislu, Bog ne obnavlja zajednicu sve dok mi ne prepoznamo da nešto nije u redu sa nama. Kada se pokajemo i kažemo, „Bože, učinio sam nešto što te povređuje i ja ne znam kako da pomognem, ali mi je žao što sam te povredio.“ Onda Bog kaže, „Postoji osnova da ponovo budemo prijatelji: nikada nisam očekivao da nećeš ponovo podbaciti, ti si samo jadni crv i ne možeš ništa da uradiš bez mene, ali ako prepoznaš da ti je potrebna moja pomoć mogu sarađivati sa tobom.“ Zato kaže, „Pokaj se.“

Možemo videti da pokajanje, oproštenje i očišćenje nisu zapravo različiti doživljaji. To su u osnovi različiti aspekti istog iskustva. Biblija nas uči u Kološanima 2:10, „da smo ispunjeni u Njemu.“ Kada dođemo Bogu u Hristu, nama je oprošteno i mi doživljavamo život koji

je ispunjen i kompletan. Činjenica je da je oprostenje iz biblijske perspektive najbolje opisano rečju „pomirenje.“ To je proces kojim se čovečanstvo i Bog ponovo okupljaju u zajednicu gde su uklonjene sve prepreke između njih. To nije proces kojim se podešava Božje mišljenje.

OGRANIČENI KONCEPTI

Istina je da Biblija ponekad koristi termine koji kao da nagoveštavaju da je Božjem umu potrebna promena; ali da li Bog želi da mi prihvatimo te izjave površno, bez da razmotrimo to kakva je On zaista osoba? Za nas je važno da razmotrimo čitavo otkrivenje koje je Bog dao o sebi u Bibliji, a ne samo da se ograničimo na neke delove Njegove reči. Kada su Ga ljudi pitali, „može li čovek otpustiti ženu iz bilo kog razloga?“ Isusov odgovor je bio, „Ne.“ Kada su Mu oni ukazali na to da im je Mojsije dao dozvolu da mogu da se razvedu zbog trivijalnih stvari Isus im je rekao, „Mojsije vam je to dozvolio zbog tvrdoće vašeg srca.“ Ali da li je Mojsije bio taj koji im je dao uputstva o razvodu? Naravno da ne, ta uputstva su bila od Boga - zapravo sam Isus je Mojsiju dao ta uputstva na planini Sinaj. Isus se nije vraćao na svoje sopstvene reči i nije protivrečio Sebi. U suštini, On im je rekao, „to je bilo vreme kada sam se bavio vama na ovaj način zbog vašeg ograničenog razumevanja. To je bilo vreme razumevanja na dečjem nivou, ali sada ulazite u svetlost nečeg većeg i vreme je za veće razumevanje Boga i Njegovih namera. Bog vas vodi ka većem razumevanju Njegove prirode i ne možete ostati sa tim ograničenim shvatanjima.“

Mnogi od nas su ograničeni Staro-saveznim načinom razmišljanja po pitanju mnogih stvari! Istina je da u Starom savezu postoji veliki naglasak na praštanju greha, mnogo veći nego na uklanjanju greha, međutim ispravno razumevanje jevanđelja, kakvo je otkriveno u

životu i učenjima Isusa i Njegovih apostola, dovodi do zaključka da se jevanđelje bavi uklanjanjem greha i uklanjanjem prirode greha, umesto obraćanja pažnje na pojedinačna grešna dela kao što je to naglašeno u Starom savezu. U Starom savezu, kada bi čovek ukrao nešto, dobio bi oprostenoje za to jedno delo. Doneo bi svoje jagnje na žrtvu i ovim činom rekao, „Žao mi je, ukrao sam.“ Zaklao bi jagnje i pojedinačno grešno delo bi bilo oprošteno, ali u isto vreme, mogla je postojati požuda u njegovom srcu i mogao je baciti oko na ženu svog komšije. Ove žrtve nikada nisu uklanjale greh - one su samo izražavale žaljenje zbog pojedinačnih grešnih dela.

STVARNI PROBLEM

U Starom savezu, svako delo prestupa, bilo je tretirano kao pojedinačan greh, ali u Novom savezu je otkriveno veće razumevanje greha. Tu vidimo da nije problem u tome šta radimo. U rešavanju problema greha, nisu krađa, ubijanje i laganje ono čime treba da se bavimo, već moramo da se bavimo korenom problem, a koren problema predstavlja sve ono što uzrokuje ova štetna dela. Isus je to pojasnio u sledećem pasusu:

„Još je rekao: Ono što izlazi iz čoveka, to čoveka čini nečistim. Jer iznutra, iz ljudskog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva, preljube, lakomstvo, zloba, prevara, besramnost, zavidno oko, hula, oholost, nerazumnost. Sva ta zla izlaze iznutra i čoveka čine nečistim.“ (Marko 7:20-23)

Jednom sam čuo priču o ženi koja je išla na molitveni sastanak, sedmicu za sedmicom, i neprestano je izgovarala istu molitvu. Svake nedelje molitva je glasila, „Gospode, molim te ukloni ovu paukovu mrežu iz mog srca.“ U početku je bilo mnogo iskreno izgovorenih „amin“ od strane ostale braće i sestara, ali kako je nastavljala sa istom molitvom, sedmicu za sedmicom, mesec za mesecom, bivalo je sve

manje izgovorenih „amin“ i sve tiše. Konačno, jedne noći, kada je došao red na jednog brata da se pomoli on je rekao, „Gospode, molim te ubij pauka koji plete svu ovu mrežu u srcu naše sestre!“

Nije problem mreža - problem je pauk. Nisu problem grešna dela koja ljudi čine ili osećaj krivice koji se javlja, problem je priroda koja proizvodi ova grešna dela. Naša dela su samo posledica onoga što jesmo.

Na kraju vremena će postojati sud koji će se zasnivati na ispitivanju naših dela, u to nema sumnje. Ali ne zato što su dela stvarni problem - već zato što dela otkrivaju istinu o prirodi neke osobe. Dela pokazuju da li osoba poseduje telesnu prirodu izgubljenog grešnika ili Hristovu prirodu sa nasleđem novorođenog hrišćanina. Naša dela će biti ispitana, ali naša dela nas niti spasavaju niti čine izgubljenim. Već je to naša zajednica sa Hristom. Pitanje je samo da li imamo telesnu ili duhovnu prirodu.

U Starom savezu Bog je predstavio Svoju istinu ilustracijama uvijenim u veo tajne. Bog je poučavao ljude da greh donosi smrt. Svaki greh bio je praćen smrću odgovarajuće životinje. Ali kao što nam Biblija kaže, krv bikova i jaraca nikada nije mogla da ukloni greh. Oproštenje zapravo nikad nije rešilo problem, nikada se nije bavilo osnovnim problemom, samo je izražavalo realnost da postoji dublji problem. U Novom savezu smo se uhvatili u koštac sa pravim problemom. Bog ne pokušava da poništi grešna dela, On pokušava da ukloni koren i bolest unutra.

ZAŠTO JE ISUS MORAO DA UMRE?

Zato je Isus morao da umre. Zato je Isus morao da uzme čovečanstvo sa svim svojim slabostima. Zato je morao da ujedini božanstvo sa čovečanstvom kako bi božanska priroda mogla da porazi načelo greha i uništi ga u ljudskoj prirodi, proizvodeći na taj način novi

ljudski život u kome je greh pobeđen. Sada Isus kaže, „Ja imam ovaj život, da li ga želiš?“ Ovaj život će biti naš ako izaberemo da verujemo i da se verom ujedinito sa Njim. Isus je došao da uradi za nas ono što mi nismo mogli da uradimo. Biblija nam kaže u Rimljanima 8:3:

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu, da bi se pravedni zahtevi Zakona ispunili na nama koji ne hodimo po telu, nego po Duhu.“ (Rimljanima 8:3-4)

Nije ni čudo što je apostol Pavle uzviknuo, „Hvala Bogu na njegovom neopisivom daru!“ Bog nam je dao večni život i ovaj život je u Njegovom Sinu. To je Božji dar, život koji je božanski a takođe i ljudski, koji dolazi od novog Oca otkupljenog ljudskog roda; od Onoga koji je pobeđio u naše ime i koji nam daje Njegov pobeđnički život kao besplatni dar.

Možemo li promeniti boju kože Etiopljanina? Možemo li ukloniti šare sa leoparda? Samo Bog može učiniti ovo čudo. Ni jedno ljudsko biće ovo ne može postići. Bog nije stavio spasenje u moje ruke, On to nije mogao prepustiti meni jer ja sam po sebi nikada to ne bih mogao postići, već sam zahvalan Bogu za dar Njegovog Sina.

Adam je sve nas doveo pod prokletstvo. Njegova dela su sve nas postavila pod prokletstvo, ali Bog kaže, „Nisam poslao svog Sina u svet, da osudi svet, već da spasi svet. Učiniću za tebe ono što ti ne možeš da učiniš, i sve što tražim od tebe je da veruješ.“ Divna stvar je ta da čak i najbezdneviji od nas može verovati. Svako od nas ima taj kapacitet. Mi možemo čitati Božju Reč i verovati, i On kaže, „Ako poveruješ u ono što sam uradio za tebe u svom Sinu i prihvatiš moju milost kao dar, bićeš spasen.“

Ako posmatramo stvari iz perspektive zakona, iz Staro-savezne perspektive, otkrivamo da se naše razumevanje plana spasenja zasniva na pravnim pitanjima. Zakon ne može da osudi osobu zato što je ona telesna osoba, ali može da osudi tu osobu za činjenje grešnih

dela. Zakon ne pita šta smo mi i šta se dešava u našim srcima, on pita, „šta si učinio?“ i osuđuje pojedinačna dela. Zakon nas uvek navodi na to da preispitujemo sebe iz perspektive naših dela, umesto iz perspektive naše prirode. Kada se dovodimo u vezu sa Bogom na osnovu zakona, mi ne uspevamo da se bavimo pravim pitanjima i moramo da ostanemo na pravnom nivou. Onda sve u vezi naše hrišćanske strukture mora se temeljiti na ideji da je to pravno pitanje i mi neizbežno gradimo svoje ideje na tom temelju.

BOŽJE ČUDO

Potrebno je da uvidimo da se ovde ne radi o našem odgovoru na zakon, već o tome da Bog menja našu prirodu. Radi se o čudu koje je samo Bog u stanju da učini. Kada sam počeo da se fokusiram na poruku o pravednosti verom neko je prokomentarisao, „Znaš li šta sam shvatio? Shvatio sam da mnogi hrišćani odbijaju novorođenje. Oni veruju u spasenje edukacijom.“ Što sam više postajao upoznat sa argumentima sve sam više shvatao da je ovo istina. Ljudi uče da ako ste od detinjstva edukovani na pravi način, prerašćete u pravednost. Ali zašto je onda Isus rekao, „Ko se nanovo ne rodi, neće videti carstvo nebesko?“ Božja Reč kaže da se moramo nanovo roditi, jer način na koji smo prvi put rođeni postavlja nas u neprijateljstvo sa Bogom. Telesan um nije potčinjen Božjoj volji, niti može biti.

Život hrišćanina je čudo. To je Božje delo koje može postati realnost samo natprirodnim prebivanjem Njegovog Svetog Duha u čoveku. Mi treba da shvatimo da moramo doći u kontakt sa natprirodnim stvarima. Hrišćanstvo nije samo još jedna religija u kojoj njeni zastupnici pokušavaju da dostignu moralno savršenstvo, proučavajući određenu filozofiju. Ne radi se o tome da hrišćanstvo poučava plemenitije stvari od drugih religija. Bog hrišćanstva je Bog

čuda i On čini najveće čudo kada transformiše telesnog grešnika u duhovnog sveca.

Adam je doneo greh, ali je Hrist doneo pravednost. Problem je rešen. Postojala je smrt, ali je Hrist doneo život; postojala je osuda, ali je On doneo pravednost.

ZAŠTO ZAKON?

Pitanje je, „zašto onda zakon?“ Koja je onda uloga zakona, pošto je sam Hrist rešio pitanje smrti i osude? Rimljanima 5:20 kaže:

„A Zakon je došao kasnije kako bi se prestup još jasnije pokazao. Ali gde se pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri.“
(Rimljanima 5:20)

Drugim rečima, čovek je bio osuđen Adamovim grehom. Adamov prekršaj nas je sve doveo pod osudu. Svi smo osetili posledice „prekršaja.“ Ali zakon je stupio na scenu kako bi tu osudu učinio većom. Adamov greh proizveo je osudu svih ljudi. Svi ljudi su postali telesni i sposobni samo za grešna dela. Ali većina ljudi ne razume ovo. Bog je uveo zakon da bi nam pokazao kakvo bi trebalo da bude naše ponašanje, i tako zakon kaže, „moraš biti poslušan,“ i vi kažete, „hoću, hoću,“ ali ne budete i onda otkrijete da nešto nije u redu sa vama. „Ne mogu, ne mogu,“ i zakon postaje naš staratelj koji nas vodi Hristu. Neka nam Bog svima pomogne da možemo prepoznati da kada zakon kaže, „moraš, moraš,“ naš odgovor treba da bude da se okrenemo Hristu. Ne smemo se zaustaviti na zakonu, u suprotnom, to će biti kraj puta za nas i nećemo dobiti ništa osim propasti, frustracije ispraznosti i na kraju smrti. Svrha zakona je da ukaže na Hrista, zato je on i uveden, da bismo mi mogli biti opravdani verom. Zakon ima legitimnu svrhu, on ima dobro mesto u Božjem planu, ali ne da nas spase, već da nas dovede Hristu, da nam pomogne da shvatimo sopstvenu nesposobnost i ništavost kako bismo se mogli okrenuti Hristu.

PRAVDA

Ako nastavimo da rezonujemo i razmišljamo na osnovu ograničenih koncepata Starog saveza, onda dolazimo do pitanja, „šta je suprotno oproštenju?“ Ako čoveku nije oprošteno, prema ograničenim konceptima u kojima se bavimo pravdom i pravnim pitanjima, koja je posledica? Pravda zahteva čovekovu osudu. Ako čoveku nije oprošteno, onda pravda preuzima stvar u svoje ruke. Ljudska bića funkcionišu na nivou pravde, zato što nijedan čovek ne može promeniti ljudsko srce tako da moramo funkcionisati na osnovu pravde. Mi nemamo problem sa pravnim sistemima, zato što ih je Bog uspostavio da zastraše one koji čine zlo. Tamo gde ljudi ne poseduju prirodne sklonosti da čine dobro moraju se uspostaviti pravila da ih disciplinuju i održe red. Zakon je uspostavljen radi osobe koje je prirodno protiv njega - zakon nije načinjen zbog pravedne osobe (1.Timoteju 1:9), ali ako se bavimo ograničenim konceptom pravnog sistema, prepoznaćemo da u suprotnosti sa oproštenjem stoje pravda i osuda. Sistemi u ovom svetu funkcionišu na ovom sudsko-pravnom nivou.

Pretpostavimo da je čovek ubio nekoga pre četrdeset godina i onda je deset godina nakon tog događaja postao hrišćanin, promenio svoj život i postao uzoran građanin. Svaka misao o ubistvu uklonjena je iz njegovog uma. Četrdeset godina kasnije policija otkrije da je on počinio ubistvo u prošlosti. Šta će se dogoditi ovom čoveku? On će biti osuđen i vrlo verovatno pogubljen. To šta je on sada, nije važno, razmatramo delo koje je počinio pre četrdeset godina. Zakon mora biti zadovoljen, ovako pravda funkcioniše. Kada ljudi razumeju stvari samo na pravnom nivou, oni prirodno počinju da pripisuju stavove i motive Bogu u skladu sa sopstvenim ograničenim razumevanjem. Izvan ovog pogrešnog shvatanja počele su da jačaju doktrine kao što je, „večni pakao.“ Oni koji poučavaju ovu užasnu doktrinu kažu da je

Božji sud takve prirode da ako pucnete prstima u pogrešno vreme i ne kažete, „Žao mi je,“ Bog će vas pržiti vatrom kroz čitavu večnost. Oni će reći da „pravda to zahteva!“ Kakav je tiranin ta pravda kada joj se i Bog mora potčiniti i raditi stvari koje su u potpunoj suprotnosti sa Njegovom prirodom ljubavi i milosti! Evo gde završavamo kada posmatramo veliki sukob i plan spasenja kao pravno pitanje.

U Starom savezu akcenat je bio na grešnim delima i kaznama. Ovo se ne može poreći. Zakon je stupio na scenu na planini Sinaj i tamo gde postoji zakon moraju postojati i kazne. Gde postoji zakon mora postojati i kazna, tako da kada je Bog uveo sistem zakona uveo je i kazne i pravne sisteme; ali postoji viši nivo, na kojem Bog funkcioniše na osnovu dela i posledice.

Adam je doneo smrt i izopačenost u ljudsku porodicu. Stvarna posledica greha je razdvojenost od Boga koja nas konačno vodi u smrt. Tako da nas greh ubija ne zato što je Bog odlučio da se odvoji od nas i da nas povredi, već nas ubija zbog toga što postavlja prepreku između nas i Boga koja na kraju rezultuje našom smrću.

Ako pogledamo ljude u Bibliji koji nikada nisu umrli, kao što su Enoh i Ilija, videćemo da su oni ljudi u kojima je Bog ukinuo greh. Mojsije im se za malo pridružio ali ga je samovolja (greh) nadvladala i Bog nije mogao da mu dopusti da uđe u obećanu zemlju. Bog je morao naučiti ljude da će ih greh uništiti, makar bio i u najmanjem stepenu prisutan. Mojsije je morao da umre, a lekcija je morala biti poučena.

Kada mislimo na pravdu, koje koncepte najčešće povezujemo sa ovom rečju?

1. Kazna: Mi povezujemo ovo sa pravdom, ali šta je kazna? To je patnja nametnuta nekoj osobi jer je činila loše stvari.
2. Odmazda: Takođe povezujemo pravdu sa odmazdom koja predstavlja patnju proporcionalnu sagrešenju.

3. Osveta: A tu je i osveta. Osveta povređuje osobu kako bi zadovoljila vaše sopstveno osećanje povređenosti.

Sve su ovo osobine koje su pripisane Bogu jer se bavimo sa Njim na pravnom nivou. Ljudi pripisuju ove stvari Bogu i završavaju smrtno se plašeci Boga zabrinuti da mu udovolje kako Njegova kazna ne bi pala na njih i kako ih ne bi stigla Njegova osveta. Oni misle da Bog želi da oni pate zbog svojih grešaka, oni misle da Bog želi da oni pate proporcionalno gresima koje su počinili, oni misle da On želi da im nanese bol kako bi zadovoljio Sebe, za bol koji su oni naneli Njemu. Oni ne razumeju da je svo ovo vreme Božje srce ranjeno i krvari dok su Njegove ruke raširene i On moli govoreći , „dođite meni, kako bih vam mogao dati život, zar ne shvatate da vas volim i sve što želim je da uklonim od vas greh zauvek i da se završi moja i vaša patnja?“

PRAVA SLIKA BOGA

U Novom savezu vidimo Isusa koji naporno radi kako bi omogućio čovečanstvu ispravno razumevanje Boga i ovih istina:

„Jer Bog nije poslao svog Sina u svet da on osudi svet, nego da se svet spase kroz njega. Koji njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer nije verovao u ime jedinorodnog Sina Božijeg.“
(Jovan 3:17-18)

Ali koji ne veruje već je osuđen, ali nije ga Bog osudio. Bog ga nikada nije osudio, njegovo opiranje Bogu, njegovo neverovanje osuđuje ga na smrt, osuđuje ga na život razdvojenosti od Boga, na bedan život, ali ne zato što Bog želi da bude tako, već zato što Bog nije u mogućnosti da spasi one koji odbiju da dođu Njemu. U Luka 9:52-55 čitamo:

„Poslao je glasnike pred sobom. Oni su otišli i ušli u jedno samarićansko selo da mu tamo sve pripreme. Ali tamo ga nisu primili jer je išao u Jerusalim. Kad su to videli učenici Jakov i Jovan, rekli su:

Gospode, hoćeš li da kažemo da vatra siđe s neba i da ih uništi, kao Ilija što je učinio? A on se okrenu, prekori ih i reče: Ne znate od kakvog ste duha“ (Luka 9:52-55)

Ko je poslao vatru sa neba u vreme Ilijino? Bog je to učinio. Sada su došli učenici i želeli su da On uradi istu stvar zbog toga što su ovi Samarićani takođe odbili Božjeg Sina. Oni su mislili da imaju opravdanje kao što je Ilija imao, ali Isus ih je oštro ukorio rečima, „ne znate od kakvog ste duha.“ Ali ako je to bilo ispravno u Ilijino vreme zašto je to bilo pogrešno u Isusovo vreme? Da li se Bog menja? Ne. U Starom savezu On je morao poučiti ljude lekcijama, toliko slikovito, da je činio neke stvari koje nisu uvek jednostavne za razumevanje. Morao je da deluje u skladu sa sistemom zakona koji je uspostavio. Zakoni zahtevaju kazne i te kazne se moraju primenjivati, u suprotnom sistem zakona ne znači ništa. Zato je Mojsije morao da umre kada je prekršio zakon, u poslednjem trenutku pred ulazak u obećanu zemlju. Ipak, trebalo bi da zapamtimo, da iako je Mojsije umro pod sistemom zakona, a da nije video obećanu zemlju, pod sistemom milosti on je već primio svoju nagradu na nebu!

Bog je morao na taj način da se bavi ljudima u Starom savezu jer su bili primitivni u svojim shvatanjima i religiji, i zbog toga se trebalo baviti njima u skladu sa primitivnim sistemom. Ali sada je došao Isus da uvede doba Carstva. On je doneo veću zrelost i razumevanje Božje prirode, karaktera i puteva, i Isus je morao da dopusti učenicima da vide stvari onakve kakve stvarno jesu. U suštini, On im je rekao „vi ne razumete šta se dešavalo u Starom savezu. Mislili ste da je to bio Božji stav i Božji um, ali to nije ono što Bog oseća prema ljudima. Čak i kada sam ja to uradio u Starom savezu bilo mi je jako teško što sam to morao da uradim, ali sada je prošlo vreme kada sam poučavao ljude tim metodama. Sada je došlo vreme za realnost i vreme je da se razume kakav je zaista Bog.“

Naučimo razliku između simbola i stvarnosti. Ako ne razumemo šta se dešavalo pod Starim savezom postaćemo zbunjeni i završićemo sa šarenim Bogom, koji je ponekad dobar a ponekad grub i nemilosrdan. Naš Bog nije takav. Istina je da je Bog ubijao ljude u Starom savezu. Istina je da je zapovedio smrt hiljada ljudi. Ove stvari ne može poreći ni jedan proučavalac Biblije. Međutim, ako shvatimo da je celokupan sistem Starog saveza bio reprezentativan, da je bio tip i sredstvo poučavanja, onda prepoznamo da ponašanje Boga u Starom savezu ne predstavlja ono što On zaista jeste u smislu Njegovog karaktera, i da mnoga od dela koja je zapovedio u Starom savezu nisu večna dela.

Na primer, kada je Bog usmrtio Mojsija na planini Horiv to je bila ilustracija opasnosti greha, ali to nije bila stvarnost Mojsijeve sudbine. Sam Bog je vratio Mojsija u život i dao mu večni život. Mojsijeva realnost je večni život kroz Božju milost, a ne večna smrt kao što se pretpostavljalo zbog njegove smrti na planini Horiv, zbog njegovog prestupanja zakona. Smrt na Horivu je bila ilustracija, a ne realnost. Nesumnjivo je postojalo mnogo takvih situacija u godinama pod sistemom Starog saveza. Zato kada razmatramo konačnu sudbinu ljudi, moramo to činiti iz perspektive Božje ljubavi i milosti, a ne iz perspektive sistema zakona, čak ne ni iz perspektive onoga što je Bog činio u Starom savezu.

„Jer niste primili duh ropstva da se opet bojite, nego ste primili Duh posinjenja, koji nas podstiče da vičemo: Aba, Oče! Taj Duh svedoči s našim duhom da smo Božja deca.“ (Rimljanima 8:15-16)

„Jer niste pristupili opipljivoj gori koja u ognju plamti, ni tamnom oblaku, gustoj tami i oluji, ni odjekivanju trube i zvuku reči. Čuvši taj zvuk, narod je preklinjao da im se više ne govori, jer nisu mogli podneti ono što je bilo određeno da ako se neka životinja dotakne gore da se zaspje kamenjem. A prizor je bio toliko strašan da je Mojsije rekao: Strah me je i drhtim. Vi ste, naprotiv, pristupili gori Cionu i

gradu živog Boga, nebeskom Jerusalimu, i desetinama hiljada anđela, u sveopštem skupu pozvanih prvenaca koji su zapisani na nebesima, i Bogu, koji je svima Sudija, i duhovima savršenih pravednika, i Isusu, posredniku novog saveza, i krvi škropljenja, koja govori bolje od Abelove krvi.“ (Jevrejima 12:18-24)

Da li imate sigurnost da je On vaš Otac? Možete li sa Njim razgovarati slobodno i otvoreno, bez ustezanja, poznajući neshvatljivu ljubav Svemoćnog Bića koje želi da bude naš Prijatelj? Da li znate za to?

Ne dopustimo da strah prebiva u našim srcima, neka ne bude rezervisanosti između našeg divnog Boga i nas. Volite Ga, budite Mu privrženi i verujte Njegovim obećanjima. On je pripremio slavne stvari za nas.

9 DEO:

MESTO KOJE ZAUZIMA VERA

PRAVEDNOST VEROM

23

Jednu od najprovokativnijih definicija vere nalazimo u Jevrejima 11:1. Pavle započinje ovo sjajno poglavlje na sledeći način:

„Vera je, dakle, pouzdanje u ono što se očekuje, otkrivanje onog što se ne vidi“ (Jevrejima 11:1)

Ne bi mnogo ljudi opisalo i definisalo veru na ovaj način. Verovatno bi popularna definicija zvučala ovako: „vera predstavlja verovanje u nešto celim srcem, čak i kada se to nešto ne može videti.“ Naravno, postoji neslaganje sa tom definicijom i zato je Pavlova definicija toliko intrigantna. Zašto je odabrao baš ovu definiciju, koja je očigledno, pažljivo smišljena i precizno izrečena? Sama činjenica da je tako atipična, primorava nas na to da obratimo pažnju.

Nedavno sam postavio sebi pitanje koje mi je pomoglo da se pozabavim Pavlovom definicijom vere i da shvatim istinski uticaj ovog stiha. Pitanje je glasilo, „kako znaš da si u Hristu i da si primio Svetog Duha?“ Mislim, nije bilo plamenih jezika kao na dan Pedesetnice, nije bilo govorenja drugim jezicima, nije bilo izlečenja bolesnih i podizanja mrtvih. Kako znam? Koji je dokaz da sam u Hristu i da sam primio Njegov život? Ovo pitanje nisam ja smislio. Dok sam govorio o tome šta znači biti u Hristu i radovati se u istini kompletnog spasenja u Hristu, više od jedne osobe me je pitalo, „gde je dokaz?“ Tako da sam morao da se suočim sa ovim pitanjem, gde je zapravo dokaz?

VERA JE DOKAZ

Pavlova neobična definicija deluje prilagođena baš takvom pitanju. „Vera,“ kaže on, „je dokaz...“ Ali šta on misli pod ovim i da li to ima smisla? Kada govorimo o dokazu mislimo na dokazive i opipljive realnosti, mislimo na merljive činjenice koje se mogu prikazati svima. Potpuno suprotno ovome Pavle govori o „stvarima koje se ne vide.“ Vera je dokaz stvari koje se ne vide. Ovde imamo protivrečnost. U današnjem materijalnom svetu statistika, podataka, činjenica i brojeva, Pavlova izjava nas zbunjuje. Ali Pavle ne govori figurativno ili simbolično. Ono što on govori je da dokaz duhovnih realnosti (uključujući i novorođenje) nije ono što vidimo, osećamo ili smo u stanju da izmerimo. Niti je ono čemu drugi ljudi mogu da pristupe i što mogu da ispituju. Istinski dokaz je sama vera. U ovoj definiciji vere da li Pavle govori o ličnoj veri neke osobe? Da li ova definicija obuhvata pitanje koje sam postavio samom sebi, „kako čovek zaista može znati da je u Hristu?“ Verujem da Pavlova definicija vere pokriva ovo pitanje. Osoba treba da traži, ne dokaz kao ispunjenje Božje Reči, već činjenicu da veruje. Svi dokazi nasuprot ovome, u celom svetu, ne mogu oboriti verodostojnost Božje Reči. Naše oči, naša osećanja mogu nam reći drugačije, ali bez obzira na sve Božja Reč je istina. Ovo je izjava o tome kako stvari stvarno stoje. Kada verujemo onda je to dokaz? Vera je jedini dokaz. Kada čovek veruje onda on zna da je tako i ne postoji nijedan drugi dokaz na svetu koji može oboriti veru kao dokaz. Tako će se osoba radovati celim srcem u onome što veruje, iako će svi dokazi delovati kao kontradiktorni onome što mu vera dokazuje da je istina. Čitamo u 1.Jovanova 3:9:

„Ko je god rođen od Boga, ne čini greh, jer Božje seme ostaje u njemu, i on ne može da čini greh, jer je rođen od Boga.“ (1.Jovanova 3:9)

Šta bi hrišćanin trebalo da radi kada čita ove stihove? Pa, može reći, „pa pošto je to tako, onda moram nastojati da ne počinim greh,“ i on se svim svojim snagama trudi da na pogreši. Da li ovaj čovek veruje Božjoj Reči? Drugi čovek može pročitati isti stih i reći, „pošto je to tako, onda greh više nije moj problem.“ On je ispunjen radošću kada shvati da je u Hristu oslobođen greha i radostan je i zbog toga što je otkupljen. Koji od ova dva odgovora je odgovor vere? Koji od ova dva čoveka zaista veruje Božjoj Reči?

Sama vera je dokaz. Činjenica da ja istinski verujem Božjoj Reči je sve što mi je potrebno. Traženje dodatnih dokaza upućuje na to da ja zapravo ne verujem i siguran je pokazatelj toga da neću dobiti obećani blagoslov.

DAR PRIMLJEN VEROM

U svetlu svega ovoga koji je istinski značaj termina „pravednost verom?“ Evo kako Pavle opisuje ovaj blagoslov:

„I to pravda Božija kroz veru Isusa Hrista za sve i na sve koji veruju, jer nema razlike.“ (Rimljanima 3:22)

Božja Reč nam kaže da pravednost jednostavno dolazi na sve koji veruju i to kroz veru Isusa Hrista. Stih je veoma jasan, a čak je i čitav pasus iz kog je stih uzet podjednako jasan. Kada osoba poveruje u Isusa Hrista, kada poveruje u Božji dar, ona istog momenta prima taj dar. Pravednost je u potpunosti Božji dar koji se dodeljuje svima koji jednostavno veruju. Pavle to kaže onoliko jasno koliko je to moguće rečima iskazati (Rimljanima 4:4-5).

Pravo pitanje je koliko je vremena potrebno da bi se primio ovaj dar pravednosti? Ovo je trnovito pitanje koje često izaziva polemike i različita mišljenja.

1. Da li se ovaj dar pravednosti odmah dodeljuje osobi, onog trenutka kada poveruje, tako da se osoba odmah

transformiše iz grešnika u sveca? Da li ta osoba istog trenutka postaje novo stvorenje? Da li su stare stvari prošle i sve stvari postale nove?

2. Ili je situacija sledeća: kada čovek poveruje Bog počinje da radi na tome da ga učini pravednim, tako da je on u međuvremenu samo delimično pravedan, delimično grešnik a delimično svetac?
3. Da li ga Bog odmah smatra pravednim, dok on zapravo uopšte nije zaista pravedan? (ovo podrazumeva da Bog prihvata ono što nije istina).

Ako se pravednost zadobija verom i samo verom i ako je ona u potpunosti dar od Boga, onda se postavlja pitanje zašto Bog ne bi ovaj dar dodelio osobi istog trenutka kada ona poveruje? Ili Bog nije u stanju da dodeli pravednost istog trenutka ili nije voljan da to uradi istog trenutka. Nijedna od ovih pretpostavki nema smisla. Ako je pravednost u potpunosti Božji dar, onda je razumno, logično i biblijski da Bog daje osobi ovaj dar u svojoj punini, istog trenutka kada osoba poveruje.

TRENTNA PRAVEDNOST?

Ali ispitajmo još jedan prigovor. Da li je moguće da se pravednost trenutno dodeli čoveku tako da se on trenutno promeni iz lošeg u dobrog? Može li se karakter tog čoveka transformisati u trenutku, tako da se njegove životne navike izbrišu i nove navike istog trenutka usade? Ne smemo odgovoriti na ovo pitanje na osnovu našeg iskustva, već na osnovu Božje Reči. Božja Reč je veoma jasna i ne ostavlja prostora za nespornost:

„Dakle, ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje. Ono što je staro prošlo je, i evo, novo je nastalo.“ (2.Korinćanima 5:17)

Na mnogim mestima gde Biblija govori o pravednom životu novorođenog hrišćanina, o životu pobede nad grehom, ona ne predstavlja ovaj pobednički život kao rezultat naporene borbe sa grehom ili kao rezultat procesa razvijanja pravednosti. Ne, pravedan život predstavlja plod jednog prelomnog i revolucionarnog događaja u životu vernika, rezultat jednog čina u posebnom vremenskom trenutku. Pogledajmo nekoliko primera:

„Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, kršteni u njegovu smrt? Dakle, s njim smo sahranjeni svojim krštenjem u njegovu smrt, kako bismo, kao što je Hristos vaskrsnut iz mrtvih slavom Očevom, i mi isto tako hodili u novini života. Jer kad smo zasađeni s njime u obličju njegove smrti, bićemo tako i ustajanjem; znajući da je naša stara ličnost zajedno s njim razapeta, kako bi se naše grešno telo onemogućilo, da više ne robujemo grehu. Jer ko umre, oslobađa se greha.“ (Rimljanima 6:3-7)

Zapazite da je naša sloboda od greha ostvarena kroz svesnost činjenice da smo umrli sa Hristom. Naš stari čovek je bio razapet sa Njim, grešno telo je uništeno! Kako je onda moguće da greh i dalje živi u meni? Logičan zaključak je da onaj koji je mrtav oslobođen je greha. Pitanje je da li mi u to verujemo. Mi nismo izbavljeni napornim radom ili procesom razvoja karaktera, već iskustvom smrti koje prihvatamo verom.

„U kome i obrezani biste obrezanjem nerukotvorenim, odbacivši telo greha mesnim obrezanjem Hristovim“ (Kološanima 2:11)

Ovde vidimo da su gresi tela odbačeni jednim činom. I to obrezanjem koje primamo u Hristu. Ovo obrezanje obuhvata odbacivanje tela greha (telesnog uma). Kada se nađemo u Hristu iskustvo nam ne daje samo puninu božanstva, već nas izbavlja od punine telesnog čovečanstva.

Simbolika obrezanja je grafička. U činu obrezanja ono što je predstavljalo potencijalni uzrok nečistoće i bolesti bilo je odsecano.

Isto se događa i u činu duhovnog obrezanja koji je ispunjen u Hristu. Telesni um, stari čovek, grešno telo, odsecaju se i odbacuju u Hristu. Odseca se i ostavlja po strani kako bi se otklonilo ono što izaziva duhovnu nečistotu i bolest.

„Ko je god rođen od Boga, ne čini greh, jer Božje seme ostaje u njemu, i on ne može da čini greh, jer je rođen od Boga“ (1. Jovanova 3:9)

Ponovo zapažamo ekstremizam Božje Reči. Ovde postoji jako malo mesta za nesporazum. Ne samo da je teško za osobu u Hristu da sagraši, već je nemoguće. Dok Njegovo seme (Božje seme, Božji život) ostaje u čoveku, on ne može da sagraši. Šta je to što čoveku daje ovaj život koji greh ne može da dotakne? Da li je to težak rad? Posvećeni napor? Da li je to mnogo borbe? Da li je to dugotrajan proces razvoja karaktera koji konačno dovodi čoveka do pozicije gde ne može da sagraši? Apsolutno ne. To je jednostavna činjenica da je rođen od Boga i da je Božje seme u njemu. Samo je to ono što uništava silu greha u njemu i što može proizvesti pravedan život i Božji karakter u njemu. Ponovo vidimo da ovo nije nešto što zahteva dugotrajnu borbu, već jednostavno vera koja veruje i prihvata Božju Reč kroz koju prihvatamo dar novorođenja i novog postojanja u Hristu.

MESTO LJUDSKIH NAPORA

Kako onda da uskladimo ovo sa neospornom činjenicom da postoji napor, sukob i borba povezana sa životom hrišćanina? Koje mesto zauzimaju ovi napori ako je samo vera dovoljna da bi se zadobili Božji darovi? Zašto treba da se borimo ako je pravednost u potpunosti Božji dar i Božje delo? Odgovorićemo na ovo pitanje razmatrajući jedan događaj iz Hristovog života.

Kada je sišao sa gore preobraženja sa Petrom, Jakovom i Jovanom, Isus se suočio sa situacijom koja bi osramotila Njegovo delo da nije

stigao baš u tom trenutku. Čovek je doveo svog pomahnitalog sina učenicima kako bi ga oslobodili opsednutosti demonom, ali svi njihovi pokušaji da isteraju demona su propali. Možemo samo da zamislimo koliko su naporno pokušavali. Moguće je da su ukoravali demona strogim ukorima, podizali svoje ruke ka nebesima, dozivali Boga i možda su se čak povlačili u stranu da se mole, ali svi njihovi napori su bili uzaludni. Demon se rugao svim njihovim pokušajima da ga isteraju i svaki put kada bi mu zapovedili da ode on je demonstrirao svoju silu sa još većom svirepošću.

Isusova razočaranost učenicima izražena je u Njegovim rečima:

„O neverni i izopačeni naraštaju! odgovori Isus. Koliko ću još morati da ostanem s vama? Koliko ću još morati da vas podnosim? Dovedite mi ga ovamo.“ (Matej 17:17)

Istog trenutka Isus je ukorio demona koji je brzo pobegao. Zbunjeni učenici su Ga pitali „zašto mi nismo mogli da ga isteramo?“ Zapazite Isusov odgovor:

„Zbog vašeg neverstva, odgovori im Isus. Istinu vam kažem: kad biste imali veru kao zrno gorušice, rekli biste ovoj gori: Premesti se odavde onamo, i ona bi se premestila. I ništa vam ne bi bilo nemoguće.“ Ali, ovaj se rod [neverstvo] samo molitvom i postom isteruje.“ (Matej 17:20-21)

Sada pogledajte šta je Isus rekao. Razmotrite razloge njihovog neuspeha koje je Isus naveo. Prvo kaže „zbog vašeg neverstva,“ i ovo nam je lako da razumemo, jer je u skladu sa prvim rečima koje im je izgovorio, „O neverni i izopačeni naraštaju.“ Očigledno je njihov problem bio nedostatak vere. Vera je ono što zadovoljava Boga, vera će pomeriti planine i ništa nije nemoguće onima koji istinski veruju.

Ali onda Isus nastavlja da govori nešto što deluje da je u suprotnosti sa svim onim što je ranije rekao. *„Ali, ovaj se rod [neverstvo] samo molitvom i postom isteruje.“* Na šta On ovde ukazuje? Koji je zaista bio problem koji su učenici imali, da li je to bio

nedostatak vere ili nedostatak posta i molitve? Isus ih je ukorio zbog nedostatka vere, a onda izjavio da se takav demon može izgoniti samo postom i molitvom. Da li je On protivrečio Sebi? Naravno da nije.

VERA ZAHTEVA RAD

Činjenica je da ne postoji apsolutno ništa što Bog zahteva od predane duše, osim vere, vera je ruka u kojoj leži Božja sila, koja izgoni demone. Post i molitva ne izgone demone. Koja je onda svrha posta i molitve? Kada pažljivo razmotrimo ove Isusove izjave shvatamo da, dok post i molitva ne mogu da pokrenu Božju ruku, oni su sredstvo jačanja vere! To su sredstva za proizvodnju onoga što jedino može da zadovolji Boga i primi Njegove blagoslove.

I dok samo vera zadovoljava Boga, potrebno je učiniti napor da se vera održi. Naš fokus nije uvek savršen. Dok živimo u palom i oslabljenom telu sa oštećenim sposobnostima u grešnim okolnostima, borba da se održi fokus vere je svirepa borba. Samo vera zadovoljava Boga, ali održavanje te vere zahteva posvećen napor. Petrovo neuspelo hodanje po vodi ilustruje tu pouku. Zbog toga nas Pavle upozorava, „borite se u dobroj borbi vere (1.Timoteju 6:12).“

Post i molitva su jedna od onih stvari koje nam pomažu da vratimo fokus sa beznačajnih zemaljskih stvari, na stvari koje su realne i večne. Postoje i druge stvari koje su od podjednake pomoći. Tu su hrišćansko druženje, proučavanje Biblije itd. Ni jedna od ovih stvari nema spasonosnu zaslugu sama po sebi, niti zadobija Božju naklonost. Jedino vera zadovoljava Boga i predstavlja jedinu stvar koja može zadobiti Božji blagoslov, ali ove druge stvari nam pomažu u zadobijanju same vere.

Tako da ovde mi dolazimo do izražaja. Borba protiv greha nije naša. Ta borba je već završena i izvojevana je pobeda. Pobednički

život je besplatan dar koji se daruje svima koji poveruju. Naš izazov je da verujemo. To je naša borba, ovde nastupaju post i molitva. One su pomoć u našoj potrazi za verovanjem. Možda smo uvek postili i molili se. Uvek smo čitali naše Biblije, prisustvovali bogoslužnjima i naporno se trudili da svedočimo drugima. Kao što su činili i Jevreji koji su razapeli Isusa. Moguće je raditi ispravne stvari iz potpuno pogrešnih razloga. U ovim religioznim ceremonijama oni su nastojali da steknu Božji dar svojim religioznim službama i posvećenim naporima. To im nije donelo ništa. Zbog njihovih pogrešnih koncepata ono što je trebalo da bude sredstvo za utvrđivanje njihove vere, postalo je sredstvo opstrukcije. Oni su se toliko sjedinili sa svojim religioznim obredima i postali toliko zavisni od njih da njihov pogled nije mogao da dopre izvan forme, do realnosti, i tako im je postalo nemoguće da zadobiju istinsku pravednost koja je u potpunosti Božji dar, a koja se prima samo verom.

Danas treba da budemo pažljivi kako ne bismo ponovili greške Jevreja. Nikada nije postojalo niti će ikada postojati vreme kada ćemo moći na bilo koji način da doprinesemo našem spasenju. Opravdanje je Božji dar, posvećenje je Božji dar, proslavljenje je Božji dar (Rimljanima 8:30; 1. Korinćanima 6:11). To ne može biti dar ako moramo raditi da bismo to zadobili ili ako moramo nečim doprineti tome (Rimljanima 4:4,5). Sve što Bog zahteva od nas je da prihvatimo ovaj dar verom.

Shvatimo da naš problem, svo ovo vreme, nije bio nedostatak truda, discipline, nastojanja ili napora. Kako smo se samo trudili i borili! To nas nije ni za jedan korak približilo nebeskom savršenstvu. To je „pravednost verom.“ Trudimo se onda da verom uđemo u Božji počinak (Jevrejima 4:11) i počnimo od svojih dela kao što je Bog počnuo od svojih (Jevrejima 4:10).

UMETNOST HODANJA PO VODI

24

Jedan od najneobičnijih događaja u životima Isusovih učenika odigrao se jedne mračne noći na Galilejskom jezeru. Dok su se tako bespomoćni nalazili u čamcu daleko od obale kroz mrak su ugledali nepoznat lik koji im se očigledno približavao hodajući po površini vode. Njihovi prestravljeni krici potvrdili su da je taj jeziv lik bio niko drugi do Isus i njihov strah zamenio je osećaj strahopoštovanja.

Ono što se sledeće desilo nije za mene lako da razumem. Teško je pratiti rad uma Simona Petra. Ne bih mogao da zamislim sebe u njegovim cipelama, niti bih mogao da vidim sebe kako upućujem Isusu isti zahtev koji je on uputio. Ali jasno ja zapisano. Kada je saznao da je to bio Hrist, istog trenutka je zavapio:

„Gospode, ako si to ti, zapovedi mi da dođem tebi po vodi..“ (Matej 14:28).

Petar nije uputio ovaj zahtev da bi njegova vera bila ojačana. Formulacija njegovog zahteva čini da izgleda kao da je rekao, „Nisam siguran da si to ti, ali ako si ti, onda mi zapovedi da dođem i ja ću doći.“ Ako Petar nije bio siguran u identitet lika koji je hodao po vodi, da li bi se usudio da rizikuje obraćajući mu se sa čamca? Mislim da ne bi. On je znao da je to bio Isus i to se vidi na osnovu njegovog zahteva. Ono što je još teže razumeti je šta je bio njegov motiv da uputi ovaj zahtev? Da li je možda želeo da iskusi uzbuđenje hodanja po vodi? Da li je mislio o tome kako će jednog dana moći svojim unucima da ispriča jednu zanimljivu priču? Ili je možda bio previše nestrpljiv da sretne Isusa da nije mogao da sačeka da Isus dođe do čamca? Nijedna o ovih pretpostavki nema puno smisla, ali je sigurno to da je Isus istog trenutka izgovorio jednu reč. Bez oklevanja je rekao „dođi.“

Isusov odgovor je zagonetan kao i Petrov zahtev. Ali to nije bilo ništa čudno kada se uzme u obzir način na koji je Isus delovao. Retko se dešavalo da je Isus odbio zahtev bilo koje osobe, bez obzira na to, koliko nerazumno i nerealno izgledao taj zahtev. Na primer, kada su ga zamolili da pretvori vodu u vino, u Kani Galilejskoj, on je pristajao, čak i kada je izgledalo kao da se to suprotstavlja Njegovim planovima. Nije postojala očigledna potreba da usliši Petrov zahtev. Površno gledano, izgledalo je da je Petar samo želeo da oseti uzbuđenje ili da se pokaže pred drugim učenicima. Koji god da je razlog bio u pitanju Isus mu je rekao da dođe i istog trenutka Petar je zakoračio sa čamca i počeo da hoda po površini vode. To je bilo lako kao disanje. Petar nikada nije proučavao teoriju i praksu hodanja po vodi. Nikada se nije obučavao da šeta lagano, nikada nije razmatrao mentalni i duhovni stav ili fizičke kvalifikacije, neophodne za uspešno hodanje po vodi. Njegove oči su bile fiksirane za Isusa, i na snazi te jedne reči koju su izgovorila usta koje nikada nisu mogla lagati ni govoriti loše stvari on je zakoračio sa čamca u savršenom miru i poverenju. Ni jedno ljudsko biće neće nikada moći da objasni mehaniku ovoga što se desilo. Nema svrhe čak ni razmišljati o tome. Možda je jezero odjednom postalo čvrsto kao kamen ili je možda Petar postao lagan kao balon ispunjen helijumom. Verovatno ni jedna od ovih pretpostavki nije tačna, ali je važno da razumemo da je Petar radio nešto što je nemoguće i radio je to bez napora. Koja je bila tajna Petrovog uspešnog hodanja te noći? Koji su to bili ključni elementi koji su potrebni kako bi se moglo uspešno hodati po vodi?

Prvo, postojala je Isusova reč. Jedna reč „dođi“ bila je podržana celovitošću života u kome nije bilo senke lukavstva, nije bilo promenljivosti, niti senke skretanja sa ispravnog puta. Tu reč su izgovorile usne koje nikada nisu lagale i sa kojih se nikada nisu čule isprazne priče. Nema sumnje da je reč nosila pečat nepogrešive istine i autoriteta. Drugo, bila je prisutna Hristova sila. U Njemu se nalazila

sila koja je uvek uspevala da obavi čak i na izgled nemoguće zadatke, čak i da podiže iz mrtvih. U Njemu je postojalo jemstvo nepogrešivosti i svemoći. Treće, postojala je Petrova vera. Nije razmetanje hrabrošću navelo Petra da zakorači sa čamca u savršenom poverenju kako bi mogao da hoda po površini vode. To nije bila samo nada, ili sumnja, ili pomisao da bi tako nešto moglo biti izvodljivo. Dok je njegov pogled bio fiksiran za Isusa u njegovom umu se nije postavljalo pitanje šta će se dogoditi kada njegovo stopalo dodirne površinu vode. Kada je shvatio da hoda po vodi nije bio ni malo iznenađen. On je tačno znao šta se dešava i to je bio razlog zbog kojeg je zakoračio sa čamca bez spasonosnog prsluka, bez pojasa za spasavanje, i bez da je pitao ostale učenike da priđu bliže u slučaju da nešto pođe naopako.

Možda ne znamo koje su misli prošle Petru i Isusu kroz glavu te noći, ali možemo biti sigurni da je ovo izuzetno čudo zapisano i sačuvano da bismo mi izvukli važne pouke iz njega. Ko zna, možda postoji razlog zašto je Isus pristao na Petrov zahtev. Isus je učinio mnoga čuda dok je bio ovde i dok nije svako od njih zapisano i sačuvano, u svakom čudu o kome Biblija govori, možemo pronaći vitalne istine i načela koja imaju da pouče moćne pouke u odnosu na hrišćanski život i na to kako ga živeti. U Rimljanima 1:16, apostol Pavle nam kaže:

„Naime, ne stidim se dobre vesti Hristove, jer ona je sila Božja na spasenje svakome ko veruje, najpre Judejcu, a onda i Grku.“
(Rimljanima 1:16)

U Isusovim čudima često vidimo Božiju silu primenjenu na fizičko obnovenje. Pavle kaže da je jevanđelje ista sila, ali primenjena na spasenje. U oba slučaja to je Božja sila. Nema razlike u načinu na koji je isceljenje primenjeno u oba slučaja, samo što se u jednom slučaju utiče na telo, a u drugom slučaju na um, dušu i duh. Zašto bi trebalo da verujemo da je Bogu lakše da isceli duh nego telo? Istina je, da su Isusova čuda puna pouka, koja će nam, ako se ispravno razumeju,

omogućiti da razumemo najkritičnija načela neophodna za isceljenje duše. Hajde onda da vidimo koje pouke možemo da izvučemo iz Petrovog izvanrednog dostignuća. Najočiglednija pouka je da pobedonosni hrišćanski život nije težak. Nije teži od hodanja po vodi. Oba zadatka su naravno nemoguća za ljude. Ni snaga volje, ni koncentracija, ni posvećenost ni studioznost, neće moći da omogući osobi da obavi bilo koji od ovih zadataka ni na jednu sekundu. Iz ljudskog ugla govoreći to je nemoguće, pa ipak i jedan i drugi zadatak očekuju samo jednu stvar, to je vera onoga koji jednostavno veruje u Božju Reč. Vera u tom slučaju čini nemoguće ne samo mogućim, već lakim i nenapornim. Još jedna lekcija koju treba da naučimo je da je ovaj zadatak u potpunosti Hristov posao. Šta je Petar uradio da pomogne Hristu? Šta je on uradio da pripremi put za čudo? Odgovor je da nije uradio apsolutno ništa. Sve što je uradio bilo je to da je verovao Hristovoj reči. To je bilo sve. Kada je poverovao u tu reč zakoračio je sa čamca u svet nemogućeg. Zadatak je bio Hristov, priprema je bila Hristova, On se pobrinuo za fizičke poteškoće. Sve što je Petar uradio bilo je to što je verovao u Njega i Njegovu reč. Ali da li je način nadvladavanja greha i življenja pobedničkim životom nešto drugačiji? Da li mi pomažemo Hristu? Da li možemo učiniti bilo šta da Hristu olakšamo posao? Ne, sve što treba da uradimo, sve što možemo da uradimo je da verujemo Bogu da je realizovao naše spasenje, naše posvećenje, našu pravednost u Isusu Hristu.

Postoji još jedna lekcija od vitalnog značaja, a to je održavanje naše usredsređenosti. Hodanje po vodi nije događaj koji se desio i prošao u jednom trenutku. On je zahtevao održavanje, ne samo za trenutak, već za mnogo koraka tokom određenog vremenskog perioda. Petar je dobro počeo, ali nije održao svoju usredsređenost. Da je njegov put bio dug 10000 milja i da mu je trebalo godinu dana da ga pređe, da li bi mu na tom putovanju trebalo bilo šta drugačije od onoga što je imao na početku? Kolika razlika je postojala između

šetnje i samog starta? Nije postojala nikakva razlika. Na isti način je i započeo hod i nastavio da hoda. Da li je putovanje postalo teže? Da li je postojalo vreme kada je morao da se koncentriše na svoje korake? Da li je morao da razmišlja o tehnikama samog zadatka? Apsolutno ne! Sve što je trebalo da uradi je da zadrži svoj pogled na Isusu i ignoriše ometanja. U takvoj zajednici Petar je učinio nemoguće. Doživeo je neuspeh tek kada je sklonio pogled sa Isusa.

Da li isto ovo važi i za hod hrišćanina? Interesantno je da se putovanje hrišćanina često u Bibliji upoređuje sa šetnjom. Mi smo upozoreni da „hodamo po Duhu,“ da nastavimo da hodamo u Gospodu Isusu kao što smo Ga i primili. Naglasak je na održavanju originalnog iskustva, originalne usredsređenosti. Kada imamo veru u Hrista pronašli smo jedini način koji je potreban i koji će ikada biti potreban da bi se primio svaki blagoslov od Boga.

Četvrta važna pouka je pouka o potrebi da se izbegnu ometanja. Ovo se nikada ne može preneglasiti. Kada je Petar hodao po vodi on je u suštini bio natprirodno biće. Učinio je ono što obični ljudi ne mogu da čine. Sa pogledom uperenim na Hrista on je ušao u natprirodni svet i primenjivao je sile sveta koji dolazi. Ali postojalo je nekoliko ometanja koja su se borila sa Isusom za Petrovu pažnju te noći.

1. Postojalo je veličanstvo vetra i talasa da im se divi.
2. Postojao je užas oluje.
3. Postojali su ostali učenici koji su sedeli u čamcu sa divljenjem i strahopoštovanjem.
4. Postojalo je razmišljanje o pričama koje će moći da ispriča svojim unucima.

Njegov jedini zadatak je bio da drži svoj pogled usredsređen na Isusa. Nije bilo potrebe da uči teoriju i praksu hodanja po vodi. Sve što je trebalo da uradi bilo je da ostane usredsređen na Isusa i da ignoriše ometanja, ali s obzirom na sve što se dešavalo, ovo je bio

izazov sa kojim Petar nije uspeo da se ispravno suoči. Dopustio je da mu nešto odvuče pažnju sa Hrista i istog trenutka je potonuo. To je ista situacija sa kojom se mi suočavamo danas. Ništa nas ne može poraziti, mi nećemo sagrešiti, neprijatelj nas neće nadvladati. Možemo ovo učiniti jednostavno i lako kao što je Petar hodao po vodi. Jedini uslov je da se usredsredimo na Hrista i Njegovu reč u veri i da ostanemo usredsređeni na Njega.

Pitanje koje se često javlja je kako krišćanin može biti apsolutni pobednik nad grehom. Pravo pitanje je, kako može biti drugačije, ako imamo istinsku veru u Hrista i Njegovu reč? Ne postoji neuspeh u Hristu, samo u čoveku. Kada verujemo u Njega On će savršeno odraditi posao. Imamo samo jednu stvar koje se trebamo plašiti, a to je da možemo skrenuti svoj pogled sa Njega. Tu leži naša najveća opasnost.

Zato pazimo. Bez obzira na to koliko su veliki talasi, bez obzira na to koliko su strašna ometanja, bez obzira na to koliko nam se ljudi divili i hvalili nas, bez obzira na to koliko Sotona pokušavao da nam nametne beskorisne misli, nikada ne dozvolimo sebi da budemo ometani. On je naša nada, On je naš život, On je naše sve. Verovanje u ovo i življenje po ovome je naša jedina bezbednost. Neka nam Bog pomogne da možemo naučiti umetnost hodanja po vodi. Ako ne znamo kako to da izvedemo, onda je malo verovatno da ćemo ikada naučiti kako da nadvladamo greh.

10 DEO:

MESTO PREDAJE

PREDAJA

25

Ne može postojati istinsko obraćenje i novorođenje bez predaje. Vera je ključna, da, ali nije moguće imati istinsku veru a ne biti predan Hristu. Ispovedanje vere bez predaje predstavlja laž i obmanu. U Luka 14:26.27 i 33, Isus kaže:

„Ako neko dođe k meni, a više voli svog oca i majku, ženu i decu, braću i sestre, pa i život svoj, ne može biti moj učenik.“ (Luka 14:26)

„Ko ne nosi svoj krst i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.“ (Luka 14:27)

„Tako, dakle, niko od vas ko ne ostavi sve što ima ne može biti moj učenik.“ (Luka 14:33)

Postoji ključni izraz koji se pojavljuje u sva tri stiha, a to je izraz „ne može.“ Izraz „ne može“ jednostavno znači da nije moguće. Osobama koje nisu ispunile ono na šta stihovi ukazuju neće biti moguće da budu Hristovi učenici. Sam Isus je izgovorio ove uslove i rekao kako su oni apsolutno neophodni kako bismo postali Njegovi učenici.

On prvo kaže da ne treba „više da volimo,“ a mi znamo da Onaj koji nam je rekao da volimo čak i svoje neprijatelje, nije mogao misliti da treba doslovno da ne volimo one koji su nam najbliži. Isus upotrebljava izraz „više voleti,“ ali On ne govori o emociji ili stavu ne voleti. Ali šta On zapravo govori? Isus označava stvari i ljude koji su nam najbliži i kaže da ih ne smemo „ voleti više“ od Njega. Da li On

kaže da ako želim da postanem hrišćanin, moram napustiti svoju porodicu? Naravno da ne! Postoje neki hrišćani koji su pozvani da budu misionari u dalekim zemljama i morali su da napuste svoje porodice, ali svakako Bog to ne zahteva od svih nas. Ali zašto onda Isus kaže, „više voli?“ Zapazimo šta je Isus uradio; On je odabrao stvari koje ispunjavaju naš svet, stvari koje nam daju identitet. Koje me stvari najviše brinu u životu i koje su centar mog iskustva? Mislím na moju ženu kod kuće, kuću, decu, roditelje. Ovo su stvari oko kojih se vrti moj svet i zbog njih ujutru ustajem iz kreveta i uveče odlazim na spavanje. Suštinu mog postojanja čine ovi ljudi i ove stvari. Isus je rekao da kako bih postao Njegov učenik, moram izabrati da se odreknem svog identiteta, da moram da prestanem da gledam na sebe kao na osobu kakva sam oduvek bio. Pošto je moj identitet povezan sa stvarima i ljudima koji su mi najbliži, Isus je rekao da ove stvari ne treba da „više volim,“ od Njega, ili da moram odustati od njih. Ovo mora biti tako jer ukoliko nas Bog nema isključivo za sebe, On nikada neće uspeti da nas načini onakvima kakvi On želi da budemo. Ono što hoće da kaže je da od ovog trenutka pa na dalje, vaša žena nije više vaša žena, vaša deca nisu više vaša deca, postali ste isključivo Njegova svojina i ako ovo nije istina ne možete biti Njegovi učenici.

Bog ne oduzima ove stvari od nas, ali kada postanemo isključivo Njegova svojina onda Bog kaže, „u redu, idi i voli svoju ženu, ali ovog puta voliš Isusovom ljubavlju i na Isusov način, umesto na način kao do tog trenutka.“ On kaže, „sada idi i staraj se o svojoj deci kao o Hristovoj deci, umesto kao o svojoj deci.“ Tvoj odnos sa njima se promenio i to više nije tvoja žena, niti su to više tvoja deca, oni su sada Njegovo vlasništvo, zato što je On sada tvoj život.

Ako postavimo ograničenja u naš odnos sa Isusom, On ne može raditi u nama. Naše sopstvene želje i naše sopstvene sklonosti ometaće ga na svakom koraku. „Ići ću za tobom, Gospode, kud god

pođeš, ali dozvoli mi da prvo odem i sahranim svog oca.” Da li je takav čovek bio Hristov sledbenik? Isus mu je odgovorio, „Pusti neka mrtvi sahranjuju svoje mrtve, a ti idi i objavljuj Božje carstvo (Luka 9:60).”

Kako Bog može obaviti celokupan posao menjanja nas, osim ako nismo odabrali da se odrekemo svega bez ograničenja i zadržke? Kada smo doneli takvu vrstu odluke onda možemo biti Njegovi učenici i to je Bog hteo da kaže.

DOBROVOLJNA SLUŽBA

U sledećem stihu Isus kaže:

„Ko ne nosi svoj krst i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.“
(Luka 14:27)

Ako ste videli čoveka da nosi krst u Isusovo vreme znali ste da će umreti. Isus je rekao ne samo da moramo umreti već da moramo svojevolumno nositi smrt. Vi ste ti koji morate dobrovoljno poneti krst svojom sopstvenom voljom. Interesantno je da kada pogledamo u Bibliju vidimo da se smrt gotovo stalno koristi kako bi se ilustrovala predaja. Neki ljudi gledaju na ovu smrt kao na neku vrstu mističnog iskustva, jer iako Biblija govori o smrti mi i dalje nekako ostajemo živi. Kako umirem ako sam još uvek živ? Dok temeljno istražujemo Bibliju prepoznajemo da se ovde govori o predaji koja je tako apsolutna da se jedino može uporediti sa smrću. To je strašna stvar za razmišljanje! Osim ukoliko zaista ne verujemo Hristu to je užasavajuća stvar. Zastrahujuće je staviti se u tolikoj meri pod kontrolu druge osobe da naši prioriteti uopšte više nisu bitni. Ovo je zastrašujuća stvar osim ukoliko ne verujete osobi kojoj se predajete sa apsolutnim poverenjem.

Isus kaže da moramo „svakodnevno nositi krst,“ i ovo pojašnjava da ne funkcionišemo kao automati kada postanemo hrišćani, i da se zajednica stalno mora obnavljati. To je zbog toga što smo ljudska bića

u ljudskim telima i što naš um funkcioniše tako što smo jednog dana puni entuzijazma i revnosti, a sledećeg dana smo deprimirani i obeshrabreni. Zbog toga se stalno moraju obnavljati i osvežavati stvari koje razvijaju veru. Moramo umirati svakog dana, naša privrženost Hristu mora se stalno obnavljati. Da li je istinska predaja ako kažem „Predajem gledanje televizije i predajem svoj apetit,“ ali kada se pokrene pitanje moje frizure, ja kažem, „Gospode, moraš mi dopustiti da zadržim ovo. To je nešto od čega ne mogu da se rastanem.“ Delimična predaja zapravo uopšte nije predaja. Sve dok se osoba ne preda u potpunosti, ona uopšte nije ni predana! Ta osoba je i dalje sama sebi Bog i ona bira da da Bogu jedan mali deo kako ona smatra pogodnim, i misli, da ako da Bogu malo više, da će mu više udovoljiti, ali ostaje pod kontrolom. Ali takva osoba zapravo uopšte nije Božja svojina. Bog ne može ništa uraditi sa takvom osobom sve dok ne dođe do stoprocentne predaje. Istinska predaja je kompletno iskustvo, to je apsolutna stvar kao što Isus kaže u stihovima 28 i 33:

„Ko od vas, kad želi da gradi kulu, najpre ne sedne i proračuna trošak da vidi da li ima čime da je dovrši.“ (Luka 14:28)

„Tako, dakle, niko od vas ko ne ostavi sve što ima ne može biti moj učenik.“ (Luka 14:33)

Ponekad izgleda kao da je Isus uvek pokušavao da obeshrabri ljude. Jedan čovek mu je prišao i rekao, „Gospodaru ići ću sa tobom kud god pođeš.“ Isus mu je odgovorio:

„Lisice imaju jazbine i ptice nebeske imaju gnezda, a Sin čovečiji nema gde da spusti glavu.“

On je govorio tom čoveku „razmisli o onome što radiš, pre nego što to preuzmeš na sebe, razmisli o tome koliko će i šta će to da te košta.“ Bogati mladi poglavar došao je Isusu i rekao, „Želim da budem savršen, šta mi još nedostaje? Isus je rekao tom čoveku nešto što je za njega bilo najteže da uradi. Čovek je mislio da je bio predan zbog toga što je svetkovao Subotu, zato što nije lagao, krao, ubijao i zato

što je poštovao svog oca i majku. Ali Isus je pronašao najtežu stvar za njega i naložio mu da to uradi. On je uperio prstom upravo u boga ovog čoveka! Zapravo, ovaj čovek nije zaista bio predan Bogu zato što je bio upravitelj svog sopstvenog života. Bog kojeg je najviše voleo od svih bio je njegov novac i Isus je to znao. I zapravo nije njegov novac bio problem, novac sam po sebi nije problem, već se život ovog čoveka okretao oko novca, i tako je Isus pogodio pravo u srce stvari i pokazao mu da je njegov život bio fokusiran na pogrešnu stvar. On zapravo nije pripadao Bogu uprkos tome da je držao zapovesti.

Ovo treba da razumemo, potrebu da se u potpunosti prepustimo. Bez ovoga nije moguće služiti Hristu. Zbog ovoga, dok Biblija govori o predaji Bogu, stalno iznova koristi ilustraciju smrti. U poslanici Rimljanima, poglavlju 6, pronalazimo ovu ilustraciju. Na početku ovog poglavlja Pavle kaže:

„Dakle, šta ćemo reći? Hoćemo li ostati u grehu da bi se blagodati pokazala u još većoj meri? Nipošto! Budući da smo umrli grehu, kako da i dalje živimo u njemu?“ (Rimljanima 6:1-2)

Sve što sam ikada uradio, a što je bilo pogrešno, učinjeno je zato što sam se nalazio u centru svog univerzuma. Da li ponekad jedem nešto što nije dobro za moje zdravlje? Zašto to radim? Zato što mi to pričinjava zadovoljstvo. Ali ako nisam centar svog univerzuma da li živim da bih udovoljio sebi? Da li brinem o svojim sopstvenim prioritetima u pogledu odeće koju nosim? Ako nisam centar sopstvenog univerzuma da li mi je stalo do toga šta ljudi misle o mojoj odeći? Ako nisam centar sopstvenog sveta gde se pojavljuje samovolja? Ona ne postoji. Greh živi u meni zato što je moje ja i dalje živo. Osoba koja je mrtva sebi nema problem sa grehom. Ako naši umovi mogu ikada biti dovedeni u takvo stanje u kome sebično ja više ne živi, u tom trenutku greh će biti uništen. Ovo je poenta na koju Pavle ukazuje: Kako možeš sagrešiti kada si mrtav? Pavle dalje nastavlja:

„Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, kršteni u njegovu smrt?“ (Rimljanima 6:3)

Možemo li znati nešto što nije istina? Mi možemo ispovedati da znamo nešto što nije istina, ali reč „znati“ mora biti zasnovana na realnosti. Reč „znati“ podrazumeva da stvar zaista postoji. Pavle kaže, „zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, kršteni u njegovu smrt?“ Ali da li ovo treba shvatiti doslovno? Ja sam bio kršten u vodi i izašao sam iz vode. Da li me je to zaista obuklo u Hristovu smrt? Većina ljudi misli o ovome kao o mentalnoj vežbi, oni misle, „mora da sam se u svom umu poistovetio sa Hristovom smrću, jer kada sam bio uronjen u vodu nisam stvarno umro i kada sam izronio iz vode nisam stvarno vaskrsnuo, to je bio simbol, tako da i oblačenje u Hrista i učestvovanje u Njegovoj smrti takođe mora biti simbolično.“ Ovako hrišćani razumeju ovo. Međutim, krštenje u Hrista nije nešto što se obavlja vodom. 1. Korinćanima 12:13 kaže:

„Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni da budemo jedno telo - bili Judejci ili Grci, bili robovi ili slobodni - i svi smo jednim Duhom napojeni.“ (1. Korinćanima 12:13)

Zapazite da se ovde ne govori o krštenju vodom. Božji Sveti Duh je taj koji nas krštava. Šta to znači? Da li se to zaista dešava? Da li to predstavlja simboličko izražavanje ili stvarnost? Da li Bog čini nešto natprirodno? Da li me je Njegov Sveti Duh uzeo i ugradio me u Hristovo telo? Ove reči se ne mogu razumeti tako da imaju neko drugo značenje. Kršteni smo da budemo Hristovo telo i jednim smo Duhom napojeni, a to je Hristov život. Sada primenimo to na Pavlove reči:

„Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, kršteni u njegovu smrt?“ (Rimljanima 6:3)

Kroz iskustvo krštenja Svetim Duhom mi smo usađeni u Hrista u kome se smrt grehu već dogodila. Ulaskom u Hristovo iskustvo ja primam raspeti život. Ja sam bio razapet sa Hristom, to je Njegovo

raspeće, Njegov raspeti život koji postaje moja realnost i Pavle nas poziva da prepoznamo da se to već dogodilo. To nije imaginarno ili figurativno iskustvo, to je stvarnost. Samoživost (sebičnost) je zaista ostavljena po strani, potčinjena i uništena, kada smo u Hristu. Stih 6 kaže:

„Znajući da je naša stara ličnost zajedno s njim razapeta, kako bi se naše grešno telo onemogućilo, da više ne robujemo grehu“ (Rimljanima 6:6)

Pavle kaže „razlog zbog kog više ne služite grehu je zato što ste mrtvi.“ On ovo naglašava u 7. stihu:

„Jer ko umre, oslobađa se greha.“ (Rimljanima 6:7)

Naša sloboda je ostvarena smrću. Ali divna stvar je da nismo samo mrtvi grehu, nego smo i vaskrsnuti u pravednost. I zato Pavle kaže da smatramo da je tako, „smatrajte sebe mrtvim.“ Ako smatramo sebe mrtvim, a zapravo smo živi, to nas čini lažovima. Pavle ne traži od nas da se pretvaramo kao deca, on ne traži od nas da verujemo u laž, on kaže, „razmotrite činjenice i suočite se sa njima, smatrajte sebe zaista mrtvim grehu, ali živim Bogu. Smatrajte da je to tako zato što to zaista jeste tako.“ Nemojte zaboraviti da nas vera postavlja na to mesto. Hrist je to učinio za nas, ali ako ne smatramo da je to tako, nikada to nećemo ni iskusiti. Smatrati nešto za istinito znači razmotriti činjenice i primeniti ih na naše iskustvo.

Mi moramo prihvatiti Božju Reč da smo zaista mrtvi grehu a živi Bogu. Kada verujemo u istinu onda ćemo izabrati da živimo istinu. Mladi poglavar je napravio užasan izbor, ali jedna stvar kod njega je za poštovanje, a to je, da je bio iskren i pošten i da je doneo iskrenu i poštenu odluku. On će završiti gubeći večni život zbog toga, ali je pogledao Isusa u oči i pogledao bogatstvo i odlučio se. Izabrao je svoje bogatstvo i otišao. Isus u svojoj žalosti nije rekao „vrti se, malo ću ti olakšati sve ovo.“ Mi bismo voleli kada bi Isus rekao, „dajte mi pedeset posto ili devedeset devet posto, i dozvoliću vam da zadržite

taj jedan procenat.“ Ovo bi mi ostavilo slobodu da i dalje budem vrhovni autoritet u sopstvenom životu. U svakom trenutku bih mogao reći Bogu „vrati mi još malo.“ Bog mora imati sve, u suprotnom, ne može nas učiniti onim što On želi da mi budemo. Zbog toga Biblija govori o predaji kao stanju smrti, jer je to pozicija u kojoj nema kompromisa, mesto gde Bog može u potpunosti da radi na svoj način. Mi treba da razumemo da nas prihvatanje Hrista dovodi u poziciju gde možemo reći, „bilo kad i bilo gde, ja sam bezuslovno tvoj i ti treba da živiš a ne ja.“

NAŠA BORBA

Čak iako Bog radi sa nama i Sveti Duh se trudi sa nama da bi nas doveo u poziciju da poverujemo u istinu, ipak je istina da je to naša borba. Bog nam nikada nije oduzeo moć izbora. Na nama je da donesemo odluku. Duh će se zalagati za nas, Bog će nam olakšati put, ali mi moramo da donesemo odluku da prihvatimo Njegov život i Njegovu smrt i kada donesemo tu odluku borba se završava. Postoji izreka koja glasi „lako je živeti nakon smrti.“ Dok god ste živi vodićete borbu. Ponekad ćete doživeti poraz, a ponekad ćete misliti da pobeđujete. Ali Bog nikada nije poražen, Hrist nikada ne gubi, greh je pobeđeni neprijatelj, tamo gde se radi o Hristu. Dok god je On u stanju da živi greh neće biti vaš problem. Tokom programa odvikavanja od droge i cigareta, kao i tokom crkvenih programa, „kako nadvladati greh,“ oni nam kažu da moramo naučiti da „upravljamo sobom.“ Postoji veliki naglasak na savetovanju i psihologiji, ali nije rešenje da naučimo da „upravljamo“ sobom. To nije naš problem, naš problem je u tome što se nismo odrekli sebe, naše ja je još uvek živo. Kada naše ja bude razapeto sa Hristom greh više neće biti naš problem.

Kada je sloboda konačno došla do robova na Jamajci, dokument o proglašavanju slobode je bio poslat iz Engleske. Robovi su bili oslobođeni, ali je postojao prelazni period, tokom kojeg, iako su bili slobodni, to im nije bilo rečeno. Gospodari su znali, ali robovi nisu znali, zato što je postojalo vreme koje je bilo dopušteno gospodarima da se prilagode i pripreme za vreme kada robovi više neće raditi na plantažama. Ali robovi su sumnjali u ono što se dešava i proširile su se glasine da je stigao „oslobađajući dokument“ i da su zaista bili slobodni, ali su i dalje bili robovi, i bilo je prisutno mnogo nezadovoljstva.

Kada pogledamo ovu situaciju, možemo videti da su oni proglašeni slobodnim, ali da su u praksi i dalje bili robovi. Da li je ovo Hrist uradio za nas? Šta mi poručujemo životom kojim živimo? Da li smo toliko poraženi grehom da poručujemo svetu da nas je Bog proglasio slobodnim ali nas je ostavio da budemo robovi? Mi moramo shvatiti da je Božja Reč istinita, moramo dopustiti svom umu da se uhvati za realnost da Bog ne može lagati. Kada uradimo tako, onda će to postati naše iskustvo. Borba hrišćanina je borba vere. Vera održava ovaj odnos. Naša borba je borba vere, na tom polju treba da se borimo.

„A Bog mira, koji je izveo iz mrtvih našeg Gospoda Isusa, velikog pastira ovaca, u krvi trajnog saveza, neka vas opremi svakim dobrom da vršite njegovu volju i neka preko Isusa Hrista čini u nama ono što mu je ugodno. Njemu neka je slava u vekove vekova. Amin.“
(Jevrejima 13:20-21)

Hrist radi u vama da činite ono što je Njenu ugodno. On ne predstavlja nemogući ideal. Apostol govori o ovome zato što zna da je ovaj pobjednički život realnost u Hristu. Biblija nam nikada ne priča bajke. Ono o čemu Biblija govori je realnost, mi smo oni koji žive u lažnom i pogrešnom svetu. Bog ovog sveta je zaslepeo naše oči tako da nismo prepoznali privilegije koje pripadaju nama, koje su nam bile

date u Hristu Isusu. Moramo verovati i izabrati da živimo po činjenicama, predstavljenim u Božjoj Reči.

„*Veran je onaj koji vas poziva. On će to i učiniti.*“ (1. Solunjanima 5:24)

Kada shvatim da ne postoji ništa dobro u meni i da sam beznadežan slučaj, i kada mogu zaista verovati iz dubine svog srca, tada sam na putu da pronađem iskustvo koje zaista vredi. Bog može da radi sa osobom koja zna da je mala, On će još više moći da radi sa osobom koja zna da je još manja, ali Bog može najmoćnije i najviše da radi sa osobom koja smatra za sebe da je niko i ništa. Takva osoba će sve dati Hristu zato što zna da u njoj nema ničega na šta može da se osloni i od čega može da zavisi.

ZNAČENJE KRSTA

26

„*A ja ne želim da se ičim hvalim, osim u krstu našeg Gospoda Isusa Hrista, kroz koji se svet razapeo meni, i ja svet.*“ (Galatima 6:14)

U ovom stihu Pavle govori o svojoj odlučnosti da se ne hvali ničim, osim Hristovim krstom. Ali na šta on misli kada priča o krstu? O čemu on govori? Da li o drvenom predmetu? Da li o istorijskoj činjenici Hristove smrti? Na šta on ukazuje? Vidimo da je Pavlovo hvaljenje u krstu bilo posledica onoga što je krst uradio za njega.

1. Krst je razapeo svet njemu.
2. Krst je razapeo njega svet.

Šta to znači? Raspeće označava smrt - ništa više. Ono što je Pavle govorio je da je posredstvom krsta njegova veza sa svetom umrla. Što se tiče privlačnosti sveta ona nije postojala i što se tiče njegovog odziva svet ni on nije postojao. Šta je sve ovo sprovelo u delo? To je bio Hristov krst. Krst nije označavao samo smrt već dobrovoljnu smrt.

Smrt samovolji, smrt grehu, smrt Adamovom životu, smrt onome što ovaj život i ovaj svet nude. Ali kako je krst, sredstvo koje je ubilo Hrista, uspeo da ostvari ovo za Pavla (i za mene)? Zapazite da nisu disciplina i poslušnost oslobodile Pavla od sveta, već je to bio krst.

Jednostavna ali predivna istina je ta da je krst koji je ubio Hrista, oslobodio Pavla zato što je i njega ubio! Krst je bio sredstvo kojim ga je Hrist pogubio, time ga oslobodivši od sveta, od greha i od samoga sebe. Krst nas oslobađa, ne zato što je na njemu Hrist umro za nas, već zato što smo mi tamo umrli u Hristu! Ova sila krsta je sila koja nas oslobađa od naše prošlosti, od sveta, od samih sebe i od svega što smo bili. Međutim, ova sila je stvarnost i ova sila je dostupna samo kada postanemo jedno sa Hristom, kada uđemo u Njegov život, time postajući učesnici u samom njegovom iskustvu.

PROBLEM

Problem je u tome što je u shvatanju mnogih ljudi, krst (kao i sve drugo) postao simbol onoga što je Hrist učinio pre 2000 godina, iskustvo koje je bilo u moje ime, koje me motiviše i predstavlja izazov, ali koje nema konkretni, stvarni uticaj na moje lično iskustvo (osim mog odziva na izazov). Pavle se nije ovako odnosio prema krstu. Hristov krst u njegovom iskustvu je bio stvarna stvar; događaj koji ga je pogubio. Nije on bio taj koji je nastojao da umre, već je krst realizovao njegovu smrt. Ovo je postala njegova realnost, on je bio raspet sa Hristom i primio je ovo raspeće kada je poverovao u Hrista.

Glavni problem hrišćanstva je taj što pokušavamo da uradimo ono što je Hrist već uradio. Mi vidimo hrišćanski život kao izazov, umesto kao dovršenu realnost. Mi shvatamo da je naša dužnost da radimo, umesto da verujemo i počivamo. Obraćanje znači da mi počinjemo da radimo, umesto da prihvatimo ono što je već urađeno. Sav fokus je na nama i na onome što mi moramo uraditi, umesto da fokus bude

na Hristu i na onome što je On učinio, život postaje borba, umesto da bude pobeda.

Pavle se hvalio u krstu, ne zato što mu je to bilo izazov, već zato što ga je krst oslobodio. Naravno, takvo oslobođenje je moglo postojati samo zato što je bio oslobođen u Hristu - a to je značilo, kako je on verovao, da su on i Hrist postali jedno, sudeonici istog postojanja, tako da je sve što je Hrist ostvario, postalo njegova realnost.

On je živeo Hristovim životom. U njemu, Hrist je ponovo živeo na zemlji. Sve što je bio Hrist bio je i on, sve što je Hrist ostvario i on je ostvario. Tako je on živeo život u kome je njegovo ja bilo razapeto i sila sveta uništena. Zbog toga se i hvalio u krstu jer je tu ostvareno njegovo oslobođenje.

Hrišćani su navikli da se odnose prema simbolima hrišćanstva (krštenju, zajedništvu, novorođenju - čak i molitvi), kao prema najobičnijim simbolima! Oni nisu prevazišli simbole i došli do realnosti. Za njih su ovi simboli bili samo rituali koji treba da stimulišu i motivišu. Oni nisu poverovali u realnosti koje su ovi simboli ilustrovali.

U svojim poslanicama Pavle se vidljivo zadržava na dvema stvarima:

1. Na Hristovom krstu.
2. Na Hristovom vaskrsenju.

Obe ove stvari su ključne u životu vernika. Krst me oslobađa od vlasti greha, dok me vaskrsenje prebacuje u život, silu i realnost Hristovog sadašnjeg postojanja - život koji je u potpunosti u Bogu.

„Znajući da je naša stara ličnost zajedno s njim razapeta, kako bi se naše grešno telo onemogućilo, da više ne robujemo grehu. Jer ko umre, oslobađa se greha.“ (Rimljanima 6:6-7)

Pavle kaže da je naša stara ličnost razapeta. Šta je ta „stara ličnost?“ Najjednostavnije rečeno to se odnosi na ličnost kakva sam

bio dok nisam postao hrišćanin. Ova ličnost je bila pogubljena. Ona je prestala da bude faktor u mom postojanju. Zapazite naglasak; ovu staru ličnost nije pogubio Isus, već je ona bila pogubljena sa Njim. I opet, naglasak je stavljen na događaj koji se odigrao pre 2000 godina. Ovo se može prevesti sa „ušao sam u Hristovo raspeće.“ On je bio raspet pre 2000 godina, ali sam Ga ja tek sada prihvatio. Da li sada ja mogu biti raspet sa njim? Ovo je istina samo zato što sam primio njegovo raspeće. Njegova smrt je postala delotvorna u meni kroz Svetog Duha koji me je krstio u Njegovo postojanje. (1. Korinćanima 12:13; 2. Korinćanima 4:10-11)

„Svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, kršteni smo u njegovu smrt?“ (Rimljanima 6:3; Galatima 3:27)

Zapazite da je grešno telo bilo uništeno. To je bio onaj deo mene, koji me navodi na greh, deo mene koji je bespomoćan, zarobljen i prodat pod greh. Ovo se odnosi na „telo“ (Rimljanima 7:24) ali se očigledno misli na „telesan um.“ (Rimljanima 8:7-8).

Glavni razlog zbog kojeg ljudi greše, nije grešno telo (biološki faktor) već grešan um (duhovni faktor). Setimo se da su i Lucifer i pali anđeli i Adam i Eva sagrešili dok su bili u bezgrešnom telu. Ovo je takođe bila istina miliona anđela koji su sledili Lucifera. Sa druge strane, Isus je živeo bezgrešnim životom u grešnom telu, a to je telo koje je trpelo posledice degeneracije koja je trajala 4000 godina. Očigledno je da pravi koren greha, nije moje telo sklono grehu, već moj sebični, izopačeni um. Takođe je očigledno da postoji samo jedan aspekt moje ličnosti koji treba da umre, kako bi greh bio nadvladan. Ovaj aspekt nije moje fizičko telo, već moj izopačeni um.

Pavle koristi snažne reči dok objašnjava šta se događa kada se krstimo u Hristu. On kaže da to krštenje rezultuje time da smo razapeti sa Njim kako bi grešno telo moglo biti uništeno. Ova reč „uništiti“ potiče od grčke reči „Katargeo“ i znači, ukinuti, prekinuti. Pavle bira ekstremne, beskompromisne reči da bi objasnio šta se

dešava našem grešnom delu nakon što se nađemo u Hristu. Ono je mrtvo, raspeto. Ovde kaže da je uništeno. Zašto bira takve reči? Koju poruku želi da prenese svojim čitaocima? Zašto ne kaže da je grešno telo oslabljeno, obogaljeno, potčinjeno? Koji je njegov razlog za to? Njegova namera je bila da njegovi čitaoci potpuno razumeju da je u Hristu grehu potpuno došao kraj. Ne postoji više obrazloženje za greh. Nešto što je bilo uništeno, više ne postoji, i ovo se prema Pavlu dešava grešnom telu (telesnom umu). Ono više ne postoji. Zašto onda iskustvo velikog broja hrišćana protivreči ovoj jasnoj istini koju Pavle poučava? Zbog toga što oni nisu prihvatili svoju smrt u Hristu, oni se ne smatraju takvima (Rimljanima 6:11), oni u to ne veruju.

Pavle kaže da ovo iskustvo, „od sada,“ može biti naše iskustvo. Ovde ne nalazimo dopuštenje za život u kome ćemo stalno biti poraženi i padati pod silu greha. Ovde vidimo i kraj i početak. Od ove tačke, greh se završava a počinje pravednost. Zašto je to tako? Šta je izvršilo ovu revoluciju? Raspeće, smrt, uništenje stare ličnosti, grešnog tela.

Ako smo ovu promenu postigli potčinjavanjem ili ograničavanjem grešnog tela, onda će postojati opcija povremenog greha i potreba za neprestanom borbom i uzdržavanjem od greha. Ali pošto je ova promena postignuta smrću, raspećem, uništenjem, ne postoji prostor ni dopuštenje za greh da se potkrade (mada treba da imamo na umu Galatima 2:17-18). Svrha raspeća, smrti grešnog tela, je da mi ne bi trebalo da služimo grehu, da greh ne bi trebalo više da ima vlast nad nama. Ako greh ipak nastavi da bude deo našeg iskustva onda je očigledno da je jevanđelje omanulo ili da mi nismo istinski poverovali u jevanđelje.

MESTO KOJE PRIPADA REČI (BIBLIJI)

27

S vremena na vreme, tokom vekova, postojali su pokreti koji su uzdizali i naglašavali istinu da je spasenje u Hristu i samo u Hristu. Obično je ovaj naglasak dolazio kao odziv na sistem u kome je mnogo veći naglasak bio stavljen na čoveka, njegova dela, pravila i propise. Jedan od ovakvih zapanjujućih pokreta je reformacija iz 16. veka.

DVE KRAJNOSTI

Uvek postoji opasnost koja izgleda da prati ovakve pokrete. Uvek je postojala i uvek će postojati. To je opasnost da zbog naglaska na Hristu i realnosti Njegovog života u nama, ljudi mogu početi da misle da više ne postoji potreba za pisanom Reči (Bibliji) sada kada zapravo imamo i živimo sam Hristov život. Ovo je bilo razmišljanje fanatika koji su se pojavili u danima Martina Lutera. Oni su vikali, „Duh, Duh.“ Oni su zaključili da pošto sada imaju Hrista lično, ne postoji više bilo kakva potreba za pisanom Reči i da će ih sam Hrist kroz svog Duha voditi do toga da će automatski znati i raditi ono što je ispravno. Odbacujući Božju Reč oni su zavisili od toga kako su ih upućivala njihova sopstvena osećanja i rezultat toga je da su počeli da se ponašaju fanatično i nesređeno. Vidimo i da se mnogo toga sličnog dešava i danas u Pentakostalnom pokretu.

Sa druge strane, postoje mnogi koji govore o pravednosti u Hristu a koji odbijaju da naglase realnost Njegovog života u nama. Njihov glavni fokus je na tome šta je Hrist učinio za mene, ali oni jako malo govore o tome šta on radi u meni. Rezultat toga je religija u kojoj se mnogo priča o Hristu i opravdanju ali u kojoj postoji jako malo ispoljavanja Hristovog života. Pravednost u Hristu je predivna istina.

Zapravo ona predstavlja sve istine umotane u jednu. Kada to razumemo ne samo da ćemo videti čovekovo oslobođenje kao jednostavnu i kompletnu stvar, već ćemo biti ispunjeni divljenjem prema Bogu i Njegovom Sinu. Ali mora se postaviti pitanje kako izbeći ove dve krajnosti, jednu koja nas baca u vatru fanatizma i drugu koja nas baca na led formalizma?

U svakom slučaju, pogrešno znanje vodi do pogrešnih verovanja i naravno, pogrešno verovanje vodi do pogrešnog iskustva. Iz ovoga vidimo da je temelj hrišćanskog iskustva ispravno znanje (Rimljanima 10:14). Istina je, da znanje samo po sebi neće koristiti nekoj osobi, ali neće doći ni do napretka ni do promene, bez znanja. Ako ljudi poveruju kada nauče istinu, rezultati će biti vidljivi u životima u kojima se otkriva Hrist. Tako da, kako napredujemo u iskustvu života u Hristu, budimo sigurni da nastavljamo sa ispravnim znanjem i razumevanjem. Ovo je jedini način da se zaštitimo od zamki u koje su drugi upali.

ISKUSTVO NASUPROT ISTINI

Hrist lično živi u verniku. Ovo je istina koju Biblija poučava izrazito i u više navrata. Hristov život u nama daje nam kompletnu pobedu nad grehom. Ovo je takođe nešto što se ne dovodi u pitanje ako prihvatimo ono što Biblija kaže. Pa uprkos ovim činjenicama, Biblija nam je i dalje veoma potrebna. Zašto? Zar me sam Hrist neće lično poučavati? Zar neću automatski znati da činim ono što je ispravno, pošto je Hrist taj koji živi a ne ja? Kakva je moja dalja potreba za pisanom Reči, kada zapravo u sebi imam živu reč? Pitanja kao što su ova, su razlog, zbog koga je od vitalnog značaja da razumemo šta obuhvata istinsko hrišćansko iskustvo.

Pre svega, rešimo ovo pitanje: Apsolutno sve stvari koje su nam potrebne, ili koje će nam ikada biti potrebne, su već obezbeđene. Sve

te stvari su već naše (1.Korinćanima 3:21-23). Bog je uzeo sve što čoveku može ikada biti potrebno - mudrost, pravednost, posvećenje, otkupljenje, silu, život itd. (1. Korinćanima 1:30; Kološanima 2:3; 1. Jovanova 5:11) i stavio sve u Isusa Hrista. One se u Hristu nalaze kao realnost, nezavisno od našeg iskustva. Bilo da želimo ili ne, bilo da verujemo ili ne verujemo, one su u Hristu. Kada osoba primi Hrista, onda sve ove stvari postaju njene, jer pripadaju Hristu i ta osoba i Hrist postaju sudeonici istog života (1. Korinćanima 12:13). U Isusu prebiva punina božanstva telesno i mi smo potpuni u njemu. Sve što On ima i jeste je ono što i mi imamo i jesmo.

Ali zašto vidimo tako malo od Hristovog života u tako mnogo hrišćana, čak i u onima kojima verujemo da su poštteni i iskreni? Ako zaista posedujemo Hristov život, sa svim njegovim kvalitetima, zašto su onda teorija i realnost toliko udaljeni jedno od drugog?

PISANA I ŽIVA REČ

Kako bismo odgovorili na ovo pitanje moramo razumeti mesto koje Božja Reč zauzima u iskustvu hrišćanina. Razmotrite sledeće stihove:

„Jer niste ponovo rođeni iz raspadljivog nego iz neraspadljivog semena, rečju živog i večnog Boga.“ (1.Petrova 1:23)

„Posveti ih istinom. Tvoja reč je istina.“ (Jovan 17:17)

Osoba može čitati ove stihove i zaključiti da su reči, same po sebi, ono što zapravo obavlja ove stvari u nama, ali to bi bilo u suprotnosti sa pasusima koji nas jasno uče da sam Hrist posredstvom svog Duha živi i radi u nama. Ključ za razumevanje ovoga je da se vidi povezanost između Hristovog dela, žive reči i Biblije, pisane Reči.

Uopšteno govoreći, Bog ne deluje u nama protiv naše volje i naše svesnosti. Hristov život u nama se ispoljava svesnim i voljnim potčinjavanjem Njegovoj volji, kao što je to otkriveno našim

umovima. Drugim rečima, Hristov život u nama se ispoljava kooperativnim, svesnim, inteligentnim odzivom na istine koje nam On otkriva. Nije baš uobičajeno da Bog preuzme kontrolu nad telom i umom neke osobe i da je podstakne da se ponaša na tačno određen način, mimo svesnosti te osobe i njenog inteligentnog izbora.

ZNANJE PRETHODI VERI

Kada razumemo ovo onda možemo videti da, bez obzira na to koliko nam je Bog dao, možemo primiti samo onoliko koliko svesno znamo i stoga verujemo. Možemo biti carevi, ali neznanje će učiniti da živimo kao siromasi. Naše oči se otvaraju kroz Božju Reč. Preko Reči, život po Duhu, koji je već naš, postaje nam poznat, omogućavajući nam tako da ga iskusimo. Drugim rečima, mi smo već naslednici svih stvari, ali to ne znamo. Mi primamo malo, zato što samo to i očekujemo da ćemo primiti. Ja bih to uporedio sa čovekom koji je nasledio knjigu od prijatelja milionera, koja je napisana misterioznim kodom. Koliko nam je poznato, jedina stvar koju je nasledio bila je ova knjiga. Ali pošto je proučavao knjigu dan za danom postepeno je počeo da razume kod. Konačno je dešifrovao prvu stranu i naučio da postoji određeni bankovni račun koji se vodi na njegovo ime, a na kome se nalazi milion dolara!! Svo ovo vreme on je bio milioner, a da to nije ni znao. Sada kada zna može početi da troši novac. Ali je željan da dođe do druge strane, jer ko zna kakva još bogatstva čekaju da budu otkrivena! Stvar je u tome da je bio podjednako bogat i prvog dana, kao i onog dana kada je dešifrovao kod, ali on to nije znao, tako da nije mogao ni imati koristi od toga.

Ovo na neki način ilustruje vezu između našeg iskustva i Božje Reči. Sve nam je već dato, ali ipak mi moramo da saznamo za to i da poverujemo.

„Dakle, vera proističe iz propovedanja, a propovedanje kroz objavu Božju“ (Rimljanima 10:17)

Hristov život u meni, menja moju prirodu, ali uopšteno govoreći, on mi ne daje obrazovanje na neki natprirodan način. Hrist mi ipak i dalje otkriva svoju volju kroz Božju Reč. Iako u Hristu imam savršenu duhovnu prirodu - Hristovu prirodu, ja i dalje imam samo ljudsko znanje i mogu živeti tu savršenu prirodu samo u skladu sa onim što znam da je ispravno. Zbog toga Hrist nastavlja da me obrazuje kroz svoju Reč, prosvetljenu Njegovim Duhom, kako bi dan za danom, već savršen u Hristu, postao zreliji i savršenije manifestovao Hrista u svom ponašanju.

Tako da je sve već dato Hrišćaninu. Zapravo, Biblija izjavljuje da je „svet“ već pomiren sa Bogom (2. Korinćanima 5:19), a ne samo hrišćanin! Ali samo posredstvom Reči možemo ući u svoje nasleđstvo. Bez Božje Reči ne bismo ništa imali, jer kako možemo verovati u nešto što ne poznajemo (Rimljanima 10:14)? A ako ne verujemo, ne možemo primiti. Zato Pavle kaže da su neznabošci, *„zamračenog uma i otuđeni od života koji daje Bog, zbog neznanja koje je u njima.“* (Efescima 4:18)

Pisana Reč otkriva istinu, ona ne čini istinu. Ona otkriva realnosti o Hristu koji je istina i živa reč i ispunjenje svega što Božja Reč obećava i zahteva.

„Jer koliko god ima Božjih obećanja, posredstvom njega postala su „da“. (2. Korinćanima 1:20)

VERA PRIMA ŽIVOT

Ali pisana Reč prihvaćena verom je ključ. Iako je sve već naše u Hristu, hrišćanski život se živi samo verom. Vera pristupa svemu što je Bog dao ali neverovanje ne prima ništa. Sva moć, svi blagoslovi, sva slava Božija, ne znače ništa osobi koja ne veruje. Vera je ključ koji

otključava, oslobađa, pristupa neograničenim Božjim sredstvima, koja su nam već data u Hristu ali za koje mi ne znamo. Pisana Reč proizvodi veru (Rimljanima 10:17) koja prima živu reč. Ali koliko žive reči primamo? Samo onoliko koliko očekujemo da ćemo primiti. Samo proporcionalno našoj veri koja se zasniva na Božjoj Reči. Jasno je da što više učimo iz Božje pisane Reči i verujemo u tu Reč, postojaće odgovarajući napredak u našem iskustvu u Hristu, živoj reči. Ali ne zato što nam već nije bilo dato sve u Hristu, od početka. Ne, već samo zato što su naše razumevanje i vera ograničeni i zato što nas Božja Reč postepeno prosvetljava.

Zato se apostol Pavle molio za Efesce da njihovo razumevanje postane prosvetljeno, kako bi mogli postati zahvalni zbog svega onoga što im je bilo dato u Hristu (Efescima 1:15-23).

PRIČA O GEDEONU

Priča o Gedeonu je dobra ilustracija onoga o čemu smo pričali. Gedeon je živeo u Izraelu u ranoj fazi njihove istorije. To je bilo vreme kada su oni bili potčinjeni Madijancima. Njihovo stanje je postalo toliko očajno da kada bi požnjeli svoje useve, Madijanci bi jednostavno došli i pokupili plodove njihovog mukotrpnog rada, a oni nisu mogli baš ništa da urade po tom pitanju.

Jednog dana Gedeon je vršio svoju pšenicu, ali je nije vršio na podu, već u vinskoj presi, nadajući se da će tako prevariti Madijance i sačuvati malo svojih useva od njihove otimačine. Gedeon je bio pripadnik nacije koja je bila potištena i poražena. On je bio isti kao i ostatak naroda, čovek bez duha ili nade. Sve čemu je mogao da se nada je da promenom svojih navika i sakrivanjem od Madijanaca bude u mogućnosti da obezbedi dovoljno hrane da preživi. Iznenada se trgnuo kada je čuo glas iza sebe koji je govorio:

„Tada mu se pojavi Gospodnji anđeo i reče mu: Gospod je s tobom, hrabri junače. ...Tada se Gospod okrenu prema njemu i reče: Ti si snažan i izbavićeš Izrael iz madijanskih ruku. Ne šaljem li te ja? (Sudije 6:12-14)

Gedeon je začuđeno gledao oko sebe da vidi kome se ta osoba (anđeo) obraćala. Sigurno se nije obraćao njemu jer on nije bio hrabri junak! Ali kada je shvatio da se anđeo njemu obraćao odgovorio je:

„Oprosti, Gospode, ali čime ću izbaviti Izrael? Evo, moja porodica je najmanja u Manasijinom plemenu, a ja sam najneznatniji u kući svog oca.” (Sudije 6:15)

U suštini, Gedeon je rekao, „moj Gospode ti grešiš. Ja nisam hrabri junak. Moja porodica je najmanja u Manasijinom plemenu (koje je inače bilo najmanje od svih izraelskih plemena) a ja sam najneznatniji u kući svog oca. U suštini, ja sam niko i ništa i imam jako malo hrabrosti!“ Ko je sada bio u pravu? Anđeo ili Gedeon? Ako je Gospod rekao da je Gedeon bio hrabri junak da li je Gedeon bio hrabri junak? Naravno da je bio! Čak iako to ranije nije bilo istina čim je Bog to izgovorio to je odmah postala istina. Međutim, činjenica je, da je uprkos činjenici da je bio hrabri junak, Gedeon mogao živeti samo kao slabašna kukavica, jer je verovao da je to zaista i bio!! Sva moć koja je već bila njegova nije mu bila dostupna sve dok nije poverovao. Tako da je Bog morao da učini nešto da ojača njegovu veru (ne da poveća njegovu snagu - već je imao svu snagu koja mu je bila potrebna). Tako mu je Bog dao znak da bi mu pokazao da je zaista bio sa njim. Gedeon je ostavio ovčije runo na gumnu dve noći da testira Boga. Jedne noći rosa je bila svuda okolo, a runo je bilo suvo, a druge noći svuda okolo je bilo suvo, a runo je bilo vlažno (Sudije 6:36-40)

Konačno je Gedeon poverovao u Božju reč, jer je Bog bio dovoljno milostiv da mu da neki dokaz. Ali davno pre nego što je primio dokaz, Gedeon je već bio moćni, hrabri junak, samo je bio problem u tome što on to nije znao. Kada je konačno poverovao, Bog mu nije učinio

ništa što već nije bilo učinjeno. Jedina razlika je bila u tome što je sada Gedeon verovao da je bio u stanju da živi život hrabrog ratnika. Otišao je sa 300 ljudi i potpuno opustošio vojsku od nekoliko stotina hiljada Madijanaca. Zato što je konačno poverovao. Možemo sada videti istinsko značenje izraza „rasti u Hristu.“ Ovo ne znači da bismo trebali biti više kao Hrist, već da bi trebalo više da primimo Hrista, većom verom (ko što nam Reč više otkriva Hrista). Mi se širimo i napredujemo u životu, privilegijama, autoritetu i Hristovoj sili, kao što nas Reč vodi iz vere u veru (Rimljanima 1:17).

VODIČ ZA ISPRAVNO I POGREŠNO

Dok Reč otkriva Hristov život i sva veličanstva predstavljena u tom životu koja su nam sva data u Hristu, ona takođe savršenije otkriva Božji karakter i standard pravednosti. Iako smo već kompletni u Hristu, sudeonici njegove pravedne prirode pobedonosne nad grehom, ipak ponovo mora biti naglašeno da mi nemamo savršeno znanje. Moguće je biti 100 posto poslušan Bogu, a ipak činiti nešto što nije u harmoniji sa Njegovom savršenom voljom! Istinski hrišćanin jedino želi da ugodi Bogu. On samo želi da čini dobro jer ima Hristovu prirodu i ovako se otkriva Hristova priroda – u želji da se čini dobro. Međutim, on ne poseduje svo znanje o Hristu i njegov koncept ispravnog i pogrešnog može i dalje biti pogrešan. Ovo ne znači da Hrist ne živi u njemu, već da je on jednostavno beba u Hristu. Beba ima prirodu i život, ali ne i znanje odrasle osobe.

Bog takvo pogrešno i neupućeno ponašanje ne uračunava hrišćaninu u greh - ništa više nego što bi dvogodišnjem detetu uračunao oponašanje odraslih uz korišćenje ružnih reči i klanjanje pred idolima. Međutim ovako pogrešno ponašanje svakako pogrešno predstavlja Božji karakter i nije Božji plan da ostavi bilo koje svoje dete u takvom stanju. Tako da ponovo vidimo važno mesto koje Božja

Reč zauzima u našem obrazovanju, u otkrivanju Božjeg karaktera, kako ne bismo samo mogli iskreno živeti Hristov život, već da bismo ga mogli živeti savršeno. Postoji savršen balans, harmonija i međusobna zavisnost između pisane i žive Reči. Često prevagnemo na jednu ili drugu stranu i uperimo ova sredstva jedna protiv drugih. Mi kažemo „Duh, Duh,“ ili „Reč, Reč.“ Ali u ispravnom razumevanju pozicije oba ova sredstva, pojavljuje se predivna lepota i mi shvatamo da različiti elementi Božjeg dela dolaze u savršen sklad.

11 DEO:

POSVEĆENJE

DOŽIVOTNI POSAO

28

Šta je posvećenje? Popularno shvatanje posvećenja glasi da je to proces kojim se osposobljavamo za nebo. U većini slučajeva to se tumači kao proces kroz koji malo po malo postajemo sve više sveti, sve više nalik Hristu, dok na kraju ne postanemo kao On. Interesantno je zapaziti da reč posvećenje ima drugačije značenje u Bibliji i da se u većini slučajeva odnosi na dovršen posao. Na primer, „Bog je posvetio Subotnji dan (1.Mojsijeva 2:3).“ Pavle govori o vernima u Korintu, „ali oprani ste, posvećeni ste.....(1.Korinćanima 6:11).“ Ponovo kaže, „jer je jednim žrtvenim prinosom učinio savršenim, one koji bivaju posvećeni.“ (Jevrejima 10:14). Ova reč označava biti izdvojen za svetu službu i označava momentalno iskustvo. Ali kao što je svima poznato, kada se ova reč upotrebi u današnje vreme ona se tumači kao proces kojim osoba postepeno postaje sve više sveta.

Razmotrimo nešto sada odmah na početku: Kada kažemo da je posvećenje „doživotan posao,“ o čijem životnom veku govorimo? Da li mislimo na životni vek Metuzalema koji je imao 969 godina, na životni vek Enoha (365 godina), na životni vek Mojsija (120 godina) ili na životni vek prosečne osobe danas (70-80 godina)? I šta je sa onima čiji su životi prekinuti mnogo ranije, usled bolesti ili nesreće? Koliko je zaista potrebno vremena da bi čovek bio posvećen? Koliko je

vremena bilo potrebno lopovu na krstu koji je živio samo nekoliko sati nakon što se obratio?

Odmah vidimo da moramo preispitati naše shvatanje posvećenja. Ideja da je posvećenje proces koji se završava kada dođemo do određenog nivoa svetosti ili savršenstva je lažna i pogrešna ideja. Da je to istina onda bi to značilo da većina Hrišćana uopšte nije u potpunosti posvećena. Možda nam je svima potreban duži životni vek. Možda nam je potrebno da živimo 365 godina kao Enoh, ali opet, možda ni to ne bi bilo dovoljno, jer izgleda da čak ni Metuzalem, koji je živio skoro tri puta duže od Enoha, nije došao u poziciju da hoda tako blisko sa Bogom kao Enoh. Ako je posvećenje ono što nas osposobljava za nebo zašto se onda dogodilo tako brzo u slučaju lopova na krstu, a događa se tako sporo u slučaju drugih ljudi čiji je životni vek skoro sto godina?

U Jevrejima 4:9-11 Pavle nam kaže da postoji počinak koji ostaje Božjem narodu. On objašnjava da osoba koja je ušla u Božji počinak, počinula je od svojih sopstvenih dela kao što je Bog počinuo od svojih dela kada je završio stvaranje. Ako smo počinuli od naših dela da li to znači da više nećemo činiti nikakva dela? Apsolutno ne! Kao što Pavle ponovo kaže, „jer je Bog koji čini u vama da hoćete i radite kako je Njemu ugodno (Filipljanima 2:13).“ Zapazite da postoje dela u životu vernika, ali to nisu njegova dela, to su Hristova dela. U upečatljivo paradoksalnoj izjavi Pavle nam kaže:

„Zato dajmo sve od sebe da uđemo u taj počinak, da ne bi neko pao oponašajući takvu neposlušnost.“ (Jevrejima 4:11)

Morao sam da se nasmejem kada sam shvatio šta je Pavle zapravo rekao. Ovde on kaže da moramo dati sve od sebe da se moramo truditi, raditi. Za šta? Da bismo mogli počinuti! Moramo se truditi da bismo mogli počinuti! Da li je ovo protivrečnost? Uopšte ne, ovde pronalazimo sklad između oba koncepta posvećenja, da je

posvećenje, „doživotni posao“ nasuprot trenutnog iskustva kada se osoba istog trenutka u potpunosti odvaja Bogu.

Opasnost na koju nas Pavle upozorava u Jevrejima 4 je opasnost od neverovanja. On kaže da moramo dati sve od sebe kako bi mogli ući u Božji počinak, ali kako ulazimo? Ulazimo verom! Tako da postaje očigledno da nam sav naš trud koji ulažemo mora pomoći da imamo veru a ne da izvršavamo dela. Tamo gde se radi mi počivamo, ulazimo u Božji počinak. Naš posao je završen. Naš jedini problem je taj što nas neverovanje može udaljiti od počinka i zato moramo dati sve od sebe, moramo se boriti da zadržimo fokus vere. Ovo je celokupnost hrišćanske borbe, borbe za održanje vere, jer tamo gde postoji vera borba je završena, tamo gde je vera Bog radi i bitka je završena.

Ako je život pobeđe nad grehom jednostavno naš verom u Hrista, onda je očigledno da možemo imati ovo iskustvo istog trenutka kada poverujemo. Međutim, isto tako je očigledno da pošto je pobeđa naša samo verom, onda je održavanje vere ono što određuje da li ćemo je zadržati ili ne. Božji rad je uvek savršen, ali Njegova sposobnost da radi u nama zavisi od naše vere. Tako da je potrebno voditi borbu, ali zapazite, to nije borba da se čini ono što je ispravno, to nije borba da se nadvlada greh, to je „dobra borba vere.“ To je borba da zadržimo našu veru.

Ovo objašnjava zašto je posvećenje, delo odvajanja za Hrista, trenutni čin koji se dešava čim se nađemo u Hristu, ali je u isto vreme i proces koji traje do kraja života neke osobe. Čovek u Hristu je potpuno prihvatljiv Bogu i takva osoba je kompletna u Njemu (Kološanima 2:9). On je posvećen ili odvojen za Boga (za službu Bogu). Međutim, svakog dana njegovog života, dok god bude živ, da li 969 ili 70 godina, ova osoba će morati stalno da održava svoje iskustvo u Hristu, verom. To nije automatski proces u kome se odnos sam održava. Vera se mora negovati, hraniti, upotrebljavati i ljubomorno čuvati, i ova „borba vere“ se nastavlja dok god je osoba živa. To ne

znači da je potreban čitav životni vek da bi osoba postala sveta. Ne, već status svetosti koji primamo na samom početku moramo održavati do kraja svog života bilo da on traje još 2 ili 969 godina. To je celoživotni „rad.“

Tako je lopov na krstu, koji je živio samo nekoliko sati, bio posvećen do kraja svog života, kao i Metuzalem koji je živio 969 godina. Taj posao se nije završio dok god su bili živi. Oni nikada nisu došli u poziciju da bi mogli da kažu, „sada sam posvećen i nema potrebe da imam to iskustvo sutra.“ Zapazite, posvećenje ne zahteva rad. To je Božji posao. Vera je ta koja donosi posvećenje koje se mora održavati tokom čitavog života.

OSTATAK KOJI PREOSTAJE

29

„Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotkog i poniznog srca, i naći ćete odmor za svoju dušu. Jer, moj jaram je blag i moje breme je lako.” (Matej 11:28-30)

Isus je izgovorio te reči i od vremena kada ih je izgovorio mnogi dobronamerni ljudi koji nisu razumeli jevanđelje morali su da postave sebi pitanje „šta je Isus stvarno mislio da kaže ovim rečima?“

Isusovo obećanje je bilo „Ja ću vas odmoriti,“ i pitanje glasi, kada Isus obećava odmor, koji je to problem od kog On nastoji da nas oslobodi? Očigledno, nasuprot „odmoru“ (počinku) stoji „rad“ ili napor. Koja je razlika između rada i odmora?

Rad je aktivnost. Rad zahteva napor, energiju. Ponekad energiju uma, kao i tela. A odmor?

Odmor predstavlja nešto suprotno. Odmor je neaktivnost, stanje relaksacije.

Razmotrimo još jedno pitanje: može li osoba koja radi da se odmara u isto vreme? Strogo govoreći, ne možemo da radimo i da se odmaramo u isto vreme i hrišćani koji smatraju da je služba Bogu težak posao i stalni napor mogu biti sigurni da nisu iskusili odmor (počinak) koji je Isus obećao i da nisu pronašli istinsko jevanđelje.

Isus poziva one koji su „teško natovareni.“ Šta to znači? Pretpostavlja se da su te osobe natovarene teretom i da su umorne! Da li Isus ovde govori o ljudima koji u polju nose džakove sa krompirom na svojim leđima? Da li On govori o ovoj vrsti tereta? Šta je to što je opterećivalo ove ljude što ih je činilo „teško natovarenim,“ i šta su to radili?

Očigledno, oni su se trudili i radili pokušavajući da postanu pravedni! Na to je bio usmeren njihov težak rad. Teret koji nose na svojim leđima je teret greha i krivice i taj teret je bio posledica toga što su znali da su bedni, grešni, puni mana i nedostataka i naporno su radili pokušavajući da se otarase tog tereta da bi nekako zadobili pravednost.

Isus kaže „dođite k meni svi koji radite, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti!“ Ako tvrdite da ste hrišćanin, a ipak se nalazite pod ovim teškim opterećenjem kako biste dostigli pravednost činjenica je da još uvek niste pronašli ono što Isus ima da ponudi!

On dalje kaže „Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotkog i poniznog srca, i naći ćete odmor za svoju dušu!“ Ovaj stih pojašnjava da je zapravo naša duša teško opterećena. Tu nam je potreban odmor. Isus nastavlja i kaže, „jaram je moj blag i breme je moje lako!“ Jaram se koristio za povezivanje volova kako bi zajedno radili u sprezi na takav način da je jedan od njih uvek bio primoran da ide gde i drugi. Ali ne stavlja se jaram samo na volove. U danima ropstva, kada su robovi bili transportovani, često su ih vodili u kolonama i stavljali im jaram na vratove kako ne bi mogli da ispadnu iz kolone. Svaki rob je morao da sledi onog koji je išao ispred njega.

Ovo je glavni razlog za postavljanje jarma i njegova glavna svrha je da poveže jednu osobu sa drugom, tako da gde ide jedna osoba druga mora da je sledi. Isus kaže, „radite naporno i natovareni ste teškim teretom, zato morate da uzmete moj jaram (da budete sa mnom u jarmu), da se povežete sa mnom, jer jaram koji vam dajem je blag i lak za nošenje, i ako ga budete nosili pronaći ćete odmor za svoju dušu.“

Isaija 11:10 kaže:

„U to će vreme za koren Jesejev, koji će biti zastava narodima, raspitivati narodi, i počivalište (počinak) Njegovo biće slavno.“ (Isaija 11:10)

I njegovo počivalište (počinak) će biti kakvo? Slavno! Onaj koji dolazi iz korena Jesejeva daće počinak (odmor) svom narodu i taj počinak će biti slavan.

PREPREKA POČINKU

Vratimo se sada na poslanicu Jevrejima da vidimo šta ona ima da kaže po pitanju odmora (počinka) koji Hrist daje.

„Zato, kao što Sveti Duh kaže: Danas, ako čujete njegov glas, nemojte da vam srce otvrdne u ogorčenju kao u dan iskušavanja u pustinji, kad su me iskušavali, a gledali su moja dela četrdeset godina. Zato sam se na taj naraštaj rasrdio i rekao sam: Uvek zastranjuju u srcima svojim i puteve moje nisu spoznali. Zato sam se zakleo u svom gnevu: Neće ući u moj počinak.“ (Jevrejima 3:7-11)

Bog je rekao da Jevreji neće ući u Njegov počinak. Iskustvo počinka (odmora) koje je Isus obećao oni nisu postigli jer su im srca otvrdnula.

Dalje se kaže u poglavlju 4:1-3:

„Dakle, budući da ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, pazite da se za nekoga od vas ne utvrdi da u tome nije uspeo. Jer nama je objavljena dobra vest kao i njima, ali reč koju su čuli njima nije

koristila, jer nisu bili verom ujedinjeni s onima koji su poslušali. A mi koji verovamo ulazimo u počinak...“ (Jevrejima 4:1-3)

Koje su to stvari koje nas mogu sprečiti da uđemo u počinak koji je Isus obećao? Očigledno je da je jedan od problema neverovanje. Voleo bih da vam ukažem na to da je još jedna ozbiljna prepreka (koja je zaista povezana sa neverovanjem) - trud! Ako se trudimo kako možemo počinuti? Borba i trud da sami nešto uradimo sprečiće nas da iskusimo počinak koji je Hrist obećao i videćemo za trenutak da je najveći razlog za neverovanje upravo ovaj trud.

U stihovima 9-10 se kaže:

„Dakle, Božjem narodu ostaje subotnji počinak. Jer ko uđe u Božji počinak, i sam počiva od svojih dela, kao i Bog od svojih.“ (Jevrejima 4:9-10)

Oni koji se trude da sami nešto urade ne mogu imati Božji počinak. Jer onaj ko uđe u Božji počinak, počiva od svojih dela. To ne znači da se dela neće pojaviti u vama, ali vi svakako nećete biti onaj koji radi. Jer neko drugi će raditi u vama da hoćete i radite kako je njemu ugodno (Filipljanima 2:13). Vi nećete raditi i zbog toga će teret biti skinut sa vaših leđa, zbog toga je jaram lak zato što to više nije vaš problem. Neko drugi se bavi tim problemom i to je razlog zbog kog ste u mogućnosti da počinete (odmorite).

BORBA ZAVRŠENA

U J.B. Filipis prevodu Novog saveza, Rimljanima 10:4 glasi:

„Jer Isus je svršetak borbe za pravednost po Zakonu, svakome koji ga veruje.“ (Rimljanima 10:4)

Aleluja! Isus je svršetak borbe za pravednost po Zakonu. Kada ste došli Hristu borba je završena, Hrist je dovodi do kraja.

Interesantno je da se u Jevrejima 4:11 kaže da treba da se trudimo da uđemo u Božji počinak. Da li ovde postoji protivrečnost? Kako se

trudimo ako počivamo (odmaramo)? Kako radimo da ne bismo radili? Očigledno je da reč „truditi se“ koja se ovde koristi, znači „biti marljiv,“ „tražiti iskreno,“ jer Biblija nam kaže, „ko traži, naći će.“ Ali postoji razlika između traženja na ispravan način i traženja na pogrešan način. Kada se ovde trudimo šta mi zapravo tražimo? U ovom slučaju mi se „trudimo,“ mi nastojimo da pronađemo Hrista s obzirom na to da smo se ranije trudili da činimo dobro, nešto što je potpuno drugačije. Boreći se da činimo dobro mi se zapravo trudimo da budemo pravedni zahvaljujući svojim sopstvenim delima - uzaludan trud. Ali borba da pronađemo Hrista je nešto što svako od nas mora da uradi jer kada Ga pronađemo, pronašli smo mudrost, pravednost, posvećenje, večni život, puninu božanstva, savršenstvo - sve što nam je potrebno.

Tako da jednim potezom imamo sve za šta smo radili, trudili se i nismo imali, „Hrist je svršetak borbe za pravednost po zakonu.“

SAMO VEROM

U Galatima, u poglavlju 3, Pavle piše:

„O bezumni Galati, ko vas je to opčinio da se ne pokoravate istini - vi, kojima pred očima beše napisan Isus Hristos, a sad se među vama razape? Samo ovo želim da saznam od vas: Da li ste Duh primili kroz dela zakona ili kroz slušanje verom?“ (Galatima 3:1-2)

Šta Pavle kaže? Činjenica je da su ovi ljudi bili ispunjeni Duhom, zar ne? Pavle kaže, „kako ste postali ispunjeni Duhom, držanjem zakona ili verovanjem?“ Koji je očigledan odgovor? Očigledno verovanjem, to nije bilo ništa što su oni uradili. On kaže, „O bezumni ljudi, kako ste primili Svetog Duha?“ I to je pitanje koje želim da postavim svima nama. Kako očekujemo da primimo Svetog Duha? Da li tako što postepeno postajemo bolji, da li postom i molitvom ili

sličnim delima tokom nedelja, meseci, godina, ili jednostavno verom? Kako očekujemo da primimo Svetog Duha?

Ponovo kaže u 3. stihu:

„Zar ste toliko bezumni? Počevši u Duhu, zar sad telom završavate?“ Kada kaže „telom,“ na šta tačno misli? Misli na dela! On kaže, „počeli ste verom, zašto se sada vraćate na dela?“

U 5. stihu on nastavlja,

„Onaj, dakle, po kome dobijate Duh i koji među vama čini moćna dela, da li to čini zbog dela zakona ili zbog slušanja vere?“

Kako čovek čini čuda? Mnogo puta smo čuli raspravu, „Pa, ne vidimo nikoga da podiže mrtve, ne vidimo bilo koga da leči bolesne, ne vidimo da bilo ko proriče, zbog čega je to tako? Da li zbog toga što nismo dovoljno pravedni, što nismo dovoljno sveti, što niko nije dovoljno posvećen i privržen? Pavle kaže, „O bezumni ljudi, zar ne znate da su ove stvari učinjene verom? Ne bilo kakvim radom sa vaše strane, već samo verom, o bezumni ljudi!“ I dve hiljade godina kasnije mi se suočavamo sa istim poteškoćama! Trudimo se da postanemo dovoljno pravedni da bismo jednog dana mogli da činimo čuda kako bi Bog mogao da nas upotrebi.

Ali divna je istina da smo kroz veru već primili vrhunac ljudskog postojanja u Hristu Isusu! Kakvu privilegiju je Bog dao Svojim sinovima i kćerima, kako je divno znati da smo u Njemu potpuni (kompletni).

ZAKLJUČAK

Dobra vest se nikada ne može potpuno ispričati u jednoj knjizi. Kao što je jedan kompozitor napisao:

Da možemo mastilom ispuniti okean i da su nebesa načinjena od pergamenta,

*Da je svaka stabljika na zemlji, pero i svaki čovek pisar po profesiji;
Zapisivanje Božje ljubavi bi isušilo okean,*

I to ne bi moglo stati ni u svitak koji bi bio raširen preko čitavih nebesa.

Da, istina je, kada bismo dali sve od sebe da ispričamo ovu divnu priču postojalo bi još hiljade aspekata koje ne bismo dotakli. Svakoga dana učimo sve više o dubinama i visinama Božje ljubavi. Ako bismo pokušali da napišemo knjigu koja bi sadržala sve o Božjoj ljubavi ta knjiga nikada ne bi bila završena. Ali ovde smo pokušali da se dotaknemo samo nekih najvažnijih stvari u velikom planu spasenja; ovde smo nastojali da prikažemo pogled na Božju ljubav i na veličanstvenost dara koji nam je On dao u Svom Sinu. Iskreno se nadamo, kada budete pročitali ovu knjigu, da će vam Bog biti realniji i privlačniji. Molimo se da se neke od zabluda u vezi Boga koje su dovele do toga da Ga se ljudi plaše uklone i da se u vama probudi želja da Ga upoznate i da Mu služite svim svojim srcem.

Da li ste shvatili koliko vas Bog voli? Da li cenite istinu da vas je Bog u Isusu Hristu potpuno pomirio sa Sobom? Da li shvatate da u Isusu već imate pravo na svaki blagoslov koji Bog ima da vam da? Da li ste svesni istine da vaši gresi i padovi više ne predstavljaju prepreku između vas i Boga? Da li ste svesni istine da u Hristu imate silu i motivaciju da nadvladate greh i da živite čistim životom u sili? Ako ste čitajući ovu knjigu prepoznali ove istine onda ova knjiga služi svrsi. Od

sada pa na dalje više nikada nećete živeti kao normalna osoba. U Hristu, vi ste Božje dete i normalan život više nije za vas. Videli ste Božju slavu i svet vas više nikada neće privlačiti.

Neka blagoslovi koji su vaši u Hristu poteknu od vas da blagoslove svet dok živite istine koje ste naučili u ovoj knjizi.